

РЫНОК

САДОВЫЕ НАЧАСТИ
ИДЕАЛ

РЕВЕНЬ

શુદ્ધિ 10

தமிழ்

ஆண்டு 10

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே.
முதலாம் பதிப்பு — 1986

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தால் தெகிவனை, திலர
அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

86/ஏ/140 (75,000)

இலவசக் கல்வியின் முழுப் பயணமும்
பெறுதற்குப் பாடநால்களையும் இலவசமாக
வழங்க வேண்டும் என்று, நாற்பது ஆண்டு
களுக்கு முன்னர் சான்திபதி ஜே. ஆர்.
ஜயவர்த்தன அவர்கள் எடுத்தரைத்த ஆலோ
சனை 1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து செயலாக
மலர்ந்து, இந்நால் உங்களுக்கு இலவசமாகக்
கிடைக்கின்றது.

நல்லன கற்று
நலம் பெறுவீரென
நம்மர சனிக்கும்
நன்கொடை இந்நால்.

நன்கிடைப் பேணி
நலமே கற்று
நற்கணம் பெற்ற
நற்குடி யாவீர்.

அங்களர் தமிழர் முஸ்லிம் யாம்
சீருடன் பயின்று இணைந்தாலே
மங்களம் பொங்கும் பொன்னுலகாய்
மாண்புடன் விளங்கும் நம் இலங்கை.

வயனஸ் ஜயதிலக
கல்விச் சேவைகள் அமைச்சர்

தேசிய கிதம்

சிறீ லங்கா தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

1. நல்லெழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி லங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நதி மலீ மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் லங்கா
நமது புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நமதலை நினதடி மேல் வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே.

2. நமதாரருள் ஆனாய்
நவை தவிர் உணர்வானாய்
நமதேர் வலியானாய்
நவில் சதந்திரம் ஆனாய்
நமதிளமையை நாட்டே
நகு மடி தண்யோட்டே
அமைவறும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே.

3. நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெலாம் ஒரு கருணை அனைபயந்த
எழில்கொள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நீக்கிடுவோம்
சமூ சிரோமணி வாழ்வறு ழுமணி
நமோ நமோ தாயே — நம் சிறீ லங்கா
நமோ நமோ நமோ தாயே.

முன்னுரை

கல்வி அமைச்சின் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய, இத்திணைக்களத்தால் வெளியிடப்படுந் தமிழ்ப் பாடநூல் வரிசையில், இது பத்தாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு உரியது.

இந்நூலில் இடம்பெறும் ஒன்பது உரைநடைப் பாடங்களும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களின் படைப்புக்களாகும். இதனால் வெவ்வேறு அறிஞர்களின் மொழிநடை வகைகளை மாணவர்கள் அறிவுதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அத்துடன் இந்நூலின் இறுதிப் பாடத்தில் இடம்பெறும் எழுத்தாக்கம் என்னும் பகுதி, பல்வேறு மொழிநடைகளை மாணுக்கர்களுக்குத் தெளிவாக விளக்குவதனால் மாணவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கென ஒவ்வொரு மொழிநடையை மேற்கொள்வதற்கு இந்நூற்பயிற்சி வழிவகுக்கும்.

ஒவ்வொரு பாடத்தின் இறுதியிலும் விளக்கப் பயிற்சி, இலக்கணம், எழுத்தாக்கம் என்பன இடம்பெறுகின்றன. அவற்றில் மாணவர்களுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளும் ஆங்காங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் இடம்பெறும் இலக்கணப் பகுதி புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைய எழுதப்பட்டுள்ளது. கட்டுரை, கடிதம், அறிக்கை, சுருக்கம் ஆகியன எழுதுதலிற் சிறந்த அறிவையும் பயிற்சியையும் மாணவருக்கு ஊட்டும் நோக்குடன் எழுத்தாக்கப் பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, மாணவர்கள் தமிழ் மொழியிற் சிறந்த சித்தி எய்துவதற்கு இந்நூல் நல்ல வழிகாட்டியாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இந்நூலைக் கற்பிக்கும் அனுபவம் மிக்க ஆசிரியர்களின் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை நாம் வரவேற்கின்றோம். இந்நூல் சிறப்புற வெளிவருதற்குப் பல வகையாலும் உதவியால்லோருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

எச். ஆர். சந்திரசேகர
ஆணையாளர்

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,
மாளிகாவத்தைச் செயலகம்,
கொழும்பு—10.

1986.07.24

நாலாக்கக் குழு வினாக்கள் போன்ற வினாக்களை எடுத்து விடுவது ஒரு விரைவான விளையாட்டு ஆகும். இது சிறாசாலை அல்லது கலை நிலையத்தில் விளையாட்டு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நாலாக்கக் குழு

செ. வேலாயுதபிள்ளை

கலாநிதி சிரோண்மணி இராசரத்தினம்

புஷ்பா சிவகுமாரன்

முக்தார் ஏ. முஹம்மது

த. கனகரத்தினம்

அட்டைப்படம்

ஏ. ஜேசுதாசன் (சதா)

பதிப்பாசிரியர்

இ. விசாகவிங்கம்

உயிரிழந்த நீறு வை
நூலாக்கக் குழு

உள்ளநூறு

பாடம்

பக்கம்

1.	தமிழகமும் நிலமும்	...	1
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	4
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கியத்தின் இயல்பு	...	6
இ.	எழுத்தாக்கம் — பந்தி எழுதுதல்	...	11
2.	செல்வம்	...	20
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	23
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கிய வகைகள் (1)	...	25
இ.	எழுத்தாக்கம் — கட்டுரை எழுதுதல் (1)	...	30
3.	எது தமிழ் இலக்கியம்	...	37
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	40
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கிய வகைகள் (2)	...	41
இ.	எழுத்தாக்கம் — கட்டுரை எழுதுதல் (2)	...	49
4.	பழந் தமிழர் கலைகள்	...	55
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	59
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கியக் கூறுகள்	...	61
இ.	எழுத்தாக்கம் — கடிதம் எழுதுதல் (1)	...	72
5.	தொல்காப்பியரும் மொழி வளர்ச்சியும்	...	81
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	85
ஆ.	இலக்கணம் — தொகைநிலை வாக்கியங்கள்	...	86
இ.	எழுத்தாக்கம் — கடிதம் எழுதுதல் (2)...	...	96
6.	ஊருடன் கூடிவாழ்	...	110
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	115
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கியத்தின் அகத் தொடர்புகள் (1)	...	117
இ.	எழுத்தாக்கம் — அறிக்கை எழுதுதல்	...	127
7.	பெளத்தரும் தமிழும்	...	135
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	139
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கியத்தின் அகத் தொடர்புகள் (2)	...	140
இ.	எழுத்தாக்கம் — சருக்கம் எழுதுதல்	...	149
8.	தமிழ் அடிச்சொல் இயல்பு	...	156
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	159
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கிய வழுக்களும் வழாநிலைகளும் வழுவமைதிகளும்	...	160
இ.	எழுத்தாக்கம் — நடைமாற்றி எழுதுதல்	...	172
9.	சிவகாமி சரிதை	...	181
அ.	விளக்கப் பயிற்சி	...	188
ஆ.	இலக்கணம் — வாக்கியங்களை அணிபெற அமைத்தல்	...	189
இ.	எழுத்தாக்கம் — உரைநடை வகைகள்	...	198

தமிழகமும் நிலமும்

பழம் பெருமை வாய்ந்த பாரத நாட்டின் தென்பால் விளங்குவது தமிழ் நாடு. சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரால் தமிழகம் தொன்றுதொட்டு ஆளப்பட்டதென்பர். பொதுவற நோக்கும்பொழுது பழந் தமிழகத்தில் மேல் நாடு சேரனுக்கும், கீழ் நாடு சோழனுக்கும், தென்னாடு பாண்டிய னுக்கும் உரியனவாயிருந்தன என்பது புலனாகும். இங்ஙனம் முன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்த தமிழகம் மூவேந்தரது ஆட்சி மிலே தழைத்தோங்கி வளர்ந்தது.

நால் வகைப்பட்ட நிலங்கள் தமிழகத்தில் அமைந்திருக்கக் கண்டனர் பண்டைத் தமிழர். மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ஒருவகை. காடும் காடு சார்ந்த இடமும் மற்றெரு வகை. வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் பிறிதொரு வகை. கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் இன்னொரு வகை. இந்நான்கும் முறையே, குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் பெயர் களாற் குறிக்கப்பட்டன. நால்வகை நிலங்களையுடைய காரணத்தால், நானிலம் என்ற பெயர் பூமிக்கு அமைவதாயிற்று. ஆயினும், பிற்காலத்திற் பாலையும் ஒரு தனி நிலமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டில் வளமார்ந்த மலைகள் பலவுண்டு. அவற்றைச்சார்ந்த எழுந்த ஊர்களிற் சிலவற்றை ஆராய்வோம். தமிழகத்தின் வடக்கெல்லையாக விளங்குவது திருவேங்கடமலை, தொல்காப்பியர் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்.

வடவெங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

என்று தமிழ் நாட்டின் எல்லைகளை வரையறை செய்துள்ளார். இவ்வாறு வட சொற்கும், தென் சொற்கும் வரம்பாக நின்ற

மையால், தமிழ் நாட்டார், அம்மலையை வட மலை என்று வழங்கலாயினர். தொன்று தொட்டுத் தெய்வ மனம் கமழ் தலால், அது திருமலை என்றும், திருப்பதி என்றும் பெயர் பெற்றது.

பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையின் அருகே ஆனை மலையும், சிறு மலையும், பசு மலையும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனை மலையில் முற்காலத்திற் சமண முனிவர்கள் பெருந் தொகையின ராய் வாழ்ந்தார்கள். இக்காலத்தில் இனிய வாழைக் கனி தரும் சிறுமலையும் பழம் பெருமை வாய்ந்ததாகும். அம்மலையின் செழுமையைச் சிலப்பதிகாரம் அழகுற எழுதிக் காட்டுகின்றது.

சென்னைக்கு அருகேயுள்ள மலையொன்று பரங்கி மலை என்று பெயர்பெற்றுள்ளது. இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, பரங்கியர் போர்த்துக்கீசியர் அங்கே குடியிருப்புக் கொண்டமையால் அப்பெயர் அதற்கு அமைந்ததென்பர். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அண்மையில் புதியதொரு நகரம் இக்காலத்தில் எழுந்துள்ளது. அதற்குப் பொன்மலை என்பது பெயர்.

தமிழகத்தில் முருகவேள், குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாக விளங்குகின்றார். எந்த மலையும் அவர் தம் சொந்த மலையென்பது தமிழ் நாட்டார் கொள்கை. ஆயினும், சில மலைகளில் முருகனருள் சிறந்து தோன்றுவதாகும். பாண்டி நாட்டுப் பழனி மலையும், சோழ நாட்டுச் சுவாமி மலையும், தொண்டை நாட்டுத் தணிகை மலையும், இவை போன்ற பிற மலைகளும் தமிழ் நாட்டில் முருகப் பதிகளாக விளங்குகின்றன.

மலையின் முடியைக் கோடு என்னும் சொல் குறிப்பதாகும். சேலம் நாட்டிலுள்ள திருச்செங்கோடு சாலப் பழமை வாய்ந்தது.

“ சீர்க்கொழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும் ஏரக்கும் நீங்கா இறைவன் ”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுதலால் திருச்செங்கோடு முருகனுக்குரிய பழம் பதிகளுள் ஒன்றென்பது இனிது விளங்கும். செந்திறம் வாய்ந்த மலையின் சிகரம் செங்கோடு என்று பெயர் பெற்றதென்பர்.

தமிழ் இலக்கிய மரபில், மலை என்னும் சொல், ஒங்கி உயர்ந்த பருவத்தைக் குறிக்கும். மலையிற் குறைந்தது குன்று

என்றும், குன்றிலும் குறைந்தது பாறை என்றும், அறை என்றும், கல் என்றும் பெயர் பெறும்.

குன்றின் பெயர்கொண்ட ஊர்கள் தமிழ் நாட்டிற் சில உண்டு. பாண்டி நாட்டுத் திருப்பரங்குன்றமும், தொண்டை நாட்டுத் திருக்கழுக்குன்றமும் பாடல் பெற்ற மலைப் பதிகளாகும். ஆர்க்காட்டு நாட்டில் குன்றம் என்பது குணம் என மருவி வழங்கும். நெற்குன்றம், நெடுங் குன்றம், பூங்குன்றம் என்னும் பெயர்கள் முறையே நெற்குணம், நெடுங்குணம், பூங்குணம் என மருவி உள்ளன.

குன்றை அடுத்துள்ள ஊர் குன்றூர் என்றும், குன்றத்தூர் என்றும், குன்றக்குடி என்றும் பெயர்பெறும். அப்பெயர்களிலுள்ள குன்றம் பெரும்பாலும் குன்னம் என மருவி வழங்கும். நீலகிரி என்னும் மலையில் இப்பொழுது குன்னூர் என வழங்குவது குன்றாரேயாகும். இன்னும், தொண்டை நாட்டுக் குன்றத்தூரும், பாண்டி நாட்டுக் குன்றக்குடியும் இப்போது முறையே குன்னத்தூர் என்றும், குன்னக்குடி என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன.

பாறை என்னும் பதம் பல ஊர்ப் பெயர்களிலே காணப்படும். பூம்பாறை, சிபிப்பாறை, தட்டைப்பாறை, குட்டைப்பாறை முதலிய பெயருடைய ஊர்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ளன.

வைணவ உலகம் போற்றும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள்ளன்று திருவெள்ளறை என்பது. பெரியாழ்வாரும், திருமங்கையாழ்வாரும் பாடிப் போற்றிய அப்பழம்பதி ஒரு வெண்மையான பாறையின் மீது அமர்ந்திருக்கின்றது. அது கவேதகிரி என்று வடமொழியில் வழங்கும். எனவே, வெண்பாறையின் பெயரே அப்பதியின் பெயராயிற்று என்பது தெளிவாகும்.

இனி, கல் என்னும் சொல்லும் சில ஊர்ப் பெயர்களில் உண்டு. பாண்டி நாட்டில் திண்டுக்கல் என்பது ஓர் ஊரின் பெயர். அவ்லூரின் மேல் பக்கத்திலுள்ள பாறையின் பெயரே ஊருக்கு அமைந்ததாகத் தெரிகின்றது. அது முன்னாளில் சிறந்ததோர் அரணைக் கிளங்கிற்று. பாண்டி நாட்டுக்கும், கொங்கு நாட்டுக்கும் இடையேயுள்ள கணவாய்களைப் பாதுகாப்பதற்குத் திண்டுக்கல் கோட்டை பெரிதும் பயன்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. சேலம் நாட்டில் நாமக்கல் என்ற ஊர் உள்ளது. ஆரைக்கல் என்பது அதன் பழம் பெயராகும். ஆரை என்றசொல் கோட்டையின் மதிலைக் குறிக்கும். ஆதலால், அவ்லூரிலுள்ள

பாறையின்மீது முற்காலத்தில் ஒரு கோட்டை இருந்தது என்க கொள்ளலாம்.

மலையைக் குறிக்கும் வட சொற்களும் சிறுபான்மையாக ஊர்ப் பெயர்களிலே காணப்படும். கிரி என்னும் சொல் சிவ கிரி, புவனகிரி முதலிய ஊர்ப் பெயர்களிலே அமைந்துள்ளது. அசலம் என்ற வடசொல் விருத்தாசலம், வேதாசலம், வேங்கடாசலம், தணிகாசலாம் முதலிய பெயர்களில் வழங்கும். இன்னும் சைலம், அத்திரி என்னும் வட சொற்களையும் இரண் டோர் ஊர்ப் பெயர்களிலே காணலாம். நெல்லை நாட்டில் பொதிய மலைத் தொடரின் அடிவாரத்திலுள்ள சின்னஞ் சிறிய ஊர் ஓன்று, சிவசைலம் என்று பெயர்பெற்றுள்ளது. வானமாமலை என்னும் நாங்குனேரிக்குத் தோத்தாத்திரி என்ற வட மொழிப் பெயரும் உண்டு.

முன்னிலீல் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குறவர் என்று பெயர்பெற்றனர். அன்னூர் குடியிருந்த இடம் குறிச்சி என்று குறிக்கப்பட்டது. 'குறிச்சி எங்கள் குறச்சாதி குடியிருப்பதம்மே' என்று ஒரு குறவஞ்சி கூறுமாற்றால் இவ்வன்மை இனிது விளங்கும். பொதிய மலைத் தொடரின் அடிவாரத்தில் குறிச்சி என்ற பெயருடைய ஊர்கள் பல உண்டு. ஆழ்வார் குறிச்சி முதலாகப் பல குறிச்சிப் பெயர்களைத் தொகுத்து வழங்கும் முறையும் நெல்லை நாட்டில் உள்ளது. ஆதியில் குறிச்சி என்பது குறவர் குடியிருப்பைக் குறித்தாயினும், பிற காலத்தில் மற்றைய குலத்தார் வாழும் சிற்றூர்களும் அப் பெயர் பெற்றன. ஆர்க்காட்டு வட்டத்தில் கள்ளக் குறிச்சி என்பது ஓர் ஊரின் பெயர். இராமநாதபுரத்தில் பிராமணக் குறிச்சி என்னும் ஊர் உள்ளது.

டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
“ ஊரும் பேரும் ”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

- I. 1. தமிழ்மொழியிற் பூமிக்கு 'நானிலம்' என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது?
2. வேங்கட மலையைத் தமிழ் நாட்டார் எவ்வெப்பெயர் களால் வழங்குகின்றனர்? அப்பெயர்கள் அமைந்ததற்குரிய காரணம் என்ன?

3. குறிஞ்சி நிலப் பிரதேசத்தில் வெவ்வேறு அளவான உயரங்கள் கொண்ட தரைத் தோற்றங்களைக் குறிப்பதற்குத் தமிழ் இலக்கிய மரபில் வழங்கும் பெயர்களை இறங்கு வரிசையில் வைத்து விளக்குக.
4. தமிழ் நாட்டு ஊர் பெயர்களிலே வழங்குகின்ற, மலையைக் குறிக்கும் வடமொழிப் பெயர்கள் யாவை? உதாரணந் தருக.
5. ‘குறிச்சி’ என்னும் சொற்பொருள் வளர்ச்சியடைந்துள்ள முறையை விளக்குக.

II. பின்வருவனவற்றிலே சரியான / பொருத்தமான விடையைத் தெரிவிசெய்க.

1. மருதம் என்பது,
 - (1) மலையும் மலை சார்ந்த நிலமுமாகும்.
 - (2) வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமுமாகும்.
 - (3) கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமுமாகும்.
 - (4) காடும் காடு சார்ந்த நிலமுமாகும்.
2. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் வடக்கு எல்லையாயிருந்தது, (1) இமய மலை (2) விந்தய மலை (3) வேங்கட மலை (4) பொதிய மலை.
3. ‘திருச்செங்கோடு’ என்னும் பெயரில் வரும் கோடு என்பது குறிப்பது :
 - (1) கோயிலை (2) கடற்கரையை (3) பீட்டுமியை
 - (4) மலைமுடியை
4. வடமொழியிலே ‘சுவேதகிரி’ எனப்படும் பதிக்கு ஆழ் வார்கள் கூறும் பெயர் : (1) வெள்ளிமலை (2) திருவெண்மலை (3) திருவெள்ளறை (4) திருமலை
5. ஆரைக்கல் என்னும் பெயரைக்கொண்டு நாம் அறி யக்கவேட்டுது :
 - (1) அது ஆரைபோல அமைந்திருந்தது என்பது.

- (2) அங்கே முருகனுக்குக் கோயில் இருந்தது என்பது.
- (3) அங்கே முற்காலத்தில் ஒரு கோட்டை இருந்தது என்பது.
- (4) அங்கே ஆரைக்காடு அடர்ந்து காணப்பட்டது என்பது.

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல் (வாக்கியவியல்)

I. வாக்கியத்தின் இயல்பு

நாம் மற்றவர்களுடன் கருத்துத் தொடர்பு கொள்வதற்கு மொழியே சிறந்த கருவியாய்ப் பயன்படுகின்றது. சொற்களைக் கொண்டு வாயினாற் கருத்தை வெளிப்படுத்தும்போது, அது பேச்க மொழி எனப்படும். பேச்சே மொழியின் முதல் நிலை. உயிர்ப்புள்ள மொழியும் பேச்சு மொழியே என்பர். பேச்கக்கு வரிவடிவம் கொடுக்கும்போது, அது எழுத்து மொழி எனப்படும். இது மொழியின் இரண்டாம் நிலை. இவ்வாறு பேச்சும் எழுத்தும் ஆகிய இரு வழக்குகளிலும் பயிலும் மொழி வழியாக நாம் எமது கருத்தை வெளியிடுகின்றோம். இக்கருத்து வெளி யீட்டுக்கு வாக்கியமே அலகாகும். சொற்கள் தொடர்ந்து நின்று முடிந்த பொருளைத் தருமிடத்து, அத்தொடர் “வாக்கியம்” எனப்படும்.

இயல்பான சூழ்நிலையிலே, கேட்பவர் எதிரே இருக்கும் போது கருத்துகளை நாம் முழுமையான வாக்கியங்களாக எப்போதும் வெளியிடுவதில்லை. முழு வாக்கியங்களுக்குப் பதிலாகச் சொற்றெடுத்துகளையும், சில வேளைகளிலே தனிச் சொற்களையுமே பயன்படுத்துகின்றோம். சொற்களால் உணர்த்தப்படாமல் விட்ட கருத்துகளை முகக்குறி, கட்குறி, கைக்குறி போன்ற மெய்ப்பாடுகளினாலும் குரல் ஒலிப்பு முறையினாலும் உணர்த்தி விடுகிறோம். கேட்பவருக்கு இச்சொற்றெடுத்துகளும் சொற்களும் முடிந்த பொருள்ளைச்சியைத் தருவதால், இவை வாக்கியத் தன்மை பெற்று நிற்கின்றன : வெளியேயிருந்து கூடத்துக்குள் வந்த தந்தை அன்றைய புதினப் பத்திரிகை கீழே தனித்தனித் தாள்களாகச் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு, அங்கே

ஒரு பக்கத்திற் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்த மகளைப் பார்த்து, “என்ன, பத்திரிகைத் தாளெல்லாம் நிலத்திலே” என்று கூறுகிறார். மகனும் உடனே எழுந்து, “அது காற் றுக்கு, அப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டு, கீழே சிதறிக் கிடந்த தாள்களை எடுத்து ஒழுங்குபடுத்தி மேசை மீது வைக் கிறான். இங்கே தந்தை கூறியது ஒரு சொற்றெழுடர் அளவிலே நின்றுவிட்டாலும், அதிலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வாக்கியங்கள் தொக்கு நிற்கின்றன : “பத்திரிகைத் தாள்கள் எல்லாம் நிலத்திலே சிதறிக் கிடக்கின்றன. நீ அதைக் கவனிக்கவில்லையா?” என்பவை அவ்வாக்கியங்கள். இன்னும், “தாள்களை எடுத்துப் பத்திரிகையை ஒழுங்குபடுத்தி வை” என்னும் ஏவல் வாக்கியமும் தந்தையின் சொற்களிலே குறிப்பாகத் தோன்றுகிறது. தந்தையின் சொற்களையும், பேச்சுத் தொனி யையும், முகக் குறிப்பையும் கொண்டு, மகள் மேலே விரித்துக் காட்டிய வாக்கியக் கருத்துகளை உணர்ந்து, செயற்படுகின்றான். அஃதாவது, மகனுக்குத் தந்தை கூறிய சொற்றெழுடர் வாக்கியத் தன்மை பெற்று நிற்கின்றது என்பதாம். இவ்வாறே, “அது காற்றுக்கு, அப்பா” என்று கூறிய சொற்களும் “மேசையீது இருந்த பத்திரிகை காற்றுக் காரணமாகக் கீழே விழுந்து தாள் தாளாகச் சிதறிவிட்டது” என்னும் வாக்கியப் பொருளைத் தந்தைக்கு உணர்த்திவிடுகின்றன. இவ்வுதாரணத்தைக் கொண்டு பேச்சு வழக்கில் மொழி எவ்வாறு தொடர்பாடலுக்குப் பயன் படுகின்றது என்பதை ஓரளவுக்கு விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

ஒரு வாக்கியத்திலே பேசுவோன், கேட்போன், பேசப் படும் பொருள், அப்பொருளை உணர்த்துஞ் சொற்கள் என்னும் நான்கு பகுதிகள் உண்டு. கேட்போனுக்குப் பேசப்படும் பொருளை விளக்குவதே பேச்சின் நோக்கம். அந்தப் பொருள் கேட்போனை விட்டு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அகன்றளதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதனை விளக்குவதற்குச் சொற்களும் அதிகமாக வேண்டப்படும். கேட்போன் எதிரில் நிற்பவனையின், அப்பொருளைச் சில சொற்களில் விளக்கிவிடலாம். சொற்களினால் உணர்த்தப்படாத கருத்துகளை மெய்ப்பாடு போன்ற பிற துணைகளால் உணர்த்திவிடலாம். இதனாலேயே ஒரு தனிச்சொல் தானும் பொருள் முற்றுப்பெற நின்று, வாக்கியமாய் அமைந்து விடுகின்றது. ஆயினும், அதனை விரித்துக் காணும்போது எழுவாய் பயனிலை என்னும் இரு கூறுகள் இருப்பதை அறியலாம். ஆகவே, ஒரு வாக்கியத்தை ஆக்குவதற்குக் குறைந்த பட்சம் எழுவாய்ச் சொல்லும் பயனிலைச் சொல்லும் வேண்டும் என்பது பெறப்படும்.

II. வாக்கிய ஆக்கம்

தமிழிலே ஒரு வினைச்சொல்லே வாக்கியமாக அமைந்துவிடலாம். ‘போ’ என்பது இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. முன்னின்றுள்ள ஒருவணைப் பார்த்து, “போ” என்று ஒருவன் சொல்லும் போது, சொல்லுவோன் கருத்துக் கேட்போனுக்கு முற்றும் விளங்குவதால், பொருள் முடிந்து நிற்கின்றது. இலக்கணகாரர் “நீ போவாய்” என்பது இதன் நிறைவான வடிவம் என்பர்; ‘நீ’ என்பது தோன்று எழுவாய் என்றும், ‘போவாய்’ என்னும் முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்றிலுள்ள ‘ஆய்’ விகுதி புணர்ந்தது கெட்டது என்றும் விளக்கங்கூறுவர். ஆயினும், பேச்சு வழக்கில் “நீ போவாய்” என்று ஏவரும் சொல்வதில்லை. “போ” என்ற அளவிலே கருத்து முற்றுப் பெற்றுவிடுகிறது. இவ்வாக்கியத்தில் ‘போ’ என்பது பயனிலை. அது ‘நீ’ என்னும் தோன்று எழுவாய் கொண்டது.

அடுத்த நிலையில் எழுவாயும் பயனிலையும் ஆகிய இரு சொற்கள் தொடர்ந்து வரும் எனிய வாக்கியம் அமைகின்றது. எழுவாய் எப்போதும் பெயர்ச் சொல்லாகவே (அல்லது பெயர்த்தன்மை பெற்ற சொல்லாகவேனும், தொடராகவேனும்) இருக்கும். பயனிலை பெரும்பாலும் வினைமுற்றாயிருக்கும். தமிழில் வினைமுற்றேயன்றிப் பெயரும் பயநிலையாகும்.

உ-ம் : (அ) மானுக்கன் வினையாடுகிறன். (வினைமுற்றுப் பயனிலை)

(ஆ) அது மரம். (பெயர்ப் பயனிலை)

‘அது மரம்’ என்னுந் தொடரில், ‘அது’ என்னும் எழுவாய்க்கு ‘மரம்’ என்பது பொருள் முடியும் இடமாக அமைவதால், அது பயனிலையாகின்றது. இதனைத் தமிழ் இலக்கணகாரர் பெயர்ப் பயனிலை என்பர். ஆங்கிலத்தில் இவ்வாறு பெயரும் பெயரும் தொடர்ந்து வாக்கியமாகும்போது இடையில் ‘ஆதல்’ (to be என்னும் வினையின் பல்வேறு வடிவங்கள்) என்னும் வினைச்சொல் வந்து அவற்றை இனைக்கின்றது (e.g. It is a tree). ஊன்றி நோக்கினால், தமிழிலும் மேற்சொன்னவாறு அமையும் பெயர்ப்பயனிலையில் ஆதல் என்னும் வினை தொக்குநிற்பது தெரியவரும். செய்யிலை பெயர்ப்பயனிலை வருமிடங்களில் உரையாசிரியர்கள் ‘ஆதல்’ வினையைப் பெரும்பாலும் விரித்தே எழுதுகின்றனர் :

உ-ம் : மறத்திற்கும் அஃதே துணை. (குறள் 76)

உரை: ஏன் மறத்திற்கும் அவ்வன்பே துணையாவது-

(பரிமேலழகர்)

அவ்வள்பு மறஞ்செய்வார்க்கும் துணையாம்.
(மணக்குடவர்)

பயனிலையாய் வரும் வினைமுற்றுகள் செயப்படுபொருள் குன்றுத வினையடியாகப் பிறந்தவையாயின், அவை செயப்படுபொருளையும் ஏற்று வரும். அப்போது எழுவாய், செயப்படுபொருள், பயனிலை என்னும் மூன்று உறுப்புகள் வாக்கியத்தில் அமையும் :

உ-ம் : பூனை பாலைக் குடித்தது.

கருத்துகள் வளர வளர, வேறு பல சொற்கள் இவற் கிடைக்கிற சேர்ந்து எழுவாய்க்கும் செயப்படுபொருளுக்கும் பயனிலைக்கும் அடைகளாய் வரும். அடைகளாய் வரும் பெயர்க் கொற்கள் வெவ்வேறு வேற்றுமையில் வரும் ; வினைசொற்கள் பெயரெச்ச வடிவிலும் வினையெச்ச வடிவிலும் வரும்.

உ-ம் : அயல் வீட்டார் வளர்க்கும் வெள்ளைப் பூனை, எங்கள் வீட்டிலே சட்டியிற் காய்ச் சிப் பிரையிட்டு உறியில் வைத்திருந்த பாலைக் கள்ளமாக வந்து குடித்தது.

இவ்வாக்கியத்திற் பல சொற்கள் தொடர்ந்து வந்தாலும், அவற்றுள் ‘பூனை’ என்னும் எழுவாயும், ‘பாலை’ என்னும் செயப்படுபொருளும், ‘குடித்தது’ என்னும் பயனிலையுமே பொருளை ஸர்ச்சிக்கு முக்கியமானவை. வாக்கியக் கருத்து எழுவதற்கு வாயாக (இடமாக) இருப்பது எழுவாய். எழுவாயின் பயன் (பொருள்) நிற்குமிடம் பயனிலை. பயனிலை வினையின் செயல் மடும் பொருள் (செயப்படுபொருள்). மேலே உள்ள வாக்கியத்தில் ‘பூனை’ என்னும் எழுவாய்ச் சொல்லுக்கு ‘அயல்வீட்டார் வளர்க்கும்’ என்னும் பெயரெச்சத் தொடர்மொழியும் ‘வெள்ளை’ என்னும் பண்புப் பெயரும் அடைகளாய் வந்துள்ளன. ‘எங்கள் வீட்டிலே சட்டியிற் காய்ச்சிப் பிரையிட்டு உறியில் வைத்திருந்த’ என்னும் பெயரெச்சத் தொடர்மொழி ‘பால்’ என்னும் செயப்படுபொருளுக்கு அடையாய் வந்தது. ‘கள்ளமாக வந்து’ என்னும் வினையெச்சத் தொடர்மொழி ‘குடித்தது’ என்னும் பயனிலைக்கு அடைமொழியாய் வந்தது.

பயிற்சி

- I. 1. மக்கள் ஆக்கிய கருவிகளுள் எல்லாம் மொழியே மிகச் சிறந்த கருவி என்று சொல்லப்படுகின்றது. இதற்குரிய காரணம் என்ன ?

2. பேச்சு மொழியே உயிர்ப்புள்ள மொழியென மொழி யியலார் கூறுவது ஏன்?
3. பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குக.
4. 'எழுத்து மொழி, பேச்சு மொழியைக் காட்டிலும் நிலைபேறுவதையது' விளக்குக.
5. இயல்பான் குழ்நிலையில் இருவர் உரையாடுவதை ஜிந்து நிமிட நேரத்துக்கு அவதானித்து, அவர்கள் தமது பேச்சு மொழியிலே எத்தனை முழு வாக்கியங்களையும், எத்தனை அரைகுறை வாக்கியங்களையும் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதைக் கணிப்பிடுக.

- II. 1.** தோன்று எழுவாயும் பயனிலையும் கொண்ட ஜிந்து வாக்கியங்கள் தருக.
2. எழுவாய், பயனிலை என்னும் இரு கூறுகள் மாத்திரங்களை கொண்ட ஜிந்து வாக்கியங்கள் எழுதுக. அவை ஒவ்வொன்றையும் அடைமொழிகள் கொடுத்து விரிப்படுத்துக.
 3. எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் என்னும் மூன்று உறுப்புகள் மாத்திரங்களை கொண்ட ஜிந்து வாக்கியங்கள் எழுதுக. அவை ஒவ்வொன்றையும் அடைமொழிகள் கொடுத்து விரிவுபடுத்துக.
 4. பெயர்ப் பயனிலை கொண்ட பத்து வாக்கியங்கள் எழுதுக.
 5. பின்வரும் வாக்கியங்களுக்கு உரையாசிரியர் கூறியுள்ள கருத்தை உசாவி அறிந்து எழுதுக :
 - (அ) “யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர்.” (புறா னாறு)
 - (ஆ) “இளையான் அடக்கம் அடக்கம்.” (நாலடி யார்)
 - (இ) “இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நல்லாற்றின் நின்ற துணை.” (திருக்குறள்)
 - (ஈ) “ஏற்ப திகழ்ச்சி.” (ஆத்திருடி)
 - (உ) “அன்னையும் பிதாவும் முன்னரி தெய்வம்.” (கொன்றை வேந்தன்)

இ. எழுத்தாக்கம்

பந்தி எழுதுதல்

1. பந்தி என்றால் என்ன ?

யாதேனும் ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கருத்துகளை விரித்து ஒழுங்குபடுத்திக் கட்டுக்கோப்பாக எழுதுவது கட்டுரையாகும். கட்டுரை எழுதப் பயிலுவதற்கு முதற் படி, நல்ல பந்திகளை எழுதப் பழகுவதாகும். பந்தி என்பது கட்டுரையின் தெளிவான ஒரு பகுதி எனலாம். அது பிரதான பொருளின் ஓர் அமிசத்தை விரித்து விளக்குவதாய் அமையும். பெரும் பாலும் பந்தியின் முதல் வாக்கியம் அப்பந்தி நுதலிய பொருள் என்னவென்பதை வாசகருக்கு எடுத்துக்கூறுவதாயிருக்கும். அதுவே பந்தியின் மையக் கருத்தாய் அமையும். தொடர்ந்து வரும் வாக்கியங்கள் அந்தக் கருத்தை விரித்து விளக்கும். அவை தருக்க முறையிலோ, நிகழ்ச்சிக் கிரம முறையிலோ ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து ஓர் ஒழுங்கிலே வருதல் வேண்டும். நல்ல கட்டுக்கோப்புடைய ஒரு பந்தியில் இரண்டு வாக்கியங்களை முறை மாற்றி வைத்தல் இயலாது. அவ்வாறு செய்தால், பந்தியின் கட்டுக்கோப்புக் குலைந்துவிடும். சிறந்த எழுத்தாளர், சில வேளைகளிலே தாம் பந்தியிற் கூறிய கருத்தைத் தொகுத்துக் குறிப்பிடும் வகையில், பிரதான கருத்தைக் கூறும் வாக்கியத்தைப் பந்தியின் இறுதியில் வைப்பதுமுண்டு. பந்திகள் யாதேனுமொன்றை வருணிக்கலாம் ; ஒரு கதையின் ஒரு பகுதியைச் சொல்லலாம். அல்லது ஒரு முழுக் கதையையே சுருக்கித் தரலாம். ஒருவாதக் கருத்தை ஆதரித்து வளர்க்கலாம் ; அல்லது மறுத்துத் தாக்கலாம் ; அல்லது யாதேனுமொன்றுக்கு விளக்கம் அளிக்கலாம். எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும் எழுத்தாளரின் நோக்கத்துக்கும் ஏற்றவாறு பந்திகள் பலவாறு விகற்பப்பட்டு வரும்.

எடுத்த கருத்தை முதல் வாக்கியத்திலே அறிமுகஞ் செய்து, தொடுத்து விரிக்கும் பந்திக்கு உதாரணம் ஒன்று வருமாறு :

மாந்தரை ஒழுக்க நெறியில் நிறுத்துதற்கு நாடகம் ஒரு சிறந்த கருவியாகும் என்பர். நல்ல நாடகங்களைக் காணும் மக்கள் அறத்தாற்றிந்து ஒழுகத் தலைப்படுவர். உயிர்க்கு நலம் பயக்கும் உயரிய உண்மைகளைக் கொண்ட கதைகளே முற்காலத்தில் நாடக மேடைகளில் நடிக்கப்பட்டமையால், மக்கள்

பெரும்பாலும் நன்மையில் நாட்டமும், தீமையில் அச்சமும் உடையவராய் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால், இக்காலத்தில், புன் னெறிப்பட்டோரை இன்புறுத்திப் பொருள் கவரும் நோக்கமே பெரும்பாலும் நாடகசாலையை இயக்குகின்றது. அதனாலேயே, தற்காலத்தில் நாடகங்களைக் காண்பதுவும் தீதென்று தக்கோர்க்கருதுகின்றனர்.

டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

இனி, எடுத்துக்காட்டு ஒன்றை முதலிலே விவரித்து, எடுத்த பொருளை இறுதியிற் கூறி முடிக்கும் பந்திக்குப் பின்வருவது உதாரணமாகும்.

பலகாலுங் காற்றினால் அலைக்கப்படாத எத்தகைய மரமும் உறுதியாய் நிலைப்பதில்லை. ஆனால், அடுத்தடுத்துக் காற்றினால் அசைக்கப்படும் மரமோ உரம் ஏறப்பெற்று நிலத்திலே அழுத்தமாக வேர் ஊன்றுகின்றது. நாற்புறமும் அடைப்பாக உள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் வளரும் மரங்கள் எளிதிலே முறிந்துவிடும் இயல்பின். ஆகவே, அச்சத்துக்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளின் நடுவே உயிர்வாழப் பெறுவதே நல்லோன் ஒருவனுக்கு நன்மையை அளிக்கின்றது. ஏனென்றால், அவற்றின் நடுவிலிருந்து பழகப் பழக அவன் அஞ்சா நெஞ்சினன் ஆகின்றான். மேலும் எந்தத் துன்பத்தையும் துன்பமாகக் கருதாமையிலிருந்து, எத்தகைய இடர்வரினும் அதனைப் பொறுக்கவுங் கற்றுக்கொள்கின்றன.

ஆசிரியர் மறைமலை அடிகள்

2. எழுதும் படிமுறைகள்

நல்ல பந்தி எழுதுப் பயில்வதற்குப் பின்வரும் படிமுறைகளை மாணவர் பின்பற்றலாம் :

படி 1 : பந்தியின் தலைமைக் கருத்தை வாசகர் மனத்திற் பதியச் செய்யும் பாங்கில் முதல் வாக்கிய யத்தை எழுதுக :

இந்த வாக்கியம் பொதுவானதாயும் விரித்து விளக்குவதற்கு இடந் தருவதாயும் இருத்தல் வேண்டும். ‘பந்தியிற் கூறப்படும் பொருள் இதுதான்’ என்பதை வாசகர்க்கு அறிமுகங்களை செய்வது இத்தலைமை வாக்கியம். பந்தியில்

வரும் ஏனைய வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் இத் தலைமைக் கருத்தைச் சார்ந்து நின்று அரண் செய்தல் வேண்டும்.

படி 2 : தலைமைக் கருத்தை ஜைந் திரிபுகளுக்கு இடந் தராதவாறு ஆணித்தரமாகத் தெளிவுபடுத்துக:

தலைமைக் கருத்தை அறிமுகஞ்செய்த முதல் வாக்கியத்தை நின்று வற்றவிடாமல், அடுத்து வரும் வாக்கியங்களிலே உதாரணங் காட்டல், நியாயங் கூறல், விளக்கந் தருதல் முதலிய முறைகளினால் விரித்துத் தெளிவாக்குதல் வேண்டும்.

படி 3 : வாசகர் கேட்கக்கூடிய வினாக்களுக்கு விடை தருக.

எதனை எழுதினாலும் அதனை வாசிப்பதற்கு ஒருவரோ, பலரோ உளர் என்னும் உணர்வோடு எழுதுதல் வேண்டும். பந்தியின் தலைமைக் கருத்தை வாசித்ததும், வாசகர் கேட்கக்கூடிய வினாக்களாவன :

(1) இதனால் நீர் கருதுவது என்ன ?

(2) அதனை நீர் நிறுவுவீரா ?

(3) உமது கருத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன ?

இந்த மூன்று வினாக்களையும் கருத்திற்கொண்டு, இவற்றுக்கு விடையிறுக்குமுகமாகப் பந்தியின் தலைமைக் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தி (வினா 1), நம்பத்தக்க சான்று காட்டி நிறுவி (வினா 2), அதன் முக்கியத்துவத்தையும் காட்டி முடிக்கும் போதே (வினா 3), வாசகர் மனத்தில் நிறைவு தோன்றும் ; அதாவது பந்தியை வாசித்ததாற் பயன்பெற்றதாக வாசகர் உணருவர்.

படி 4 : பந்தியை மறுமுறை வாசித்துத் திருத்தஞ் செய்க.

பந்தியைச் சிறந்த முறையில் விமர்சனஞ் செய்வதற்குப் பின்வரும் வினாக்கள் துணை புரியும்.

1. தலைப்பு வாக்கியம் ஒன்று இருக்கின்றதா? இருக்கின்றதாயின், அது எவ்வளவு செப்ப மாகக் கூறப்பட்டுள்ளது? தலைப்பு வாக்கியம் ஒன்று இல்லையாயின், அது இல்லாமலே மையக் கருத்துத் தெளிவாக விளங்குகின்றதா?
2. ஒவ்வொரு வாக்கியமும் மையக் கருத்தை வளர்க்க உதவுகின்றதா? (மையக் கருத்தை வளர்க்க உதவாத வாக்கியங்களை நீக்கிவிடுக) பந்தியில் ஒருமைப்பாடு உள்ளதா?
3. பந்தியிலுள்ள வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒழுங்கான முறையில், ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து வரும் பாங்கில் அமைந்துள்ளனவா?
4. பந்தி, அளவிற் குறுகிவிட்டதா? தலைப்பை முழுமையாக வளர்ப்பதற்குப்போதிய வாக்கியங்கள் இடம்பெற்றுள்ளனவா?
5. பந்தியின் பொருளை முடிக்கும் “பொழுப்பு” வாக்கியம் ஒன்று உள்ளதா? அத்தகைய ஒரு வாக்கியம் தேவையா?

3. பந்தியை விரித்து வளர்ப்பதற்கான வழிகள்

எடுத்துக்கொண்ட தலைப்புக்கும், நோக்கத்துக்கும் ஏற்ற வாறு பந்திகளைப் பல வழிகளில் விரித்து வளர்க்கலாம். அவ்வழிகள் சில கீழே தரப்படுகின்றன.

- (1) விவரங்கள் தந்து விரித்தல் - சில வகைப் பொருள்கள் பற்றிப் பந்தி யெழுதும்போது, அப்பொருள் பற்றிய விவரங்களைத் தொகுத்து ஒழுங்குபடக் கூறுவதன் மூலம் பந்தியை வளர்க்கலாம்.
- (2) ஒற்றுமை வேற்றுமை காட்டி விவரித்தல் - இரண்டு பொருள்களை, அல்லது இருவரை ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை காட்டல் “ஓப்புப் பொருவு” எனப்படும். இரண்டு

பொருள்களுக்கு அல்லது இருவருக்கு உள்ள வேற்று மையை எடுத்துக்காட்டல் ‘உறும் பொருவு’ எனப் படும்.

- (3) உதாரணங் காட்டி விரித்தல் - சிலவேளைகளிலே தலைமைக் கருத்தை ஆதரித்து அரண்செய்வதற்கு உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டுவது சிறந்த வழி யாகும். உதாரணங்கள் வாயிலாகப் பந்தியை விரித்து வளர்க்கும்போது, நாம் ‘மீளவியறுத்தல்’ முறையைக் கையாண்டு நமது கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றோம்.
- (4) நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து விரித்தல் - எடுத்துக்கொண்ட கருத்தை விளக்குவதற்கு ஏற்ற ஒரு கதையையே னும், அநுபவத்தையேனும் நிகழ்ச்சியையேனும் கூறு வதன் மூலம் சிலவேளைகளிற் பந்தியை விரித்து வளர்க்கலாம்.
- (5) நியாயங் கூறி விரித்தல் - தலைமைக் கருத்துக்கு ஆதாரமாக நியாயங்களை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் சில பந்திகளைச் சிறப்பான முறையில் விரிக்கலாம். உதாரணங்களைப் போலவே நியாயங்களும் கருத்தை வளியுறுத்த உதவுவன.
- (6) விளக்கங் கூறி விரித்தல் - கருகலான கருத்துகள், தவறான நம்பிக்கைகள் போன்ற தலைப்புகளிலே பந்தி எழுதும்போது, தெளிவான விளக்கத்தையும் விண்ணான விளக்கத்தையும் கூறிப் பந்திப் பொருளை விரிக்கலாம்.
- (7) காரண காரியங்கள் கூறி விரித்தல் - ‘இன்ன காரணத்தால் இவ்வாறு நிகழ்கின்றது’ என்னும் முறையிற் காரணத்தையும் அதனால் விளையும் காரியத்தையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டிச் சில பந்திகளை விரிக்கலாம்.

4. விவரணப் பந்தி எழுதுவதற்கான குறிப்புகள்

1. நிகழ்ச்சி நடந்த களத்திலிருந்தேனும், நினைவிலிருந்தேனும் முக்கியமான விவரங்களைக் குறித்துக்கொள்க.

2. வாசகர் மனத்திற் பிரதானமாக எதனைப் பதிய வைத்தல் வேண்டும் என்பதை முடிவுசெய்க. உதாரணம் : ஆரவாரபிங்க சந்தை, கண்ணோக் கவரும் வண்ணக்கோலங் கொண்ட அந்திவானம், விசித்திரமான மனிதன்.
 3. இந்த மனப் பதிவை உண்டாக்க வல்ல ஒரு தலைப்பு வாக்கியத்தோடு பந்தியைத் தொடங்குக.
 4. எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விவரிப்பதற்குப் பயன் படுத்தக்கூடிய விவரங்களை நிரற்படுத்துக.
 5. உமது பந்தியின் மூலம் நீர் உண்டாக்கவிருக்கும் விளைவுக்கு உதவாத விவரங்களை நீக்கிவிடுக.
 6. எஞ்சிய விவரங்களை வாசகர் பின்பற்றக்கூடிய வகையில் ஒழுங்குபடுத்துக.
 7. நீர் கண்ட காட்சியொன்றை வருணிக்கையில், உமது காட்சிக்குப் பட்டவற்றை மட்டுமே விவரிக்க.
 8. பொருட் பொலிவுள்ள சொற்களைத் தெரிந்துபயன் படுத்துக : குறிப்பாக வாசகரின் ஐம்புல உணர்வுகளையும் தூண்டக்கூடிய சொற்களைக் கையாளுக.
 9. உமது விவரணத்துக்கு உயிர்ப்புங் கவர்ச்சியும் ஊட்டு வதற்குப் புதிய உவமைகளையும் உருவகங்களையும் சொந்தக் கற்பணியாற் படைத்துப் பயன்படுத்துக.
- (அ) வேறுபட்ட இரு பொருள்களை யாதேனும் ஓர் ஒற்றுமை நோக்கி ஒப்பிடுவதே உவமை அணி எனப்படும்.
- உ-ம் : பள்ளென மின்னல் மின்னி மறைவது போலப் பங்கயத்தின் முகம் சாளரத்திலே தோன்றி மறைந்தது.
- (ஆ) உவமானத்தையும் உவமேயத்தையும் வேறுகக் கூறுமல்ல, ஒன்றுபடுத்திக் கூறுவது உருவக அணி எனப்படும்.
- உ-ம் : (1) நிலமகள் பசும்புல் என்னும் பச்சைக் கம்பளம் போர்த்துக் காட்சியளித்தாள்.
- (2) இளங் காற்று என் செவியிற் குசுக்குசுத்தது.

10. சொல்லோவியங்களைத் தீட்டிக் காட்டுக : உமது விவரணத்தைக் கொண்டு முழுமையான ஒவியம் ஒன்றைத் தீட்டிக் காணத்தக்கவாறு பந்தி அமைதல் வேண்டும்.

பயிற்சி

1. பந்தியின் இலக்கணத்தை அறியாத 8 ஆம் ஆண்டு மாணவன் ஒருவனுக்குப் பந்தியின் இயல்பை விளக்கு முகமாக ஏற்றதாழ 100 சொற்கள் கொண்ட ஒரு பந்தி எழுதுக.
 2. உமது பாடசாலை பற்றிய கருத்துகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட பத்துத் தலைப்புகளைக் குறிப்பிடுக. ஒவ்வொரு தலைப்புப் பற்றியும் ஒவ்வொரு தலைமை வாக்கியம் எழுதுக.
 3. மேலே 2 - இல் எழுதியவற்றுள் ஒரு தலைமை வாக்கியத் தைத் தெரிவு செய்து, அதனை ஏற்றதாழ 100 சொற்களில் விரித்து ஒரு பந்தி எழுதுக.
 4. செய்தித் தாள்களிலும் சிறு கதை, 'நாவல்' போன்ற இக்காலப் படைப்பிலக்கியங்களிலும் பந்திகள் இப்பாடத்திற் கூறப்பட்ட வரைவிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தும் வகையில் அமைவதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை உசாவி அறிக.
 5. முதலாம் பகுதியிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரையில் வரும் பந்திகள் ஒவ்வொன்றையும் பகுப்பாய்வு செய்க. ஒவ்வொரு பந்தியிலும் உள்ள தலைமைக் கருத்தைக் கூறும் வாக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுக.
 6. பின்வரும் 'தொடக்க வாக்கியங்கள்' ஒவ்வொன்றையும் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு பந்தி எழுதுக. (பந்தியின் அளவை ஏற்றதாழ 100 சொற்களாக வரையறுத்துக்கொள்க).
- (அ) சிவபெருளிபாத மலையின் உச்சிக்கு ஏறியது மறக்க முடியாத அனுபவம்.
- (ஆ) இவ்வுலகிலே தாவரங்கள் இல்லையானால், விலங்கு வாழ்க்கையும் மக்கள் வாழ்க்கையும் இல்லையாகும்.

- (இ) என்னுடைய பாட்டியாரின் நினைவு இப்போதும் என் மனத்திலே பசுமையாக இருக்கின்றது.
7. பின்வரும் வாக்கியங்கள் இறுதி வாக்கியங்களாக அமையுமாறு ஒவ்வொரு பந்தி எழுதுக :
- (அ) என் வாழ்க்கையில், அவரே நான் சந்தித்த மிக விசித்திரமான மனிதர்.
- (ஆ) இந்தத் தறுவாயில் நான் விழித்துவிட்டேன்.
- (இ) யானை பாதையினின்றும் விலகிப் பக்கத்திலுள்ள காட்டுக்குட் போய் மறைந்த பின்புதான் எங்களுக்கு உயிர் வந்தது.
8. பின்வரும் தொடக்க வாக்கியத்தையும் முடிவு வாக்கியத்தையும் வைத்து ஒரு பந்தி எழுதுக :

தொடக்க வாக்கியம் : ‘எங்கள் பழைய தலைமை ஆசிரியரை நான் எக்காலத்துமே மறக்கமாட்டேன்’.

முடிவு வாக்கியம் : இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் அவர் தம்முடைய பழைய மாணவர் ஒவ்வொரு வரையுமே நினைவில் வைத்திருக்கின்றார்.

9. பின்வரும் தலைப்பு வாக்கியங்களை அவற்றுக்கெதிரே அடைப்புக்குட் கொடுக்கப்பட்ட முறையில் விரித்துப் பந்தி எழுதுக ; (பந்தியின் அளவு 100 சொற்கள் வரை)
- (அ) சூடான வளி மேலெழுகின்றது. (நியாயங் கூறி விரிக்க).
- (ஆ) வெப்பமும் வெப்பநிலையும் வேறுவேறானவை. (ஒற்றுமை வேற்றுமைகாட்டி விரிக்க.)
- (இ) எரிவதற்கு எரிபொருள் மட்டுமன்றிக் காற்றும் வேண்டும். (விளக்கங் கூறி விரிக்க.)
- (ஈ) ஒளியானது ஒலியைக் காட்டிலும் விரைந்து செல்லவல்லது. (உதாரணங் காட்டி விரிக்க.)
- (உ) வியாபாரத்துக்கு அழகு விளம்பரம். (பொருத்தமான ஒரு முறையில் விரிக்க.)

10. ஒரு கட்டுக்கோப்பான பந்தியின் வாக்கியங்கள் ஒழுங்கற்ற முறையிலே கீழ்க் கண்டவாறு குழம்பிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைக் கட்டுக்கோப்பான பந்தியாக ஒழுங்குபடுத்தி எழுதுக.

பொய் கலந்த மெய்யும், போவி நியாயமும் பொதுமக்களை வஞ்சித்துவிடுகின்றன. ஆதலால், விளம்பரங்களை விழிப்புடன் வாசித்துச் சிந்தித்துச் சீர்தூக்கி உண்மை காணுந் திறனையாவரும் வளர்த்துக் கொள்ளல்வேண்டும். ஆனால், ஒரளவு மெய்யோடு பொய் கலந்து வரும் விளம்பரங்களே இக்காலத்தில் மிகுதியாக உள்ளன. விளம்பரங்கள் பொய்யானால், அவற்றுக்கு எதிராகச் சட்ட நடவடிக்கை மேற்கொள்ளலாம். இத்தகைய விளம்பரங்களினால் தரமற்ற உற்பத்திப் பொருள்கள்நுகர்வோர் தலையிற் கட்டியடிக்கப்படுகின்றன.

செல்வம்

செல்வமானது இரத்தினம், பொன், வெள்ளி, நெல் முதலாயின. தருமத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் துணைக் காரணம் செல்வம். இதுபற்றியன்றே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “ முனி வரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னை முடியும் ” என்றும் “ வறி யாரிருமையறியார் ” என்றும் திருக்கோவையாரில் அருளிச் செய்தார்.

அழியாப் பொருளாகிய கல்வியையும் கல்வித் தேர்ச்சிக்கு உரிய புத்தகங்களையும் கொள்ளுதற்கும், பசி முதலியவைகளினால் வருந்தாது கவலையற்றிருந்து கல்வி கற்றற்கும், கூகற்ற கல்வியை அழகுசெய்து தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தற்கும் கருவி செல்வமே. கல்வியுடையவரும் வறியவராயின், பசி நோயினாலும் தீராக் கவலைகளினாலும் வருந்தி, தாம் முன் கற்ற கல்வியையும் மறந்துவிடுவர். வறியவர் மெய்ந்நாற் பொருளைத் தெளிய அறிந்து போதித்தாராயினும், ‘நாம் இவர் சொல்லை விரும்பிக் கேட்போமாயின் கண்ணேட்டத்தினால் இவர் குறையை முடித்தல் வேண்டுமே’ என்று பயந்து, யாவருங் கேளாதொழி வர். ஆதலின் அவர் வாய்ச்சொல் பயனில் சொல்லாய் முடியும்.

செல்வமில்லாதவர், வறுமைத் துன்பமொன்றினான் மாத்திரமா, அத்துன்பம் மூலமாகச் செல்வர் வீட்டுவாயிலை நோக்கிச் செல்லுதற்றுன்பமும், அவரைக் காணுதற்றுன்பமும், கண்டாலும் அவர் மறுத்தபோது உண்டாகுந் துன்பமும் மருத விடத்தும் அவர் கொடுத்ததை வாங்குதற்றுன்பமும், அதனைக் கொண்டுவந்து போசனத்துக்கு வேண்டுமைவைகளைக் கூட்டுதற்றுன்பமும் முதலிய பல துன்பங்களாலும் நாடோறும் வருந்துவர்.

எல்லா நன்மையும் உடையவராயினும், பொருளில்லாத வரை அவருடைய தாய் தந்தை மனைவி மைந்தர் முதலாயின்

வரும் அவமதிப்பர். ஒரு நன்மையும் இல்லாதவராயினும், பொருளுடையவரை அவர் பகைவரும் நன்கு மதிப்பர். வறிய வரிடத்தே தாம் கொள்வதில்லாமையன்றிக் கொடுப்பதுண்டா தலாலும், அதுநோக்கிச் சுற்றுத்தார் யாவரும் கைவிடுவர்.

கல்வியும், தருமமும், இன்பமும், சீர்த்தியும், மனிதருள்ளே பெருமையும், உறவும், நினைத்தது முடித்தலும், வென்றியுமாகிய எல்லாம் செல்வமுடையவருக்கே உண்டு. செல்வமில்லாதவர் உலகத்திலே நடைப்பினமாவார். ஆதவினால், யாவரும் செல்வத்தை இடையரு முயற்சியோடு வருந்திச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்.

பொருள் சம்பாதிக்குந் நெறிகளாவன : வித்தை கற்பித்தல், உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் நூல்களையும் உரைகளையுஞ் செய்து வெளிப்படுத்தல், வேளாண்மை, வாணிகம், இராசசேவை, சிற்பம் முதலியவைகளாம். ஞானநூலை வேதனத்தின் பொருட்டுக் கற்பிக்கலாகாது. கற்பித்தவர் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவர்.

பொருள் சம்பாதிக்குமிடத்து, தரும நெறியாலே சம்பாதித்தல் வேண்டும். தருமநெறியால் வந்த பொருளே மேற் சொல்லிய பயன்களால்லாவற்றையுங் கொடுக்கும். களவு, பொய்ச் சான்று சொல்லல், பொய் வழக்குப் பேசல், பொய்ப் பத்திரம் பிறப்பித்தல், விசுவாசகாதம், பரிதானம் வாங்கல், சங்கங்கொடாமை முதலிய பாவநெறிகளாலே பொருள் சம்பாதிக்கலாகாது. பாவ நெறியால் வந்த பொருள் முன்செய்த புண்ணியத்தையுங் கெடுத்து, இம்மையிலே தீராத வசையை யும், சந்ததி நாசத்தையும், இராச தண்டத்தையும், மறுமையிலே நரகத் துன்பத்தையும், பிறவித் துன்பத்தையும் விளைவிக்கும்.

காலந்தோறும் சம்பாதிக்கப்படும் பொருளை நான்கு பாகமாகப் பகுத்து, அவைகளுள், இரண்டு பாகத்தைத் தமது அநுபவத்துக்கு ஆக்கி, ஒரு பாகத்தை ஆஸ்தியின் பொருட்டுச் சேர்த்து, எஞ்சி நின்ற ஒரு பாகத்தைக் கொண்டே தருமஞ் செய்தல் வேண்டும். ஆஸ்தியின் பொருட்டுச் சேர்க்காது செலவிட்டவர் பின்பு வியாதியினாலேனும் கிழப் பருவத்தினாலேனும் பொருள் சம்பாதிக்கும் திறமை இல்லாதபொழுது, பெண்டிர் பிள்ளைகளோடு வருத்தமடைவர். அக்காலத்திலே பெண்டிர் பிள்ளைகளும் அவரை உபசரியாது கைவிடுவர்.

முதலிற் செலவு சுருங்கினால், பொருள் ஒரு காலத்தும் நீங்காது. முதலிற் செலவு சுருங்கக் கூடாதாயின், முதலுக் கொக்கவாயினும் செலவழித்தல் வேண்டும். எவனுக்கு முதலிற் செலவு மிகுமோ, அவன் வாழ்க்கை உள்ளது போலத் தோன்றி மெய்ம்மையால் இல்லையாகிப் பின்பு அத்தோற்றமும் இல்லாமற் கெட்டுவிடும். வரவுசெலவுக் கணக்கெல்லாம் அவ்வப் பொழுது சிறிதுந் தவருமல் எழுதிக்கொள்ளல் வேண்டும். கணக்கெழுதாமல் யாதொன்றுஞ் செய்யலாகாது. மாதந் தோறும் வரவுசெலவு இருப்புக் கணக்குப் பார்வையிட்டு முடித்தல் வேண்டும்.

சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளிலே, அநுபவத்தின் பொருட்டும் தருமத்தின்பொருட்டும் செலவிட்டதொழிய, எஞ்சி நின்ற தைக் கொண்டு தக்க பிரயோசனத்தைத் தருதற்குரிய விளை நிலம், தோட்டம் முதலியவை வாங்கல் வேண்டும். அல்லது முதற்பொருளுக்கும் வட்டிக்குங் குறைவுபடாத சட்டை யும் தகுதியாகிய சான்றினையுமடைய பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, வட்டிக்குங் கொடுத்தல் வேண்டும். கடனுடைய வன் தம்மிடத்து வைத்த அசைக்கப்படு பொருளாகிய சட்டை, அவனுக்குக் கொடுக்குமளவும், கெடுதியும் குறைவும் விகாரமும் பயனின்மையும் ஒருமாற்றமும் அடையாமற் காத்தல் வேண்டும். அந்த சட்டைத் தாம் அநுபவித்தால் வட்டியில்லை. அநி யாய வட்டியும் வட்டிக்கு வட்டியும் வாங்குதல் பெருங் கொடும் பாவம். பிராமணன் ஒரு காலந்திலும் வட்டி வாங்குதல் கூடாது. ஆபத்துக் காலத்தில் மாத்திரம் வாங்கலாம்.

தந்தை வழியாகவேனும், தாய் வழியாகவேனும், தாயினுடைய தந்தை முதலானவர்களின் வழியாகவேனும் வந்த பொருள் தாயம் எனப்படும். வித்தை கற்பித்தல், வேளாண்மை வாணிகம், சிற்பம், சேவை முதலிய தொழில் களாலும், யாசனத்தாலும் அடையப்பட்ட பொருள் உடைமை எனப்படும். இவ்வடைமைப் பொருளைத் தமதிச்சைப்படி தானம் முதலானவைகளாகச் செய்யலாம். பெண்ணின் பொருட்டுத் தந்தை முதலானவர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சீதனம் எனப்படும். சீதனப்பொருளைக் கணவனே னும் தந்தையேனும் உடன்பிறந்தாரேனும் கொள்ளுதற்கும் கொடுத்தற்கும் உரியரல்லர்.

இத்தேசங்களிலே, பலவகைத் தொழில்கள் செய்து சீவனஞ் செய்யச் சத்தியடையவர்களுள், அவை செய்யாது சோம்பேறிகளாய் இருந்துகொண்டு, அநேகர் நாணமின்றிப்

பலரிடத்தும் சென்று யாசித்தும், அநேகர் தாயப் பொருளையே கொண்டும், அநேகர் தம் மனைவியர்களுடைய சீதனப் பொருளையே கொண்டும், அநேகர் தாவரசங்கமங்களாகிய தாயத்தையும் சீதனத்தையும் ஈடு வைத்தும், விக்கிரயனு செய்தும் சீவனஞ் செய்கின்றார்கள். (தாவரம் - அசைக்கப்படாத பொருள், சங்கமம் - அசைக்கப்படுபொருள்.) அறிவும் ஆண்மையும் மானமும் உடையவர்கள் இப்படிச் செய்வார்களோ? செய்யார்கள். கூழேயாயினும் தமது தொழின்முயற்சியாலே கிடைத்தது அமிர்தமோகும். பருப்பு, நெய், பாயாசம், வடை, தயிர் முதலியவற்றே கூடிய அன்னமோயாயினும் யாசனத்தி வொலாவது, பிறருடைய தொழின்முயற்சியினாலாவது, கிடைத்த தாயின் அது விஷமோயாகும். தொழின்முயற்சிகள் சுயதேசத் திலே பலிக்காவிடுன், இதர தேசங்களிலாயினும் சென்று, தாமே வருந்திச் சம்பாதித்துச் சீவனஞ் செய்தலே அறிவும் ஆண்மையும் மானமும் உடையவருக்கு அழகு. இத்தேசங்களில் அநேகர் பணம் வைத்துக்கொண்டும் யாசித்துச் சீவனஞ் செய்கின்றார்கள். இவர்களுக்குப் பிழை கொடுப்பவர்கள், உண்மையை ஆராய்ந்தார்களாயின், தங்களைப் பார்க்கிலும், இவர்களே செல்வமுடையவர்கள் என்று அறிவார்கள். இவர்கள் நாட்டு வேடர் என்பதுவார்கள். பொருள் வைத்துக் கொண்டு யாசித்துப் புசித்தவர்கள் நரகத் துன்பத்தை அறுபவித்து, மறு பிறப்பிலே மாடாய்ப் பிறந்து, அன்னம் போட்ட வருக்கு உழைப்பார்கள்.

ஆறுமுக நாவலர்
“ பால பாடம் ”

கடினமான சொற்களின் பொருள்

விசுவாசகாதம் — நம்பிக்கைத் துரோகம் ; பரிதானம்—கைக்கூவி ; ஆஸ்தி — சொத்து, தேட்டம், செல்வம் ; முதல்—வருவாய்

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. ‘தருமத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் துணைக் காரணம் செல்வம்’. இக்கூற்றை விளக்கியெழுதுக.
2. ஒருவர் தெளிவான மெய்ந்நாலறிவு உடையவராயினும், அவர் வறியவராயின், அவர் வாய்ச்சொல் பயனில் சொல்லாய் முடியும் என்று கட்டுரையாளர்க்குறுவது ஏன் ?

3. வட்டிக்குப் பணங்கொடுத்தல் பற்றிக் கட்டுரையா சிரியர் கொண்டுள்ள கருத்தென்ன ?
4. ஒவ்வொருவரும் மாதந்தோறும் வரவுசெலவுக் கணக்கு முடித்துப் பார்வையிடல் வேண்டுமெனக் கட்டுரையாளர் கூறுவதற்குக் காரணம் என்ன ?
5. பொருள்ட்டல் சம்பந்தமாக நமது நாட்டு மக்களிடம் காணப்படும் குறைபாடுகள் என்று கட்டுரையாளர் கூறுபவை யாவை ?

II. பின்வரும் வினாக்களில் சரியான / பொருத்தமான விடையைத் தெரிவுசெய்க.

1. ‘செல்வமில்லாதவர் உலகத்திலே நடைப்பின மாவார்’. இங்கே நடைப்பினம் என்பதன் கருத்து :
 - (1) சோம்பேறிகள்
 - (2) பயனற்றவர்
 - (3) பேய்கள்,
 - (4) அநாதர்
2. ‘கண்ணேட்டத்தினால் இவர் குறையை முடித்தல் வேண்டும்’ என்னுமிடத்துக் கண்ணேட்டம் என்பதன் கருத்து :
 - (1) குத்துமதிப்பு
 - (2) துன்பநிலை
 - (3) மேற்பார்வை
 - (4) தாட்சினியம்
3. பொருள் சம்பாதித்தற்குரிய வழிகளாகக் கீழே காட்டப்பட்டவற்றுட் கட்டுரையாளர் கருத்துக்கு ஒவ்வாதது ;
 - (1) கல்வி கற்பித்தல்
 - (2) இராச சேவை
 - (3) ஞான நூல் கற்பித்தல்
 - (4) வட்டிக்குப் பணங்கொடுத்தல்.
4. ‘செல்வம்’ என்னும் கட்டுரையில் ஆசிரியர் வவியுறுத்தும் முக்கியமான கருத்து ;
 - (1) செல்வம் நிலையில்லாதது
 - (2) கல்விச் செல்வத் திலும் பொருட் செல்வமே சிறந்தது.
 - (3) திரை கடலோடியும் திரவியந் தேடல் வேண்டும்.
 - (4) நல்ல வழியாற் செல்வம் சட்டி அறஞ்செய்து இன்பம் அனுபவித்தல் வேண்டும்.

5. இக்கட்டுரையின் முதற் பந்தியின் நோக்கம் :

(1) செல்வத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவது.

(2) கட்டுரை முழுவதிலும் ஊடுருணிநிற்கும் மையக் கருத்தை அறிமுகங் செய்வது.

(3) மேற்கோள் காட்டித் தமது கருத்துக்கு ஆதரவு தேடுவது.

(4) கட்டுரையில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் கருத்தே விரிக்கப்படுகின்றது என்பது.

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல்

வாக்கிய வகைகள் (1)

நாம் பேசும்போதும் எழுதும்போதும் தனித்தனிக் கருத்துகளை வாக்கியங்களாக வெளியிடுகின்றோம். இவ்வாக்கியங்கள் ஒன்றேடொன்று இயைபுபட்டுத் தொடரும்போது கட்டுரை வளர்ச்சியடைகின்றது. ஒரு கட்டடத்தைக் கட்டியேழுப்புவதற்கு எவ்வாறு அரிகற்கள் பயன்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே கட்டுரையை அமைப்பதற்கும் வாக்கியங்கள் பயன்படுகின்றன. கட்டடம் அமைப்பதற்கு அரிகற்கள் பல்வேறு அளவுகளிலும் வடிவங்களிலும் தேவைப்படுமாறே, கட்டுரை அமைப்பதற்கும் பல்வேறு வகையான வாக்கியங்கள் தேவைப்படுகின்றன. வாக்கியங்கள் எல்லாம் ஒரே பாங்கில் அமைந்தாற் கட்டுரை கவர்ச்சி யற்றதாய்விடும். ஆதலாலே, நல்ல எழுத்தாளர் பல்வேறு பாங்கான வாக்கியங்களிலே தம் கருத்துகளை வெளியிடுகின்றனர். எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும், எழுத்தாளரின் உணர்ச்சிக்கும், சந்தர்ப்பத்துக்கும் ஏற்றவாறு வாக்கியங்கள் குறுகியும், நீண்டும், வெவ்வேறு உணர்ச்சிகளை வெளியிட்டும் பல்விகற்பப்பட்டு வரும். வாக்கிய விகற்பங்களே கட்டுரைக்குக் கவர்ச்சியளிப்பன. கட்டுரை எழுதப் பயிலும் மாணவர் இலவாக்கிய விகற்பங்களை அறிந்து, அவற்றைத் தாழும் ஆளப்பழகுதல் வேண்டும்.

வாக்கியங்களின் கருத்து அல்லது நோக்கம் பற்றியும், அமைப்புப் பற்றியும் அவற்றை வெவ்வேறு வகைகளாகப் பாகுபடுத்துவர் மொழியியலாளர். இப்பாடத்தில் கருத்து அல்லது நோக்கம் பற்றிய வகையிட்டைப் பார்ப்போம்.

எல்லா மொழிகளிலும் பொதுவாக வாக்கியம் நான்கு வகைப்படுமென்று மொழியியலறிஞர் கூறுவர். அவை செப்பு வாக்கியம், வினா வாக்கியம், விருப்பு வாக்கியம், வியப்பு வாக்கியம் என்பன.

1. செப்பு வாக்கியம் : ஒரு செய்தியைக் கூறும் நோக்கு டனே, ஓர் உண்மையை உறுதிப்படுத்திக் கூறும் நோக்குடனே அமைவது செப்பு வாக்கியம் எனப்படும். இதனைக் கூற்று வாக்கியம் என்றும் கூறுவர். இது உடன்பாடு, எதிர்மறை இரண்டிலும் வரும்.

- உ-ம் : 1. தோட்டத்தில் வெள்ளைப் பக புல் மேய் கின்றது. (உடன்பாடு)
2. செல்வி நேற்றுப் பாடசாலைக்கு வர வில்லை. (எதிர்மறை)
3. நமது ழுமி குரியனைச் சுற்றி வலம் வரு கின்றது. (உண்மைக் கூற்று)

2. வினா வாக்கியம் : பொதுவாக, ஒன்றை அறியும் நோக்குடன், மற்றவரிடமிருந்து விடையை எதிர்ப்பார்த்து வினாவுது வினா வாக்கியமாகும். இது செப்பு வாக்கியத்தின் ஒரு மாற்று வடிவம் என்னாம். செப்பு வாக்கியத்தின் ஈற்றில் ‘ஆ’, ‘ஓ’ என்னும் வினாவெழுத்து களைச் சேர்ப்பதால் அமைவது ஒரு வகை வினா வாக்கியம்.

- உ-ம் : 1. தோட்டத்தில் வெள்ளைப் பசு புல் மேய் கின்றதா ?
2. செல்வி நேற்றுப் பாடசாலைக்கு வரவில்லையா ?
3. நீ நாளை ஊருக்குப் போவாயோ ?

என்ன, ஏன், எங்கே, எப்படி, எப்போது, யார் என்பவை போன்ற வினாச் சொற்களைச் சேர்த்து வினாவுவன மற்றொரு வகை :

- உ-ம் : 1. நீ என்ன சொல்கிறோய் ?
2. ஏன் இப்படிச் சத்தமிடுகிறீர்கள் ?
3. இந்தக் கணக்கைச் செய்வது எப்படி ?

சிலவேளைகளில் விடையை எதிர்பாராமலே, கேட்போர் மனத்தில் ஒரு தாக்க விளைவை உண்டாக்கும் நோக்கோடும் வினா வாக்கியம் அமைவதுண்டு :

உ-ம் : 1. நான் செய்த உதவிக்கு இதுதானு கைம் மாறு ?

3. இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன் கொலோ வன்சொல் வழங்குவது.

(இனிய சொற்கள் இன்பம் பயத்தலைக் காண்கின்றவன் அதற்கு மாறுக வன்சொற்களை வழங்குவது என்ன பயன் கருதியோ?)

3. விருப்பு வாக்கியம்: இது பேசுவோரின் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும். இவ்வகையில் ஏவல், வேண்டுகோள், விழைவு முதலியன் அடங்கும். தமிழ்லே இவ்வகையை (அ) ஏவல் வாக்கியம் எனவும் (ஆ) வியங்கோள் வாக்கியம் எனவும் இரண்டாகக் கூறுவது பொருந்தும்.

(அ) ஏவல் வாக்கியம் : ஒருவரை அல்லது ஒன்றை விளித்து, இன்னதைச் செய் (அல்லது செய் யாதே) என்று பணிப்பது ஏவல் வாக்கியமாகும். இது முன்னிலையிடத்துக்கே உரியது.

உ-ம் : 1. கந்தரம், பாடத்தை வாசி.
2. மக்களே, ஒற்றுமையாக வாழுங்கள்.
3. தலையே, நீ வணங்காய்.
4. ஒதுவதொழில்யேல். (எதிர்மறை)

(ஆ) வியங்கோள் வாக்கியம் : வியங்கோளும் ஒரு வகையான ஏவலே ; ஏவல் முன்னிலை இடத்துக்கே உரியதாயிருக்க, வியங்கோள் இரு திணை ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவாய் வரும். அது வாழ்த்தல், விதித்தல், வேண்டிக்கோடல், வைதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கும் :

உ-ம் : 1. வாழ்க தமிழ் மொழி (வாழ்த்து).
2. அதி காலையிலே துயில் விட்டு எழுக (விதித்தல்).

3. இறைவனே, எம்மைக் காத்தருஞுக.
(வேண்டுகோள்)

4. நாட்டுக்குக் கேடு சூழும் கொடியோர்
ஓழிக. (வைதல்)

இக்கால வழக்கிற் சில வியங்கோள் வடிவங்கள் தினை,
பால், இடம் ஆகியவற்றுள் ஒன்றுக்கே சிறப்பாய் வரு
தலும் உண்டு :

உ-ம் : 1. கொலை செய்யாதிருப்பாயாக. (முன்னிலை
இருமை)

2. மக்கள் நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்கக் கட
வர். (படர்க்கைப் பலர்பால்)

3. வருவது வரட்டும். (படர்க்கை ஒன்றன்
பால்)

4. நான் நன்றி மறப்பேனுகில் நரகில் விழக்
கடவேன் (தன்மை ஒருமை)

4. வியப்பு வாக்கியம் : உள்ளத்திற் கதித்தெழும் உணர்ச்
சியை வெளிப்படுத்தும் பாங்கில் அமைவது
இவ்வகை வாக்கியம். இதனை உணர்ச்சி
வாக்கியம் என்று சொல்வதுண்டு. உணர்ச்சிகளை
வெளிப்படுத்துவதற்குச் சில பல இடங்களில் சொற்
களும் பயன்படுகின்றன :

ஆகா, ஓகோ, அம்மா, அம்மம்மா போன்றவை
வியப்புணர்த்துவன். அந்தோ, ஜயோ, ஜயயோ,
ஜயகோ போன்றவை அவலம், இரக்கம் உணர்த்துவன்,

சி, சீசி, சிச்சி போன்றன வெறுப்பு, அருவருப்பு,
இழிப்பு உணர்த்துவன்.

உ-ம் : 1. ஆகா, அந்தி வானம் எவ்வளவு அழுகா
யிருக்கிறது ! (வியப்பு)

2. ஜயோ, அகதிகள் படும் அவலத்தைக்
காண வயிரெற்கிறதே ! (இரக்கம்)

3. சி, இப்படியும் மானங் கெட்டு வாழ
வேண்டுமா ! (இழிப்பு)

4. வெற்றி எமக்கே ! (பெருமிதம்)
5. என்னே உலக வாழ்க்கை ! (வெறுப்பு)

பயிற்சி

1. செப்பு, வினா, விருப்பு, வியப்பு என்னும் நால்வகை வாக்கியங்களுட் பின்வருவன எவ்வெவ்வகையினவெனக் கூறுக:
 - (அ) மக்களிடையே ஒற்றுமை ஒங்குக.
 - (ஆ) மாதாவை ஒருநாளும் மறக்கவேண்டாம்.
 - (இ) நாம் வேலை பெறுவதற்கு மட்டுமா கல்வி கற்பது.
 - (ஈ) கோள்களுள் மிகப் பொரியது வியாழன்.
 - (உ) நீ கொன்னபடியெல்லாம் செய்வதற்கு நான் உன் அடிமையா?
 - (எண்) நாவினுற் சுட்ட வடு ஒருபோதும் ஆருது.
 - (எ) நன்றி மறப்பது நன்றன்று.
 - (ஏ) ‘மன்னவன் பணியன்றுகில், நும்பணி மறுப்பனே’
 - (ஐ) ஈவது விலக்கேல்,
 - (ஒ) இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்.
2. செப்பு முதலாய் நால்வகை வாக்கியங்களும் விரவி வரும் வண்ணம் ‘இயற்கை அழகு’ என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு பந்தியெழுதுக.
3. பின்வரும் உரைப் பகுதியிலுள்ள வாக்கியங்கள் எவ்வகையின?

ஓவியம் ஊமையா? ஓவியத்தை ஊமை என்று கருதுவோர் கண்ணுள்ள குருட்ராவர்; காதுள்ள செவிட்ராவர்; நாவள்ள ஊமையராவர். ஓவியம் ஊமையன்று. அது பேசாமற் பேசுவது. அப்பேச்சின் பொருளுணர் வோன் கலைஞருவன்; இசைக் கலைஞருவன். இசைப் புலமைக்கு ஓவிய உணர்வு இன்றியமையாதது. ஓவிய உணர்வு பெருகப் பெருக இசைப் புலமையும் உடன் உடன் பெருகிக்கொண்டே போகும். ஓவிய இசை ஒழுக்கை என்னென்று புகல்வேன்!

திரு. வி. க.

இ. எழுத்தாக்கம்

கட்டுரை எழுதுதல் (1)

I. கட்டுரை என்றால் என்ன?

கட்டுரை என்னும் பெயரே அதன் இயல்பை ஓரளவு விளக்குவதாயுள்ளது. கட்டுரைத்தல் என்றால், ‘உறுதியாகச் சொல்லுதல்’, ‘தெளிவாகச் சொல்லுதல்’ என்று பொருள்படும். யாதாயினும் ஒரு பொருள் பற்றிக் கருத்துகளை விரித்து, உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் வாசகருக்குப் பயன்படும் பாங்கிலும் கட்டுக்கோப்பாக உரைப்பது கட்டுரையாகும். அது உள்ளதை உள்ளவாறு உரைப்பதாகவும் இருக்கலாம்; இல்லதைப் புஜைந் துரைப்பதாகவும் இருக்கலாம். எவ்வாறிருப்பினும், ஏதோ ஒரு விதத்தில் அது பயனுள்ளதாய் இருத்தல் வேண்டும். எழுத்தாளர் தம் அனுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் வாசகரோடு பகிர்ந்துகொள்வதற்காகவும் கட்டுரை எழுதலாம்; மற்றொருவருடைய கொள்கையை மறுத்துத் தமது கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்காகவுங் கட்டுரை எழுதலாம்; செய்திகளையும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளையும் வாசகருக்குச் சொல்வதற்காகவுங் கட்டுரை எழுதலாம்; தமது கற்பணியில் உருவான கதையொன்றை வாசகர் படித்து நயப்பதற்காகவும் எழுதலாம்; வாசகருக்கு நகைச் சுவையூட்டி இன்பந் தருவதற்காகவும் எழுதலாம்; இவ்வாறே இன்னும் பல நோக்கங்களுக்காகக் கட்டுரை எழுதலாம்.

நல்ல முறையில் எழுதப்படும் கட்டுரைகள் இலக்கியமாக மதிக்கப்படுகின்றன. உரைநடையில் இயலும் சிறுகளை, நாவல், நாட்கம், வாழ்க்கை வரலாறு, சுயசரிதை என்பன போன்ற இலக்கிய வகைகளுள்ளே கட்டுரையும் ஒரு தனி வகையாக அடங்கும். தமிழ் மொழியிலே ஆறுமுக நாவலர், மறைமலையடிகள், உ.வே. சாமிநாதையர், கவியாணசுந்தர முதலியார் (திரு. வி. க.), விபுலாநந்த அடிகள், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை, இளவழகனார், வேங்கடசாமி நாட்டார், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, டாக்டர் மு. வரதராசன், இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை போன்றவர்கள் சிறந்த கட்டுரை இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். மாணவர்கள் இவர்களுடைய கட்டுரைகளைப் படிப்பதாற் பயன்பெறுவார்கள்.

II. மாணவர் எழுதுங் கட்டுரைகள்

‘வாசிப்பதால் ஒருவர் திட்பத்தையும், உரையாடுவதால் ஓட்பத்தையும், எழுதுவதால் நுட்பத்தையும் எய்துவார்’ என்று ஆங்கில அறிஞர் ஒருவர் கூறியுள்ளார். இதன் விளக்கம் வருமாறு; ஒருவர் பல நூல்களைப் படிப்பதால் அவருடைய அறிவு ஆழமும் அகலமும் உடையதாகின்றது; அறிஞர்களுடன் உரையாடுவதால் அவர் தாம் கற்றவற்றை உரிய சந்தர்ப்பங்களில் நினைவுகூர்ந்து, பிரயோகிக்குந் திறன் உடையவராகின்றார்; கருத்துகளை எழுத்தில் வடிக்கும்போதே, முன்னர்த் தெளிவில் ஸாமலும் ஒழுங்கில்லாமலும் மூனையிற் பதிந்திருந்த கருத்துகள் தெளிவும் ஒழுங்கும் செப்பமும் பெறுகின்றன என்பது. இக் காரணத்தாலே மொழிக் கல்வியிற் கட்டுரை எழுதுவது முக்கிய இடம்பெறுகின்றது; பரீட்சையிலே மாணவர்களின் மொழி யாற்றலையும், கருத்து வெளிப்பாட்டுத் திறனையும், சிந்தனைத் தெளிவையும், விடய அறிவையும் மதிப்பிடுவதற்குக் கட்டுரை தகுந்த அளவுகோலாகப் பயன்படுகின்றது.

க. பொ. த. பரீட்சையில் மாணவர் எழுதுங் கட்டுரையானது, அளவுக்கு அதிகங் குறையாமலும், அளவு கடந்து நீளாமலும் இருப்பதற்காக 300 சொற்களளவில் இருத்தல் வேண்டுமென வினாத் தாளிலே அறிவுறுத்தல் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். குறிப்பிட்ட ஒரு நேர எல்லைக்குள் (ஏறத்தாழ 45 நிமிடத்தில்) கட்டுரையை மாணவர் எழுதிமுடிக்க வேண்டுமாதலால், இந்தச் சொல் வரையறை உதவியாக இருக்கும். இவ்வாறு விதிக் கப்படுவதால், குறித்த நேர எல்லைக்குள்ளே, குறித்த அளவிலே, மாணவர் கட்டுரையை முழுமையாகவுங் திருத்தமாக வும் எழுதி முடித்துவிட வேண்டுமென்பது எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. பொதுப் பரீட்சைக்குத் தோன்றும் மாணவர்கள், வகுப்பிலே இவ்வாறு கட்டுப்பாடான நிலைமைகளிற் கட்டுரை எழுதிப் பழகியிருந்தாற் பரீட்சையிலே கட்டுரை எழுதுவது சிரமமாகவிராது.

மேலும், மாணவர் தமக்கு விருப்பமான ஒரு தலையங்கத்தைத் தெரிவுசெய்து கட்டுரை எழுதுவதற்காகப் பல்வகையான கட்டுரைத் தலையங்கங்கள் ஜந்தோ, ஆரோ கொடுக்கப்படும். அத்தலையங்கங்களும் ‘செல்வம்’, ‘வறுமை’, ‘தனிமை’ என்பனபோன்று வெறுங் கருத்துப் பொருள்களாய் இல்லாமல், மாணவரின் சிந்தனையை நெறிப்படுத்தும் பாங்கிலே அமைந்திருக்கும். உதாரணமாக, “சமூகத்திலே குற்றங்கள் பெருகுவதற்கு வறுமையே மூலகாரணமாகும்”, “பொருளில்லார்க்கு

இவ்வுலகமில்லை”, “தனிமையிலும் இன்பங் காணலாம்” என்னும் தலையங்கங்களைக் காட்டலாம். இத்தகைய தலையங்கள் மாணவருக்கு ஒரு வகையிலே வழிகாட்டற் குறிப்புகளாய், கட்டுரையைத் திட்டமிடுவதற்குத் துணைபுரிவன.

நல்ல முறையிலே, பயனுள்ளதாக எழுதப்பட்ட ஒரு கட்டுரை கருத்துத் தெளிவும், கருத்துத் தொடர்பும், கருத்தமுத்தும் உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். முக்கியமான கருத்துகள் தனித்தனிப் பந்திகளிலே விரிக்கப்படுவதோடு, பந்திகளுக்கிடையிலே கருத்துத் தொடர்பும் இருத்தல் வேண்டும். கட்டுரையின் முதற் பந்தி, வாசகரின் கருத்தை ஈர்த்துப் பின்னே வரப்போவதை ஆர்வத்தோடு வாசிக்கத் தூண்டுவதாய் அமைவது சிறப்பாகும். அவ்வாறே இறுதிப் பந்தியும் கட்டுரையின் உயிர் நாடியான கருத்தை வாசகரின் மனத்திலே பதிய வைக்கும் வகையில் அமைவது விரும்பத்தக்கது. வாசகர் கட்டுரையை வாசித்து முடித்ததும், ‘நல்லதோரு கட்டுரையை வாசித்தேன்’ என்னும் உணர்வு பெறுவாராயின், அதுவே கட்டுரையின் பயனாகும்.

III. கட்டுரை வகைகள்

எந்த ஒரு பொருள் பற்றியும் சுவையாகக் கட்டுரை எழுதலாம் என்பார். அது கைதேர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கே இயல்வது, மாணவர் எழுத்தக்கக் கட்டுரைகளைப் பொதுவாகப் பின்வரும் வகைகளிலே அடக்கலாம் :

1. தற்சார்புக் கட்டுரைகள் : மாணவர்களின் சொந்த அனுபவங்கள், உணர்ச்சிகள், அபிப்பிராயங்கள், நினைவுகள் போன்றவற்றைச் சுவைபட விவரித்து எழுதுங் கட்டுரைகள் இவ்வகையின. கட்டுரைப் பொருள்கள் மாணவருக்குப் பரிச்சயமாயிருப்பதால், அவை பற்றிக் கட்டுரை எழுதுவது இலகுவாயிருக்கும்.

2. பாடசாலையில் எனது முதல் நாள் ; 2. நான் மயிரிழையிலே அருந்தப்படுத் தப்பினேன் ; 3. நான் சந்தித்த விநோதமான மனிதன் ; 4. அந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்க நினைக்கச் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வருகிறது ; 5. நான் கண்ட பயங்கரமான ஒரு கனவு.

2. வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் : ஒரு பொருளின் வரலாற்றை ஒழுங்குறக் கூறுவது வரலாற்றுக் கட்டுரை. சம்பவங்கள், கதைகள், வாழ்க்கை வரலாறு, சமூக வரலாறு, நாட்டு வரலாறு என்பவை இவ்வகையில் அடங்கும்.

உ-ம் : 1. மலை நாட்டிலே அண்மையில் ஏற்பட்ட மன்சரிவு. 2. மகாவளி கங்கை திசைதிருப்பப்பட்டது. 3. எமது பாடசாலைப் புதுக்கட்டடத்திறப்புவிழா. 4. ஆறுமுக நாவலர் வாழ்க்கையும் பணியும். 5. தமிழ் மொழியின் கதை.

3. வருணைக் கட்டுரைகள் : ஒரு பொருளையேனும், காட்சியையேனும், இயற்கை நிகழ்ச்சியையேனும், ஒருவருடைய தோற்றத்தையேனும், மன நிலையையேனும், இலக்கியங்களில் வரும் பாத்திரங்களையேனும் வருணித்து எழுதுவது வருணைக் கட்டுரையாகும். இது ஒரு வகையில் வரலாற்றுக் கட்டுரை போன்றதாயினும், வருணிக்கும் வித்திலும் வாசகர்பால் உண்டாக்கும் விளைவிலும் வித்தியாசப்படுவதால், தனியொரு வகையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது :

உ-ம் : 1. மாலை நேரக் கடற்கரைக் காட்சி. 2. மலை நாட்டின் இயற்கைக் காட்சி. 3. ஒரு விசித்திரமனிதன். 4. நாட்டுப்புறச் சந்தையின் ஆரவாரம். 5. சிறையிருந்த சிதையின் மன்னிலை. 6. கம்பராமாயணத்திலே நாம் காணும் பரதன்.

4. விளக்கக் கட்டுரைகள் : ஒரு பொருளைக் காரணகாரியங் கர்ட்டியேனும், உதாரணங்கள் காட்டி யேனும் விளக்கிக் கூறுவது விளக்கக் கட்டுரை எனப்படும். சிக்கலான கருத்துகளைச் சிக்க ருத்துத் தெளிவுபடுத்துவதும் இதன்பாற்படும்.

உ-ம் : 1. சூழல் மாசுபடுதல். 2. செயற்கை முறையால் மழை பெய்வித்தல். 3. விலங்கு வாழ்க்கையும் மக்கள் வாழ்க்கையுந் தாவர வாழ்க்கையிலேயே தங்கியுள்ளன. 4. விஞ்ஞானத்தினால் உண்டான மறுமலர்ச்சி. 5. அணுவாயதங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதன் அவசியம்.

- 5. கற்பணக் கட்டுரைகள் :** இல்லாத நிலைமையை இருப்ப தாகப் பாவித்து எழுதுவது கற்பணக் கட்டுரையாகும்.
- உ-ம் :**
1. மரணத்தைத் தடுப்பதற்கு மருந்தொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டால்.....
 2. அஃறினை உயிர்களும் நம்மைப்போலப் பேசுமானால்.....
 3. விலங்குச் சாலையிலே கூட்டில் அடைக்கப் பட்ட குரங்கொன்று தன்னை விடுதலை செய்யுமாறு நிகழ்த்திய பேச்சு.
 4. இருபத்தோராம் நூற்றுண்டிலே விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி.
 5. மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் எதிர்கால வாழ்க்கையை உணரும் அறிவு பெற்றிருந்தால் என்ன நேர்ந்திருக்கும்?
- 6. விமர்சனக் கட்டுரைகள் :** புத்தகம், திரைப்படம், மேடை நாடகம், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி போன்ற வற்றைச் சீர்துக்கித் திறனாயும் முறையில் எழுதுவது விமர்சனக் கட்டுரையாகும்.
- உ-ம் :**
1. நீர் படித்துச் சுவைத்த ஒரு கதை நூலை விமர்சனான் செய்க.
 2. இலங்கை வானைவித் தமிழ் நிகழ்ச்சிகளின் குறைநிறைகள்.
 3. தொலைக்காட்சியில் வரும் கலை நிகழ்ச்சி பற்றிய விமர்சனம்.
 4. இக்காலப் புதுக் கவிதைகள் பற்றி என்ன எண்ணுகின்றீர் ?
 5. அச்சில் வெளிவாருவன எல்லாம் இலக்கியமா ?
- 7. நகைக் கவைக் கட்டுரைகள் :** வாசகருக்கு நகைச் கவை உண்டாகும் வண்ணம் எழுதப்படுவது நகைச் கவைக் கட்டுரையாகும். மற்றவர்களுடைய மனத்தைப் புண்படுத்தாத வகையிற் சமூகத்திலே மக்களிடம் காணப்படும் முடநம்பிக்கைகள், போவிக்

கவுரவம், காலத்துக்கொவ்வாத பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றை நயமாகக் கிண்டல் செய்யும் வகையில் இவ்வகைக் கட்டுரைகளை எழுதலாம்; அல்லது, எழுத்தாளர் தம்மிடமுள்ள ஒரு குறையை நகைச்சுவையுடன் விவரிக்கலாம்.

- உ-ம் : 1. பயணச் சீட்டின்றிப் புகைவண்டியிற் பிரயாணங்கு செய்தவர் பட்டபாடு.
2. ஞாபக மறதியுள்ள ஒருவரின் வேடிக்கைச் செயல்.
3. எனஜெ முட்டாளாக்கிய ஒரு பிச்சைக்காரன்.
4. அத்துமீறும் மனிதரின் அடாத செயல் களைக் கண்டிக்கக் காட்டு விலங்குகள் கூட்டிய மகாநாடு.
5. ‘அவருக்குச் செவிப் புலன் குறைவென் பது இறுதியிலேயே எனக்கு வெளிச்சமாயிற்று’.

பயிற்சி

1. ஒரு பந்திக்கும் முழுமையான கட்டுரைக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குக.
2. கட்டுரை எழுதுபவர் வாசகரைக் கருத்திற்கொண்டே எழுதவேண்டும் என்று சொல்லப்படுவது ஏன்?
3. வகுப்பிலே நீங்கள் எழுதிய ஒரு கட்டுரையை உங்களிடையே பரிமாறி, வாசித்து விமர்சனம் செய்யுமாறு ஆசிரியர் பணித்துள்ளார். இதற்கமைய, மற்றொரு மாணவர் எழுதிய கட்டுரையை நீர் வாசித்து விமர்சனம் செய்தல் வேண்டும். அந்த மாணவருடைய கட்டுரையிலே என்னென்ன அபிசங்கள் இருக்கவேண்டுமென நீர் எதிர்பார்க்கின்றீர்?
4. ஐம்புலன்களுக்குங் கவர்ச்சியூட்டத்தக்க சொற்களையுஞ் சொற்றெடுத்து எழுதுவது ஒரு வருணை எழுதிக.

5. பாடத்திலே ஏழு வகைக் கட்டுரைகள் பற்றிய விளக்கங்களின் கீழ், உதாரணமாக ஐவெந்து கட்டுரைப் பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

- (அ) ஒவ்வொரு வகையிலும் நீர் விரும்பும் ஒரு பொருளைத் தெரிவு செய்து, அவ்வாறு தெரிவு செய்ததற்கான காரணத்தையுங் கூறுக.
- (ஆ) மேலே (அ) வில் தெரிவுசெய்த ஏழு கட்டுரைப் பொருள்களுக்குள்ளும் எழுதுவதற்கு உமக்கு மிகவும் வாய்ப்பானதென நீர் கருதும் ஒன்றைத் தெரிவுசெய்து, கட்டுரை எழுதுவதற்கான ஒரு நிறை சட்டகத்தை வரைக.
- (இ) மேலே (ஆ) வில் வரைந்த சட்டகத்தைப் பின் பற்றி, உம்மால் இயன்ற வரை சிறப்பாகக் கட்டுரையை எழுதி முடிக்க.
- (ஈ) நீர் எழுதிய கட்டுரையை மீள வாசித்து, வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்க.
- (ஊ) செப்பமான கட்டுரையை அழகிய கையெழுத் தில் எழுதுக.

எது தமிழ் இலக்கியம்

முதலாவதாக இலக்கியம் என்ற சொல் தமிழில் எப்படி வந்தது என்பதை ஆய்வோம். இலக்கியம் என்பது லக்ஷியம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு என்பர். ஆங்கிலத்தில் முருங்கை மரம் என்ற சொல் வழங்குவது போலவும், தமிழில் கங்காரு என்ற சொல் வந்து வழங்குவது போலவும் இலக்கியம் என்ற சொல் இரவல் கொண்டதென்பர். இடைக் காலத்திலே தமிழர்கள் தன்மதிப்பிழந்து பிறமொழியில் இருந்தாற்றன் பெருமை என என்னி, மக்கள் பெயர் முதல் மரப் பெயர் ஈருக உள்ள எல்லாப் பெயர்கட்கும் வடமொழிப் பெயர்களை இட்டு வழங்கலாயினர். லக்ஷியம் என்ற சொல்லிற்கு இரண்டு மொழி யிலும் கொள்ளும் பொருள் போதாது. இலக்கியம் என்ற சொல் லக்ஷியம் என்ற சொல் குறிக்கும் பொருளை உணர்த்தாது. இலக்கியத்தைச் செய்யுளென்பர் பண்டைத் தமிழர். ஆங்கி லேயர் Literature என ஆங்கிலத்திற் சொல்வர். எழுதப்பட்ட தெல்லாம் Literature தான். உதாரணமாக, Literature about the horse etc. பாட்டு, உரை எவையாயினும் ஒரு பொருள்பற்றி விரித்தெழுதும் அனைத்தையும் தமிழிற் செய்யுள் என்பர். வடமொழியில் லக்ஷியம் என்ற சொற்பொருளை நோக்கின் செய்யுளின் பொருளோடு வேறுபடும். லக்ஷியம் என்ற, சொற்கு நோக்கம் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

லக்ஷியம் என்பதற்கு நோக்கம் என்ற பொருளைக் கொண்டு ஒரு நோக்கத்தோடு எழுதப்படுவதே இலக்கியம். அஃதும் புருடார்த்தம் நான்கைக் கருதிச் செய்யப்படுவதாக இருக்கும். “ மக்கள் உணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்துவதெல்லாம் இலக்கியமல்ல ” என்பர் வடவர். இப்பொருள் பொருந்தாது. என்னை? புருடார்த்தம் நான்கை மட்டும் லக்ஷியமாகக் கொண்டு ஏனையவற்றை லக்ஷியமாகக் கொள்ளாதிருத்தல் சிறப்பன்று. தவிர, ஏதாவது ஒரு கருத்தை நிலைநாட்டச் செய்வது இலக்கியமாகாது.

தமிழர் இலக்கியம் என்பதை எத்தகைய பெயரால் வழங்கினர் என்பதைனே நோக்குழி அவர் தம் அறிவின் நுட்பம் விளங்கும். குறுகிய நோக்கின்றிப் பரந்த நோக்குடன் செய்யுள்ள வழங்கினர். செய்யுளாவது யாது? விழுமிய கருத்துக்களை அவர் காலத்திற் சொல்லக் கேட்டவற்றே ஒழியாமற் பிற்கால த்தார்க்கும் பயணபடுமாறு எந்த உருவத்திற் செய்யப்படினும் அதுவே செய்யுள். அப்பெற்றித்தாய் செய்யுளே உண்மையை வெளிப்படக் காட்டும். தழுவிச் செய்யப்பட்டோ, உண்மையை மறைத்துப் பொய் கலந்து செய்யப்பட்டோ இருப்பின் அஃது இலக்கியமன்று. அதனாற் பயன் பெறலும் அரிது. சிறிது பொய் விரவினும், சந்தனத்திலே தீய நாற்றம் கலந்தது போல வும், பாலில் நச்சக் கலந்தாற் போலவும் கருதப்படும். அதன் கண் அடங்கிய உண்மை பலவும் மாய்ந்து மறையும். ஆதவின் பொய் கலவாது உண்மை வெளிப்படுவதே செய்யுள்; உணர்ந்த தைச் சொல்வதே புலவர் அறமும் ஆகும். பண்டைப் புலவர்கள் வடவர் போன்று புருடார்த்தம் நான்கை மட்டும் பொருள் என்று கொள்ளவுமில்லை. நோக்கத்திற்காகச் செய்யுள் செய்தனர் எனக் கருததலும் தவறேயாம். என்னை? உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் இந்நான்கு வகையில் மட்டும் அடங்காவென்பதை நன்குணர்வர். பொருள் என்றால் எல் லாப் பொருளும் அடங்கும். பொருள் என்பதற்குச் செல்வம் என்று மட்டும் பொருள் கொள்ளின், கல்வி எதனுள் அடங்கும்? அஃதும் ஒரு பொருள்தானே. கல்வி ஒரு சிறந்த பொருள்; அளவு கடந்த சுவை தருவது; எல்லையற்ற இன்னல் கள் முதலில் நேரினும் பிற்பயன் மிக்குளது என்பதை வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தமிழ் மறை கண்ட வள்ளுவன் காட்டிய தொன்றே தக்க சான்றாகும். அஃது,

“ உடையார்முன் வில்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றுர்
கடையரே கல்லா தவர்”

என்பது.

இக்குறள் செய்த வள்ளுவன் உள்ளாம் அறியாது பரிமேலமுகர் உரைக்கும் குற்றங் கானுதல் பற்றி என்மேற் காய வேண்டாம். அவர் கருத்தே பொருத்தமானது எனின் தமிழாசிரியர்களெல்லாம் மிக்க கொடியவர்களென்றல்லவா நினைக்க வேண்டும்? புலவர்கள் பண்டு எத்தகையது? தம்பாற் சார்ந்தோரை உள்ளன்புடன் ஏற்று உண்டியும், உறையுனும் கொடுத்துக் கல்வி வழங்கி நன்னென்றிக் கண் நிறுத்துபவர் புலவர்

களன்றே? அவர்களைக் கொடியர் எனக் கூறின் எவ்ரேனும் ஒப்புக்கொள்வாரோ! ஈண்டுக் கூறிய உடையார் என்பதற்குப் பொருஞ்சுடையார் என்ற பொருள் பொருந்தாது. சிந்தையின் கண் அறநெறி சிறந்தாரே உடையார் என்று உணர்க. இக்கு நட்பாவில் அமைத்த வள்ளுவன் கருத்தை யான் ஆய்ந்ததே பொருந்தும் என்பதுபோல் தோன்றுகின்றது. இக்குறட்குப் பரிமேலழகர் கொண்ட கருத்தோடு என் கருத்தையும் ஒப்பிட இடுக் காண வேண்டிச் சுருங்கக் கூறுகின்றேன்.

பரிமேலழகர், இக்குறளில் கற்றூர் எனும் எழுவாய்க்குப் பயனிலை இன்று எனக் கொண்டு உரை எழுதிப்போந்தார்.

அதை முதலிலேயே மறுக்கின்றேன். ஆங்கில, ஆரிய மொழிகளிலே, பயனிலை இல்லாமலோ, எழுவாய் இல்லாமலோ எழுதுவதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் தமிழில் எழுவாய் இல்லாவிட்டனும், பயனிலை ஒன்று நின்றே எழுவாயை உணர்த்தும். ஆதலின், எழுவாயைக் காட்டினும் பயனிலை இன்றியமையாதது என்பது விளங்குகின்றதன்றே? அவ்வாறிருக்க, கற்றூர் எனும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையின்று என்ற கூற்றுப் பொருத்தமான தல்ல. பயனிலையைத் தமிழர் உயிரெனக் கொள்வரென் பதை அவர் அறியார்போலும்!

இக்குறட் பாவிற்கு என் கருத்தை வெளியிடுகின்றேன். முதலடியில் உள்ள முதல் சீர் “ உடையார் ” என்பதைப் பயனிலையாகவும், இறுதிச்சீர் “ கற்றூர் ” என்பதை எழுவாயாகவும் கொண்டு, உடையார் கற்றூர் என நிறுத்துக. இச்சொற்றெடுரின் பொருள் “ எல்லாம் உடையவர் கற்றவர்கள் ” என்பது. இக்குறுத்து “ அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் ” என்ற பிறிதொரு குறளடியால் தெளிவுறும். பயனிலை முன் வருவது ஏற்றுக்கு எனின் அது, ‘கண்டன் சிதையை.’ என்பது போலச் சிறுப்புத் தருதற்கென்க. இல்லார்போல் என்று கூறினார், ‘இன்மையின் இன்மையே இன்னத்து’ எனப் பிற்கூறுகின்றமையின், வறியரைப்போன்று என்பது கருத்து. முன் என்றூர், கற்கு முன்னே இல்லார் படும் துங்பம் போல அடைய நேரினும் என்றற்கு. இனி இரண்டாமடியில், முதலடியிற் போலப் பயனிலையை முற்கூறி எழுவாயைப் பின்வைத்தார் ‘கடையரே கல்லாதவர்’ என. இப்பொருளே வள்ளுவர் உள்ளங் கொண்டிருப்பர் எனத் துணியலாம்.

நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
“நற்றமிழ்”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

- I. 1. ‘இலக்கியம்’ என்னுஞ் சொல் இடைக் காலத்திலே தமிழில் வந்தவாறு பற்றிக் கட்டுரையாளர் கூறுவது என்ன ?
2. இலக்கியம் என்பதற்குப் பண்டைத் தமிழர் வழங்கிய சொல் யாது ? அச்சொல்லின் பொருள், லக்கியம் என்பதற்கு வடமொழியாளர் கொள்ளும் பொருளினின்றும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றது ?
3. ‘பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வடவர் கருத்துக்கு அடிமைப்படாத சுதந்திரப் பண்பு உடையவர்கள்’ என்பதை இக்கட்டுரையாளர் எவ்வாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார் ?
4. (அ) ‘உடையார் முன் இல்லார்போல்’ என்னும் குறள் வெண்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் எவ்வாறு பொருள் கொண்டுள்ளார் ?
- (ஆ) கட்டுரையாளர் பரிமேலழகர் கருத்தை மறுப்பதற்குக் கூறும் நியாயங்கள் யாவை ?
- (இ) இக்குறட் பாவுக்குக் கட்டுரையாளர் எவ்வாறு பொருள் கொள்ளுகின்றார் ?
- (ஈ) தமது கருத்தை நிறுவுவதற்குக் கட்டுரையாளர் காட்டும் நியாயங்கள் யாவை ?
- II. பின்வரும் வினாக்களுக்குப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிவிசெய்க :
1. பின்வரும் கூற்றுகளுள் இக்கட்டுரையாளரின் கருத்துக்கு ஒவ்வாதது எது ?
- (அ) ஒரு பொருள்பற்றிப் பாட்டிலாயினும் உரையிலாயினும் விரித்தெழுதப்படும் அனைத்தும் செய்யலே.
- (ஆ) விழுமிய கருத்துகளைப் பிற்காலத்தார்க்கும் பயன்படுமாறு சொற்களிற் பொதிந்து செய்யப்பட்டவையே செய்யுள்.

- (இ) செய்யுளிலே பொய் ஒருபோதும் கலந்திருத்த ஸாகாது.
- (ஈ) அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய புருடார்த்தங்களைக் கூறுதலை செய்யுளாகா.
2. இக்கட்டுரையிலே ஆசிரியர் நிறுவ முயலும் முக்கிய மான கருத்து எது?
- (அ) இலக்கியக் கோட்பாடு தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளுக்குப் பொதுவானது என்பது.
- (ஆ) இலக்கியம் என்னுஞ் சொல் தனித் தமிழ்ச் சொல்லேயன்றி, வடமொழியிலிருந்து கடன் பட்டதன்று என்பது.
- (இ) இலக்கியம் என்பதற்குப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர் கொண்ட கருத்து, வடமொழியாளர் கொண்ட கருத்தினும் வேறுபட்டது என்பது.
- (ஈ) வடமொழிப் பற்றுக் காரணமாகப் பரிமேல முகர் திருக்குறளுக்கு மெய்யுரை காணத் தவறிவிட்டார் என்பது.

ஆ. இலக்கணம் தொடரியல் வாக்கிய வகைகள் (2)

அமைப்புப் பற்றிய வகைகள்

வாக்கியங்களின் அமைப்புப் பற்றி அவற்றைத் தனி வாக்கியம் என்றும் தொடர் வாக்கியம் என்றும் இரு வகைகளாக வகுக்கலாம். தொடர் வாக்கியத்திலே கூட்டு வாக்கியம், கலப்பு வாக்கியம், கூட்டுக் கலப்பு வாக்கியம் என மூன்று வகைகள் கொள்வர்.

1. தனி வாக்கியம் : ஓர் எழுவாயும் ஒரு பயணிலையுங் கொண்டமைவது தனி வாக்கியம் எனப்படும். எழுவாய் தனிச் சொல்லாகவும் இருக்கலாம் ; ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெயர்கள் சேர்ந்த கூட்டுமூவாயாகவும் இருக்கலாம் ; அடைமொழியோடு கூடிய தொடர்மொ

மியாகவும் இருக்கலாம். இவ்வாறே பயனிலையுஞ் தனிச் சொல்லாகவேனும், துணை வினைகள் கொண்ட கூட்டு வினைமுற்றுகவேனும்; பல சொற்கள் கொண்ட தொடர்மொழியாகவேனும் இருக்கலாம். செயப்படு பொருள் வருமிடத்து, அது பயனிலையின் ஒரு பகுதி யாகவே கருதப்படும். தனி வாக்கியம் ஒரு பிரதான கருத்தை மாத்திரங் கூறுவதாயிருக்கும்.

- உ.-ம் : 1. காற்று வீசுகின்றது. (எழுவாய், பயனிலை இரண்டுந் தனிச் சொற்கள்)
2. நானும் நீயும் அவனும் செல்வோம். (கூட்டெழுவாய்)
3. பருத்த உடலுள்ள மனிதன் பைய நடக்கிறுன். (எழுவாயும் பயனிலையும் அடைபெற்றுள்ளன)
4. மாணுக்கன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறுன். (கூட்டு வினைமுற்று)
5. நான் காலையிற் புறப்பட்டு வந்தேன். (கூட்டு வினைமுற்று)
6. கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை. (தொடர்மொழியான பெயர்ப் பயனிலை)
7. தெனருவித் திரை எழும்பி வானின் வழி ஓழுகும். (தொடர் மொழியான வினைப் பயனிலை)
8. பேச்சாளர் மக்களின் ஒற்றுமையை வற்புறுத்திப் பேசினார். (செயப்படுபொருள் பயனிலையின் பகுதியாக அமைந்தது)

இங்கே மாணவர் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு. சொற்களின் எண்ணிக்கை எதுவாயினும், ஒர் எழுவாயும் ஒரு பயனிலையுமாய் நின்று, நிறைவான பொருளைத் தரும் அமைப்பைக் கொண்டே ஒரு வாக்கியம் தனி வாக்கியமோ, அன்றே என்பது துணியப்படும். சிலர் எழுதியுள்ள சில தனி வாக்கியங்கள், அச்சுப் புத்தகங்களிலே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களை அடக்கியுள்ளன. மிகச் சிறிய தனி வாக்கியம் இரண்டு சொற்களிலே அமையும். (எழுவாய் வெளிப்படாமல் நிற்பின், வினைமுற்று அமையும்).

ஒன்று மட்டுமே வாக்கியத்துக்குப் போதும்.) நீண்ட தனி வாக்கியங்களிற் சொல்லெண்ணிக்கைக்கு வரையறை இல்லை. இங்கே உதாரணத்துக்கு விபுலாநந்த அடிகள் எழுதியுள்ள ஒரு தனிவாக்கியம் தரப்பட்டுள்ளது.

‘பரந்துபட்ட தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பரவையினுள்ளே, சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நல்லியற் புலவர் வகுத்தமைத்த பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்பனவும், பின்னரெழுந்த சிந்தாமணி, சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, நீலகேசி என்பனவும், கொங்கு வேண்மாக் கதையும், மூவர் தமிழும், திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும், நாலாயிரந் தில்வியப் பிரபந்தமும், பெரிய புராணம், இராமாவதாரம், கந்த புராணம், வில்லி பாரதம் என்பனவும், திருவிளையாடற் புராணமிரண்டும், ஆரியப் புலவர் பாகவதமும், காசிகாண்டமும், நெடதமும், இரகுவமிசமும், தேம்பாவணியும், சீருப் புராணமும், இரட்சணியயாத்திரிகமும், சிறு பிரபந்தங்களை நின்றவற்றுள்ளே குமரகுருபராரும், சிவப்பிரகாசரும், மீனாட்சிசுந்தரரும், சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் வகுத்தமைத்தனவும் தமிழ் மாணவராலே பயிலப்பட்டு வருகின்றன’.

(‘இலக்கியச் சுவை’ என்னும் கட்டுரையின் தொடக்கவாக்கியம்.)

இவ்வாக்கியத்திலே ‘பயிலப்பட்டு வருகின்றன’ என்னும் முற்றுப் பயனிலைக்கு, மேலே கூறப்பட்ட நூற்பெயர்கள் அனைத்தும் கூட்டு எழுவாயாய் அமைகின்றன. இஃதொரு செயப் பாட்டுவினை வாக்கியம்.

2. தொடர் வாக்கியம் : ஒன்றேடொன்று பொருளியைப் புடைய தனி வாக்கியங்கள் இரண்டையேனும் பல வற்றையேனும் இணைப்பதாலே தொடர் வாக்கியம் அமைகின்றது. இவ்வாருள் பெரிய வாக்கியத்தைப் ‘பெருந் தொடர்’ என்றும், இதன் பகுதியாக அமையும் சிறு வாக்கியத்தை ‘உட்டொடர்’ என்றும் சேஞ்வரையர் கூறுவர். (தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம், 42 ஆம் சூத்திரத்தின் உரை). தொடர் வாக்கியத்தில் மூன்று வகைகளை மொழியியலார் கொள்வர். அவை வருமாறு :

(I) கூட்டு வாக்கியம் : பொருளுணர்ச்சியைப் பொறுத்த வரை, சமநிலையான உட்டொடாடர்கள் இரண்டோ, பலவோ உள்ள பெருந்தொடர் கூட்டு வாக்கியம் எனப்படும். இதில் இடம்பெறும் உட்டொடாடர்கள் தத்தம் அளவில் முதன்மையுள்ள னவாயிருக்கும்.

தமிழில் அமையும் கூட்டுவாக்கியத்தின் மாதிரிக் கோலங்கள் வருமாறு :

(அ) ஒர் எழுவாய் பல முற்றுப் பயனிலைகளைக் கொள்வது:

உ-ம் : 1. சீதையை அசோகவனத்திற் கண்ட அனுமன் ஆனந்த மேலிட்டால் ஆடினான் ; பாடினான் ; ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்ந்து ஓடினான் ; உலாவினான் ; உவகைத் தேனுன்டான்.

2. நீ விரைந்து போ ; இல்லையானால் டுகையிரதத்தைத் தவற விட்டுவிடுவாய்.

(ஆ) பல எழுவாய்கள் ஒரு பயனிலையைத் தனித்தனி கொள்வது.

உ-ம் : பெரியபுராண அரங்கேற்று விழாவிற்குப் பேரரசரும் வந்தனர் ; சிற்றரசரும் வந்தனர் ; அமைச்சரும் வந்தனர் ; அறிஞரும் வந்தனர் ; காவியப்பயன் நுகரவல்லார் எல்லாருமே வந்தனர்.

(இ) ஒரே எழுவாயைக் குறிக்கும் பல பெயர்கள் ஒரே பயனிலையைத் தனித்தனி பெறுவது.

உ-ம் : எந்தை வருக, எம்பெருமான் வருக, மைந்தன் வருக, மணைன் வருக.

கவனிக்க : (ஆ) இல், ‘வந்தனர்’ என்னும் ஒரு விணமுற்றே மீண்டும் மீண்டும் வருவதால், வாக்கியக் கருத்து அழுத்தம் பெறுகின்றது. (இ) இல், காதல் பற்றி ஒருவரே பல பெயர்களாற் சுட்டப்படுதோடு, ஒரு விணையே பலகாலும் வந்துள்ளது.

(ஈ) பல எழுவாய்கள் வெவ்வேறு பயனிலை கொள் வது.

உ-ம் : 1. நாய் உக்கிரமாகக் குரைத்தது ; ஆயினும் வீட்டிலுள்ளோர் ஒருவரும் கண்விழிக்க வில்லை.

2. நாள் முழுவதும் மழை கொட்டிக்கொண் ருந்தது ; ஆகையால் நான் வெளியே போகவில்லை.

(ங) பல உட்டொடார்களின் தொகுதியாய் அமையும் கூட்டுவாக்கியத்தில் இறுதி உட்டொடார் முற் றுப் பயனிலை பெற்று வர, ஏனைய உட்டொடார் கள் எச்சப் பயனிலைகொண்டு தொடர்வது.

உ-ம் : சங்கு முழங்க, மத்தளங் கொட்ட, பாணர் பாட, கூத்தர் ஆட, பட்டத்து யானை ஏட்டுச் சுவடியை ஏருத்தத்திலே கூமந்துகொண்டு ஊர்வலத்தின் முன் எணியிலே வந்தது.

II. கலப்பு வாக்கியம் : ஒரு தலைமைத் தொடரோடு சார்புத் தொடார் ஒன்றேனும், பலவேனும் சேர் ந்து வருவது கலப்பு வாக்கியம் எனப்படும். உட்டொடார்களுள் முதன்மை பெற்றுத் தன்னளவிலே கருத்து முடிந்து நிற்பது தலைமைத் தொடார் அல்லது பிரதான தொடார் எனப்படும் ; அத்தலைமைத் தொடரரைச் சார்ந்து நின்று கருத்து முடிவுபெறும் உட்டொடார்கள் சார்புத் தொடார் கள் எனப்படும்.

கலப்பு வாக்கியத்தின் மாதிரிக்கோலங்கள் சில வருமாறு :

(அ) தற்கூற்று வாக்கியம் :

உ-ம் : “ நானை நாங்கள் தொழிற்சாலை யொன்றைப் பார்வையிடப் போவோம் ” என்று ஆசிரியர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குச் சொன்னார்.

இந்த உதாரணத்தில் ‘ஆசிரியர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குச் சொன்னார்’ என்பதே தலைமைத் தொடர். ‘நானோ நாங்கள் தொழிற்சாலையொன்றைப் பார்வையிடப் போவோம்’ என்னும் தொடர் முழுவதும் ‘சொன்னார்’ என்னும் விளைக்குச் செய்யப்படுபொருளாய் வருவதால், அது பெயர்ச் சார்புத் தொடர் எனப்படும்.

(ஆ) சார்புத் தொடர் பிரதான தொடருக்கு எழுவாயாய் வருவது :

உ-ம் : முயற்சியடையார் இகழ்ச்சியடையார் என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

இந்த உதாரணத்தில், ‘வள்ளுவர் வாக்கு’ என்பது பிரதான தொடரின் பயனிலை (பெயர்ப்பயனிலை). அப்பயனிலைக்கு எழுவாயாய் வருவது, ‘முயற்சியடையார் இகழ்ச்சியடையார்’ என்னும் உட்டொடர். பிரதான தொடரின் பயனிலைக்கு எழுவாயாய் வருதலால், இதுவும் பெயர்ச் சார்புத் தொடராகும்.

(இ) சார்புத் தொடர் விளையெச்சத் தொடராய் வருவது :

உ-ம் : நானோ மழை கடுமையாகப் பெய்தால், நான் கூட்டத்துக்கு வரமாட்டேன்.

இந்த உதாரணத்தில், ‘நான் கூட்டத்துக்கு வரமாட்டேன்’ என்பது தலைமைத் தொடர். ‘நானோ மழை கடுமையாகப் பெய்தால்’ என்பது எச்சப் பயனிலை கொண்ட சார்புத் தொடர். ‘பெய்தால்’ என்னும் விளையெச்சம் தலைமைத் தொடரில் உள்ள ‘வரமாட்டேன்’ என்னும் முறையிலை கொண்டு முடிகின்றது.

(ஈ) சார்புத் தொடர் பெயரெச்சத் தொடராய் வருவது.

உ-ம் : அன்னையே, உமக்கு நான் இன்று
தந்த வாக்குறுதியை நீர் வேறு
எவருக்குமே சொல்ல வேண்டாம்.

இந்த உதாரணத்தில், ‘நீர் வாக்குறுதியை
வேறு எவருக்குமே சொல்ல வேண்டாம்’ என்
பது தலைமைத் தொடர், ‘உமக்கு நான் இன்று
தந்த’ என்னும் எச்சத் தொடர், தலைமைத்
தொடரில் வரும் ‘வாக்குறுதியை’ என்னும்
பெயரை முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொள்வதால்,
பெயரெச்சச் சார்புத் தொடர் எனப்படும்.

III. கூட்டுக் கலப்பு வாக்கியம் அல்லது கதம்ப வாக்கியம் :
கூட்டு வாக்கியமும் கலப்பு வாக்கியமும்
இணைவதனால் உண்டாகும் தொடர்வாக்கியம்
கூட்டுக் கலப்பு வாக்கியம் எனப்படும். சிலர்
இதனைக் கதம்ப வாக்கியம் என்றால் குறிப்பிடு
வர். இவ்வகையான வாக்கியத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதான தொடர்களும், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சார்புத் தொடர்களும் அமை
ந்திருக்கும்.

உ-ம் : திருடன் வீட்டினுள் நுழைந்தபோது,
நாய் உக்கிரமாகக் குரைத்தது ; கூட்டுக்
கிளி கீச்சிட்டது ; ஆயினும், வீட்டார்
ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தமையால்,
விழித்துக்கொள்ளவில்லை.

இந்த வாக்கியத்தைப் பின்வருமாறு பகுத்துக்
காட்டலாம்.

1. திருடன் வீட்டினுள் நுழைந்தபோது —
வினையெச்சச் சார்புத் தொடர் (1)
2. நாய் உக்கிரமாகக் குரைத்தது — பிர
தான தொடர் (1)
3. கூட்டுக்கிளி கீச்சிட்டது — பிரதான தொ
தொடர் (2)
4. வீட்டார் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தமை
யால் — வினையெச்சச் சார்புத் தொடர்
(2)

5. அவர்கள் விழித்துக்கொள்ளவில்லை —
பிரதான தொடர் (3)

தொடர் வாக்கியங்களில், வாக்கியத்துள் வாக்கியம் அமையும் முறையை மாணவர் கவனித்தல் வேண்டும்.

பயிற்சி

i. பின்வரும் வாக்கியங்கள் அமைப்படிப்படையில் எவ்வகையினவெனக் கூறுக. ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் உட்டொடர்களைப் பகுத்துக் காட்டுக.

1. மனமிருந்தால் இடமுண்டு.
2. சிரைத் தேடின் ஏரைத் தேடு.
3. குட்டக் குட்டக் குனிகிறவனும் மடையன் ; குனியக் குனியக் குட்டுகிறவனும் மடையன்.
4. ஏசு பெருமானைக் கொலைஞர் சிலுவையில் அறைந்த போது, அவர் கடவுளை நோக்கி, “ எந்தையே, இவர் களை மன்னியும் ; இவர்கள் தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்கள் ” என்று தம் மைச் சிலுவையில் அறைந்த கொலைஞர் பொருட்டு இறைஞ்சினார்.
5. தருமி புலவர்களோடு போய்ச் சங்க மண்டபத்தின் முன்னே தூங்கிய பொற்கிழியை அறுக்கும்பொழுது, நக்கீரர் அவனை விரைந்தனுகி, ‘நில், நில்’ என்று தடுத்து, ‘இச்செய்யுளிலே குற்றமிருக்கின்றது’ என்றார்.

ii. பின்வரும் செய்யுள்களின் வாக்கிய அமைப்பை விளக்குக.

1. தானம் தவமிரண்டும் தங்கா வியன் உலகம் வானம் வழங்கா தெனின்.
2. தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக் கொண்டல்கள் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத் தெண்டிரை யெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின் வண்டுகள் இனிதுபாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.

இ. எழுத்தாக்கம்

கட்டுரை எழுதுதல் (2)

I. கட்டுரையில் அமைய வேண்டிய பத்து வகை அழகு:

- (1) சுருங்கச் சொல்லல் :— சொற்களை வீணாகப் பெருக்காமல், பொருளை விளக்குமானிற் சுருக்கமாகச் சொல்லுதல்.
- (2) விளங்க வைத்தல் :— ஐயந்திரிபுகளுக்கு இடமில் லாதவாறு பொருள் தெளிவாய்த் தெரிய வைத்தல்.
- (3) நவின்ரேர்க் கிணிமை :— வாசிப்பவருக்கு இன்பத்தைத் தருதல்.
- (4) நன்மொழி புணர்த்தல் :— பொருத்தமான, திருத்தமான சொற்களை ஆளுதல்.
- (5) ஒன்றையெடுமை :— இன்னேசை கொண்டிருத்தல்.
- (6) ஆழமுடைத்தாதல் :— பார்க்கப் பார்க்க ஆழ்ந்த கருத்தை உடையதாயிருத்தல்.
- (7) முறையின் வைப்பு :— பந்திகளைக் காரணகாரிய முறைப்படி ஓழுங்குற வைத்தல்.
- (8) உலக மலையாமை :— உயர்ந்தோர் வழக்கத்தோடு மாறுகொள்ளாமை.
- (9) விழுமியது பயத்தல் :— சிறந்த பயனை அடைவித்தல்.
- (10) விளங்குதாரணத்தாகுதல் :— எல்லார்க்கும் இனிது விளங்கக்கூடிய உதாரணங்களை உடையதாயிருத்தல்.

II. கட்டுரையிலே தவிர்க்கப்படவேண்டிய பத்து வகைக் குற்றங்கள்.

- (1) குன்றக் கூறல் :— குறித்த பொருளை விளக்குவதற்கு வேண்டுஞ் சொற்களினுங் குறைவுபடச் சொல்லுதல்.

- (2) மிகைப்படக் கூறல் :—குறித்த பொருளை விளக்குதற்கு வேண்டுஞ் சொற்களினும் அதிகப்படச் சொல்லுதல்.
- (3) கூறியது கூறல் :—முன் சொன்ன பொருளையே பின்னுஞ் சொல்லுதல்.
- (4) மாறுகொளக் கூறல் :—முன்னுக்குப் பின் முரண்படச் சொல்லுதல்.
- (5) வழூஉச் சொற்புணர்த்தல்.—குற்றமுன்ன சொற்களைச் சேர்த்தல்.
- (6) மயங்க வைத்தல் :—பொருள் தெரியாமல் மயங்கவும், பொருள் இதுவோ, அதுவோ என ஐயுறவும் வைத்தல்.
- (7) வெற்றெனத் தொடுத்தல் :—பொருட் செறிவில் ஸாமல் வெறுஞ் சொற்களை வைத்து இடத்தை நிரப்புதல்.
- (8) மற்றென்று விரித்தல் :—சொல்லத் தொடங்கிய பொருளை விட்டு இடையிலே மற்றெரு பொருளை விரித்தல்.
- (9) சென்றுதேய்ந்திறுதல் :— செல்லச் செல்லச் சொன்னடை, பொருணடை தேய்ந்து முடிதல்.
- (10) நின்று பயனின்மை :—சொற்கள் இருந்தும் ஒரு பயனுமில்லாமற் போதல்.

III. எழுத்துத் திறனை வளர்ப்பதற்கான குறிப்புகள்.

- நீர் எழுதக்கூடிய பல்வேறு விடயங்களைப் பட்டியற்படுத்துக. ஒரு விடயத்தைத் தெரிவிசெய்து, அவ் விடயம் பற்றி உமக்குத் தோன்றும் கருத்துகள் யாவற்றையுங் குறித்துக்கொள்க. விடயத்தைத் திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக்கொள்க. அவ்விடயத்துக்குப் பொருத்தமான கருத்துகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, ஏனையவற்றை நீக்கிவிடுக.

2. குறித்த ஒரு நோக்கத்துடன் எழுதுக. அறிவுறுத்து வதற்காகவேனும், விளக்கங் கூறுவதற்காகவேனும், வியப்புட்டுவதற்காகவேனும், நகைச் சவையுட்டு வதற்காகவேனும், வேறு நோக்கங்களுக்காகவேனும் எழுதுதல்.
3. எழுதத் தொடங்குவதற்கு முன், சட்டகம் ஓன்றை வரைந்து கொள்க. தொடக்கம், வளர்ச்சி, முடிவு என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு பந்திகளின் வைப்பு முறையை ஒழுங்குசெய்வதற்கு இச்சட்டகம் உதவியாயிருக்கும்.
4. முதற் பந்தியைக் கவர்ச்சியாகவும் கவனமாகவும் எழுதுக :
- (அ) விடயத்தைத் தொடங்குவதற்கு வேண்டாத விவரங்களையோ, வருணைகளையோ எழுத வேண்டாம்.
- (ஆ) வாசகரை மலைக்க வைக்கவேண்டாம். நீர் எத் தீண்ப் பற்றி எழுதப்போகின்றீர் என்பதை இயன்ற வரை, ஆரம்பத்திலேயே தெளிவாகக் கூறிவிடுக.
5. சட்டகத்தைப் பின்பற்றிக் கட்டுரையை முதலில் விரைவாக எழுதி முடித்துவிடுக ; பின்னர் அதனை மீள வாசித்து, உமக்கு மனநிறைவு உண்டாகும் வரை, வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்க.
- (அ) தெளிவும் உயிர்ப்புமுள்ள சொற்களையுந் தொடர்களையும் பயன்படுத்துக.
- (ஆ) மரபுமுறையாக வரும் உவமைகளை விடுத்துப் புதிய புதிய உவமைகளைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்துக.
- (இ) ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பந் தருஞ் சொற்களைப் பயன்படுத்துக : அதாவது, நீர் விவரிப்ப வற்றைக் கண்டும், கேட்டும், தொட்டும், மனந்தும், சவைத்தும் உணர்வதற்கு உதவக்கூடிய சொற்களைக் கையாளுக.

- (ச) தேவையில்லாத கருத்துகளையுஞ் சொற்களையும் நீக்கிவிடுக. சொற்களைப் பெருக்கிப் பொருளைச் சுருக்கிவிடாமல், எடுத்த கருத்தை விளக்குவதற்கு வேண்டிய அளவான சொற்களை மட்டுமே பயன்படுத்துக.
6. வாசகரின் கவனத்தை ஈர்க்கத்தக்க ஒரு தலையங்கத்தைத் தெரிவு செய்க.
 7. கவனமின்மையால் ஏற்பட்ட எழுத்துப் பிழை, சொற் பிழை, குறியீட்டுப் பிழை முதலியவற்றை ஆய்ந்து பார்த்துத் திருத்திக்கொள்க.
 8. திருத்தஞ் செய்த கட்டுரையை மறுபடி செம்மையாக எழுதுக.

IV. வருணைக் கட்டுரை எழுதுவதற்கான வழிகாட்டற் குறிப்புகள்.

1. வாசகர் எந்தக் காட்சியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோ, அந்தக் காட்சியை நீர் உமது மனக்கண்ணுலே தெளிவாகக் காணல் வேண்டும்.
2. முக்கியமான சில அபிசங்களை மாத்திரம் தெளிவாகச் சித்திரித்துக் காட்டுக. எல்லாப் பொருள்களையும் பட்டியல் முறையிலே எடுத்துக் கூறவேண்டாம்.
3. வாசகரின் ஜம்புலன்களுக்கும் விருந்து வழங்குக.
4. உள்ளபடியாகவும், உவமை உருவகம் போன்ற அணிகளின் மூலமும் ஒப்பீடுகள் செய்க.
5. சொற்களை ஆய்ந்து பயன்படுத்துக : வாய்க்கு வந்த எந்தச் சொல்லையேனும் எழுதலாமென எண்ண வேண்டாம். உமது நோக்கத்துக்குப் பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்து பயன்படுத்துக.

V. விளக்கக் கட்டுரை எழுதுவதற்கான வழிகாட்டற் குறிப்புகள்.

1. நீர் விளக்குவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட விடயம், உமக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போலத் தெளிவாக விளங்குகின்றதா என்பதை முதலிலே உறுதிசெய்துகொள்க.

2. நீர் விளக்கப் போவதை வாசகருக்குத் துல்லியமாகச் சொல்லுக.
3. கருத்துகளைக் கவனமாக ஒழுங்கமைத்துத் தருக்க முறைப்படி விரித்துப் படிப்படியாக வளர்த்துச் செல்க.
4. தேவையான விவரங்களை எல்லாம் சேர்த்துக் கொள்க ; வாசகரின் விளக்கத்துக்கு உதவாத விவரங்களை நீக்கிவிடுக.
5. இயலுமான வரை பழகுதமிழ்ச் சொற்களையே பயன் படுத்துக. கலைச் சொற்கள் வாசகருக்குப் பொருள் விளக்கமில்லாதவிடத்து, அவற்றின் பொருளை வரையறுத்துக் கூறுக. ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருக்குமிடத்து, நீர் கருதும் பொருள் எது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துக.
6. முடிவிலே, முக்கியமான அமிசங்களைத் தொகுத்துக் கூறி, வாசகர் மனத்திற் பதியச்செய்க.

பயிற்சி

- I. பின்வரும் பொருள்களில் வருணனைக் கட்டுரை எழுதிப் பழகுக :
 - (1) உம் மனத்துக்கு இனிய நண்பர் அல்லது உறவினர் அல்லது பழக்கமானவர் ஒருவரைப் பற்றிய சொல்லோவியம்.
 - (2) நீர் குடியேறி வாழ விரும்பும் இலட்சிய நாடு.
 - (3) உமது நினைவில் நீங்காது நின்று இன்பழுட்டும் ஓர் இயற்கைக் காட்சி.
 - (4) ‘இயற்கையின் சீற்றம்’ (புயல், வெள்ளப்பெருக்கு, மணசரிவு போன்ற ஒரு கோர நிகழ்ச்சியின் வருணை)
 - (5) ஒரு கிராமச் சந்தை.
- II. விளக்கக் கட்டுரை எழுதுவதற்கான தலைப்புகள் :
 - (1) ‘விஞ்ஞானமும் இலக்கியமும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போல்வன’.

- (2) 'போக்குவரத்து — அன்றும் இன்றும்'.
- (3) நவீன தொடர்புச் சாதனங்களால் உண்டான நற் பயன்கள்.
- (4) 'சனத்தொகைப் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தா விட்டால், துன்பமும் வன்செயலும் கொடுமையுந் தலைவரித்துத் தாண்டவமாடும்.
- (5) அண்டவெளியையும் போர்க்களமாக்குவதால் உண்டாகும் விளைவு.

வினாக்கள்

ஒவ்வொரு முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது முறையில் போக்குவரத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பழந் தமிழர் கலைகள்

வாழ்க்கைக்கு முயற்சி கட்டாயமாயிருக்கிறது. முயற்சி யில் இரண்டு வகை உண்டு: ஒன்று உடம்பு முயற்சி; மற்றொன்று அறிவு முயற்சி. பொதுவாக உடம்பு முயற்சியைத் ‘தொழில்’ என்றும், அறிவு முயற்சியைக் ‘கலை’ என்றும் சொல்லலாம். இங்கே பழந் தமிழரின் அறிவு முயற்சிகளாகிய கலைகளைப் பற்றிக் கருதுவோம்.

கலைகளுந் தொழில்களும் ஒன்றேடொன்று தழுவியுள்ளவை; கலைகள் உயிரறிவின் செயல்களாதலால், ஒரு நாட்டிற் கலைகள் சிறப்பாக விளங்கும்போதுதான் அங்கே உடம்பின் முயற்சிகளான தொழில்களும் மாட்சிமைப்படும்; எல்லா நலன்களும் உண்டாகும்.

முதலிற் கலைகள் அவற்றிற்குரிய தகுதியாளர்களிடமிருந்து வெளிப்படும். அதன் பின், அவர்கள் காட்டுகின்ற குறிப்புக் களின்படி மற்றவர்கள் அக்கலைநுட்பம் பொருந்தத் தொழில் செய்வார்கள்.

கலைஞர்களுந் தொழிலாளர்களும் விளங்கியிருக்கும் நாடே செல்வம் கொழிக்கும் நாடு. அந்நாடுகளில் வாணிப முயற்சி களும் நன்றாக நடக்கும். ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய மேல் நாடுகளில் இப்போது கலைஞரும் தொழிலாளரும் மிகுதி யாக இருந்து செயல் புரிந்து வருகிறார்கள். அதனால் அந்நாடுகள் செல்வத்திற் சிறந்து விளங்குகின்றன. கலைகளின் இன்றி யமையாமை இதனால் அறிந்துகொள்ளப்படும்.

நமது நாட்டில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் விளங்கியிருந்த மக்கள், கலைகளின் இன்றியமையாமை தெரிந்து அவற்றைப் போற்றி மேன்மையடைந்தார்கள். அதனால், பழங் காலத்தில் கலைஞர்களுந் தொழிலாளர்களும் தத்தம் கலையருமைகளையுந் தொழிலருமைகளையும் நன்றாகப் பயின்று வந்திருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் இப்போது காணப்படுகின்ற சாதிப் பிரிவுகளைல்லாம் முதலில், கலைகளாலும் தொழில்களாலும் ஏற்பட்டவைகளேயாம். கில கலைகளுக்கும் கில தொழில்களுக்கும் நமது நாட்டிலே தனித்தனியாக மக்கட பிரிவினர் இருந்தனரென்பதே நம் முன்னேரிடம் கலைகளும் தொழில்களும் விளங்கியிருந்த மைக்கு நல்ல அடையாளமாகும். அந்தந்த வகையினருக்கு ஏற்றபடி நகரங்களிலே தனித்தனியான தெருக்களும் உண்டு. தெருக்களேயல்லாமல், தமிழ் நாட்டில் கில சிற்றூர்களும் ஒவ்வொரு வகையான கலையறிஞர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமே இருப்பிடமாகத் தனித்தனியாய் விளங்கியிருந்தனவென்றுந் தெரிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படுகின்ற புறஞ்சேரியும் இவ்வகையில் அடங்கும். ஆனிரைகளைப் பற்றிய செய்திகளை ஆயர்கள் நன்றாக அறிந்து தொழில் புரிந்து வந்தார்கள். அவர்கள் ஒருங்கு குடியிருந்த இடம் ‘ஆயர்சேரி’ எனப்பட்டது. ‘பாண்குடி’, ‘பாண்சேரி’ என்னும் பெயர்களும், ‘பாணர்’ என்னும் ஒர் இனத்தார் ஒருங்கு குடியிருந்ததினால் உண்டான பெயர்களேயாம். அவர்கள் இசைக் கலைஞர்கள். ஒர் ஊர் என்று சொல்லத் தகுந்த அளவுக்கு இசைக் கலைஞர்கள் தனித்தனி இடங்களிற் குடியிருந்தனரென்று இதனாலே தெரிகின்றதன்றே ?

ஊர்களின் பெயர்கள் நமது நாட்டிற் பல காரணங்களால் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் உன்னிப் பார்த்தால் நம் முன்னேர்கள் முன் ஆராய்ந்து வந்த கலைகள் இன்ன இன்ன என்பனவும் புலனங்கும். இப்படியே மக்களின் பெயர்கள் முதலியனவும் இவ்வாராய்ச்சிக்கு உதவக்கூடும். சுருங்கச் சொன்னால், தமிழ் மொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் இதற்கு மிகவும் பயன்படுமென்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். சொற்களை அவை தோன்றிய காரணங்களுடன் ஆராய்கின்றபோது, கலைத் திறமைகள் அவ்வக்காலங்களில் எவ்வெவ்வாறு வளர்ச்சி யடைந்து வந்திருக்கின்றன என்பதும் விளக்கமாகும். அறிஞர்கள் அன்பும் இரக்கமுங்கொண்டு இவ்வாராய்ச்சியை நல் ஆண்றவோடு செய்துவந்தால், நமது தமிழுலகம் மழுக்கம் நீங்கி எவ்வளவோ ஒளி விரிந்து மிளிரும்.

‘வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தனார்’, ‘எனதி நெடுங்கண்ணார்’, ‘முது கூத்தனார்’, ‘பெருங்கொல்லனார்’ முதலியவை பண்டைக் காலத்தில் விளங்கிய புலவர்களின் பெயர்கள். இப்பெயர்களால், முறையே அரசியற் கலை, போர்க் கலை, நாடகக் கலை, சிற்பக் கலை என்பவற்றை நன்றாக அறிந்து பேர்பெற்றவர்

கள் முன்பு நமது நாட்டில் இருந்தனரென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். தமிழ் மொழியில் 'மணம்' என்று ஒரு சொல் வழங்கக் காண்கின்றோம். அதன் சொற்பொருளை ஆராய்ந்தால் 'மண் ணிலிருந்து மணம் தோன்றுகின்றது' என்னும் உண்மை வெளி ப்படுகின்றது. இவ்வண்மையைத் தெரிந்த பின்பே நம் முன் னேர்கள் அதற்கு அப்பெயரை வழங்கியிருக்க வேண்டும். ஆத லால் தமிழிலுள்ள பெயர்கள் முதலியவற்றை ஆராயும்போது, நம் முன்னேர்கள் என்னென்ன கலைஞர்முடையவர்கள் என் பதை அறிந்துகொள்வதற்கு வழியுண்டாகலாம். பண்டைத் தமிழ் நாடு தக்க கலையுணர்ச்சிகளிற் சிறந்திருந்ததென்பதற்குத் தமிழ் மொழியே சிறந்த சான்றூக அமைந்திருக்கின்றது. உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடே மொழியாதவின், தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்தால், தமிழ் முன்னேர்களுடைய உணர்வின் பிரிவு களொல்லாம் வெளிப்பட்டு விடும் என்பதில் ஜயமொன்றுமில்லை. வெளிப்படுத்தற்குரிய எல்லா உணர்ச்சிகளுந் தாம், மொழியில் அடங்கிக் கிடக்கின்றனவே ! தமிழர் உணர்வுகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தமிழ் மொழியைவிடச் சிறந்த கருவி வேரே ஏற்று இருக்குமென்று தோன்றவில்லை.

கலைகளைப் பொதுவாக இரண்டு வகைகளிற் பிரிக்கலாம். சில கலைகள் அறிவினாலேயே தெரிந்து பழகி இன்புறத்தக்கவை. அக்கலைகள் கொண்டு உடம்பு முயற்சியினாலே தொழில் செய்ய இயலாது. இலக்கியம், இசை முதலியன் இவ்வகையில் அடங்கும். சில கலைகள் அறிவினால் அறிந்து இன்புறுத்தலோடு உடம்பு முயற்சியினாலும் தொழில்கள் செய்துகொள்ளத்தக்கவை. பெரும் பாலும் மன், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்னும் ஜந்து முதற் பொருள்களைப் பற்றி ஆராய்கின்ற இயற்கைப்பொருள் ஆராய்ச்சிகள் தொழில்கள் செய்வதற்கும் உதவும். இங்களும் அறி வின்பத்துக்கு மட்டும் ஏதுவான கலையைப் பொதுவாக உணர்வுக் கலை என்றும், தொழிலுக்கும் ஏதுவான கலையைப் பொருட்கலை என்றும் சொல்லலாம். சங்க காலத்திலிருந்த தமிழ் மக்கள் இவ்விரு வகைக் கலைகளிலும் வளம் பெற்றிருந்தனர். இவற்றைப் பற்றிய கலை நூல்களும் அப்போது தனித் தனியே இயற்றப்பட்டிருந்தன. அதனால் அவர்களுக்கு அறிவு வளம், தொழில் வளம் என்னும் இரு வகை வளங்களுஞ் செழித்திருந்தன. புறநானூற்றில்.

“..... விசும்பின்

வலவன் ஏவா வான ஓர்தி.”

என்று வருகின்ற வரிகளில், வானலூர்தியைப் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்ற ‘வானலூர்தி’, பாக னும் உடனிருந்து அவ்வப்போது இயக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய கட்டாயமில்லாதது. புலவர்களாற் பாடப் பெறுகின்ற தகுதியுடையோர் இத்தகைய வலவன் ஏவா வானலூர்தி யிற் செல்லும் பெருமையை அடைவார்கள் என்று இந்நால் கூறுகின்றது. ‘வலவன் ஏவா வானலூர்தி’ என்று இங்கே வருதலின், வலவன் ஏவும் வானலூர்திகளும் வேறே இருந்தி ருக்குமென்று தோன்றக்கூடும். இங்ஙனம் பாகன் உடன் செல்லாது, ஓரிடத்திலிருந்தே இயக்கிவிடும் வான்பொறிகளும், உடன் சென்று இயக்கும் வான் பொறிகளும் அமைந்துச் செலுத் துவதற்குப் பொருட் கலை அறிவு மிகுதியாகத் தேவையாயிருக்கும் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

இனி, மேலே சொன்ன உணர்வுக் கலை, பொருட் கலை என்னும் இவ் விரண்டிலும் தனித்தனியே இரண்டிரண்டு பிரிவுகள் கொள்ளலாம். உணர்வுக் கலையிலும் இரு வகை; பொருட் கலையிலும் இரு வகை. உணர்வுக் கலை என்பது மெய்யணர்வுக் கலை என்றும், இன்பவுனர்வுக் கலை என்றும் பிரிவுபடும். ‘மெய்யணர்வுக் கலை’ என்பது, முற்றிலும் உணர்வு நிலையிலேயே உணரப்படுவது. சமயம், மெய்ப்பொருள் என்பதை அத்தகையவை. ‘இன்பவுனர்வுக் கலை’ என்பது ஒவியம், சிற்பம் போன்றவை. இவையும் உணர்வின்பந்த தருவனவே. ஆனாலும், பொருள்களின் வாயிலாக அவ்வின்பத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கிறது.

இனிப் பொருட் கலை என்பது மேலே சொன்ன மண்முதலான ஐம்முதற் பொருள்களின் ஆராய்ச்சிகள் என்றும், அவற்றை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்தும் முறைகள் என்றும் இரு வகையாகக் கொள்ளலாம். வான நூல் போல்வன முன் வகையிலும், கோள் நூல் போல்வன பின் வகையிலும் சேர்ந்தவை. இங்ஙனம் கலைகளை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்தறியலாம்.

இனி, இக்கலைகளைல்லாம் பின்னும் கூர்மையாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டு அறுபத்து நான்கு கலைகளாக முன்னேராற் காணப்பட்டன. கலைமகள் அறுபத்து நான்கு கலைகட்டுத் தலைவியென்பது இக்கருத்துப் பற்றியேயாம். இந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளிலும் சில கலைகள் தனித்தனி அறுபத்து நான்கு பிரிவுகளாக இருந்தனவென்றுந் தெரிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக அரசியற் கலை என்னும் பிரிவில் ‘அக்கர

இலக்கணம்' முதலாக அறுபத்து நான்கு கலைகள் கூறப்படுகின்றன. நாடகக் கலை என்னும் பிரிவை எடுத்தால், அதிலும் 'யாழ்' முதலாக அறுபத்து நான்கு கலைகள் காட்டப்படுகின்றன. இது சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிற் குறிக்கப்படுகின்றது. இங்ஙனமெல்லாம் தமிழ் நாட்டிற் கலையுணர்ச்சி பெரும்பரவலாக விரிந்து விளங்கியிருந்தது.

எந்தத் துறையை எடுத்தாலும், சங்க காலத்தில் விரிந்த நாகரிக வளர்ச்சிக்கான அடையாளங்கள் பெருக்க காணப்படுகின்றன. அதுமட்டுமன்று ; இத்தகைய பல்வேறு கலைகளிலும் அவர்கள் தலைமையான பயிற்சியடையவராயும் இருந்தனர். 'ஓவியம்' என்று எடுத்துக்கொண்டால், வெறும் சுற்றுக்கோடுகள் வரையும் அளவிலேயே உயிருள்ளது போலத் தோன்றும்படி அதனை அமைக்கும் வன்மையும் அவர்களுக்கு இருந்ததென்று தெரிகின்றது. இது புனையா ஓவியம் எனப்படும். 'வண்ணந்திட்டி அழகு செய்யாத ஓவியம்' என்பது பொருள், உயிருள்ளவை போன்ற இப்புனையா ஓவியங்கள் 'நெடுநல்வாடை' என்னும் சங்கரூலில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

பண்டைத் தமிழ் நாடு இவ்வகைகளால் நல்ல அறிவின்பக்களஞ்சியமாகக் கிளர்ச்சியும் ஆக்கமும் பெற்று மேலோங்கியது.

தி. ச. பாலசுந்தரன்
(இழவழகனார்)
“சங்கரூற் கட்டுரைகள்”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. கலைகளையும் தொழில்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டி, அவற்றிடையேயுள்ள தொடர்பினையும் விளக்குக.
2. பழந் தமிழர்களிடையே கலைகளும் தொழில்களும் பெருகியிருந்தமைக்குச் சான்று பகரும் சமூகவியற் காரணிகள் யாவை ?
3. பழந் தமிழருடைய கலையுணர்ச்சியின் சிறப்பை அறி வதற்குத் தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி எவ்வாறு துணைபுரியும் ?
4. கலைகளின் நான்கு பெரும் பிரிவுகளும் யாவை ? ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாரணம் தருக.

5. கலைகளின் நுணுக்கம் பாகுபாடுகள் பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் என்ன கூறுகின்றார்?

II. பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான அல்லது மிகப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிவுசெய்க.

1. மேலெழாடுகள் செல்வத்திற் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் :

(அ) அவை வாணிப முயற்சியில் மிகக் காட்டுதல்.

(ஆ) அவை விண்ணானத்துக்கு அதிக முக்கியம் அளித்து வருதல்.

(இ) அவை இயற்கை வளங்களை மிகுதியாகக் கொண்டிருத்தல்.

(ஈ) அவை கலைஞர்களையும் தொழிலாளர்களையும் மிகுதியாகக் கொண்டிருத்தல்.

2. பழந் தமிழர்களின் நாடகக் கலைச் சிறப்பினை அறி தற்கு உதவும் பழைய நூல்:

(அ) புறநாளூறு (இ) சிலப்பதிகாரம்

(ஆ) நெடுநல்வாடை (ஈ) யாழ்நூல்

3. ‘புனையா ஓவியம்’ என்பதன் பொருள் :

(அ) குழந்தைகள் வரையும் சித்திரம்.

(ஆ) வெறுங் கோடுகளாலான புற உருவம்.

(இ) வண்ணந் தீட்டுவதற்காக வரையும் பருமட்டான சித்திரம்.

(ஈ) வண்ணந் தீட்டாமலே உயிருள்ளதுபோல வரையும் சித்திரம்.

4. ‘வலவன் ஏவா வானலூர்தி’ – என்னும் தொடரில் வரும் ‘வலவன்’ என்னும் சொல்லின் கருத்து :

(அ) வல்லமையுள்ளவன் (இ) விமானமோட்டி

(ஆ) யானைப் பாகன் (ஈ) தேரோட்டி

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல் வாக்கியக் கூறுகள்

இரு வாக்கியத்தில் எழுவாய், பயனிலை என்றும் இரண் டுமே முக்கியமான கூறுகள். செயப்படுபொருள் பயனிலையின் ஒரு பகுதியாய் அடங்குமாயினும், அதுவும் எழுவாய், பயனிலை போலத் தனிக்கூருக்க கருதப்படுவது வழக்கம். இந்த மூன்று கூறுகளோடு, இவை ஒவ்வொன்றினதும் பொருளை வரையறுக்கும் வகையில் அடைமொழிகளும் சேர்ந்து வருமெனக் கண்டோம்.

இப்போது வாக்கியக் கூறுகள் ஒவ்வொன்றையும் விரிவாக ஆராய்வோம் :

I. எழுவாய்

பேசுவோன், கருத்தை எடுக்கும் இடமே எழுவாய்ச் சொல். அது எப்போதும் பெயர்ச்சொல்லாகவே இருக்கும். எழுவாய் தனிச் சொல்லாகவும் இருக்கலாம்; தொடர் மொழியாகவும் இருக்கலாம். எழுவாய்ச் சொல், முதல் வேற்றுமையில் அமையும்.

எழுவாய் வடிவங்கள்

1. தனிப்பெயர் (அறுவகைப் பெயர்களும் வினையால்கையும் பெயரும்)

- 2.-ம் : (1) காற்று வீசுகின்றது. (பொருட் பெயர்)
- (2) நாடு செழித்தது. (இடப் பெயர்)
- (3) தை பிறந்தது. (காலப் பெயர்)
- (4) கண் சிவந்தது. (கிணப் பெயர்)
- (5) அறும் வெல்லும். (பண்புப் பெயர்)
- (6) கற்கை நன்று. (தொழிற் பெயர்)
- (7) போனவன் மீண்டான். (வினையால்கையும் பெயர்)

2. கூட்டுப் பெயர் (உம்மைத் தொடர்)

உ-ம் : (1) ஆசிரியரும் மாணவரும் சுற்றுலாவுக்கு ஆயத் தனு செய்கின்றனர்.

(2) நானும் நீயும் உன் தம்பியும் போவோம்.

3. தொகைமொழி (தொகைமொழி ஒருசொன்னீர்மை பெற்று நடப்பது)

உ-ம் : (1) சேர்சோழபாண்டியர் தமிழ்நாட்டை ஆண்டனர். (உம்மைத் தொகை)

(2) மதிமுகம் மலர் ந்தது. (உவமைத் தொகை)

(3) பொற்றுகிறேன் வந்தான். (அன்மொழித் தொகை)

4. தொடர் மொழி

உ-ம் : (1) சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவது நன்று.

(2) மதுரையாசிரியர் மகனுர் நக்கிரைனர் களவியலுக்கு உரை கண்டார்.

5. உட்டோடர்

உ-ம் : (1) அறம் வெல்லும் என்பது ஆன்றேர் கொள்கை. (தனிவாக்கியம் எழுவாயானது)

(2) முயற்சி திருவிணையாக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? (உட்டோடரை உட்கொண்ட உட்டோடர்)

(இவ்வாக்கியத்தில், முயற்சி திருவிணையாக்கும் என்பது கூறுதலுக்குச் செய்ப்படுபொருளாய் அமைந்த பெயர் உட்டோடர். முயற்சி திருவிணையாக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார் என்பது ஒரு கலப்பு வாக்கியம். அவ்வாக்கியம் முழுவதுமே ‘தெரியாதா’ என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாய் நின்றது. ‘என்பது’ சொல்லுருடு+.)

6. யாதேனுமொரு சொல் (பொருளைக் குறிக்காது, தன் ஜெயே குறிக்குமிடத்து)

- உ-ம் : (1) ‘தெங்கு நீண்டு ஈற்றுயிர் மெய்கெடும் காய் வரின்’ (இங்கு தெங்கு என்பது பொருளைக் குறிக்காது தெங்கு என்ற சொல்லை மட்டுமே குறிக்கின்றது. இஃது ஒரு பெயர்ச் சொல்). (இதன் பொருள்; காய் என்பது வருமாழி யாக வருமாயின், தெங்கு என்னும் நிலை மொழி முதல் நீண்டு ஈற்றிலுள்ள உயிர் மெய்கெடும் அஃதாவது தெங்கு + காய்-தேங்காய் என்றவாறு.
- (2) இறைஞுசி என்பது வணங்கி என்று பொருள் படும். (இதுவினைச் சொல்)
- (3) ‘அம்ம கேட்பிக்கும்.’ (இஃது இடைச் சொல்) (இதன் பொருள் : ‘அம்ம’ என்னுஞ் சொல் ‘இதனைக் கேள்’ என்னும் பொருளையுடையது)
- (4) ‘உசாவே சூழ்ச்சி’ (இஃது உரிச் சொல்)

(இதன் பொருள் : உசா என்னும் சொல் சூழ்தல் என்னும் பொருளையுடையது.)

7. சறுகெட்ட தொழிற்பெயர் (இது செயவென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்ச வடிவில் இருக்கும்)

- உ-ம் : (1) இந்தப் பிள்ளைக்குப் பாடத் தெரியும்.
- (2) எனக்கு நிந்தத் தெரியாது.
- (3) நீர் இங்கே இருக்க முடியாது.

கவனிக்க : முதல் வாக்கியத்திலே ‘தெரியும்’ என்பது பயனிலை. ‘என்ன’ அல்லது ‘எது’ தெரியும் என்னும் வினாவுக்கு விடையாக வருவதே எழுவாயாகும். ஆகவே, ‘பாட’ என்னும் சொல்லே எழுவாய் என்ஸ் வேண்டும். இச்சொல், வடிவத்தில் செயவென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம் போலத் தோன்றி னும், உண்மையிலே ‘பாடல்’ என்னும் தொழிற்பெயரின் சறுகெட்ட வடிவமேயாம். இவ்வாறே ஏனைய உதாரணங்களிலும் சறுகெட்ட தொழிற்பெயர் எழுவாயாய் நிற்றலைக் காணலாம். இத்தகைய வாக்கிய வடிவங்கள் இக்கால வழக்கிலே மிகுதி யாகப் பயின்று வருகின்றன.

இவ்வாறே வேண்டும், தகும், கூடும், முடியும், ஒண்ணும், இயலும் என்பன போன்ற வேறு பல உடன்பாட்டு வினைச் சொற்களும், இவற்றின் எதிர்மறை வடிவங்களும் வாக்

கியங்களிலே பயனிலையாய் வரும்போது, மேற்கண்டவாறே ஈறு கெட்ட தொழிற்பெயர் வடிவங்கள் அவற்றுக்கு எழுவாயாய் அமைவதை மொழியியலாளர் காட்டுகின்றனர். இவ்வாறு கொள்ளாவிட்டால், ‘அவர் போகக் கூடாது’, ‘நாங்கள் இங்கே இருக்க முடியாது’, ‘நீ அப்படிச் சொல்லப்படாது’, ‘ஒருவரும் அனுகவொண்ணுது’ என்பன போல அமையும் வாக்கியங்களில் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் தினைபால் என் இட இயைபு இல்லையாகிவிடும். ‘வரல் வேண்டும்’ என்று வழங்கிய வடிவமே காலப்போக்கில் ‘வரவேண்டும்’ என்று திரிபுற்று வழங்குவதை நோக்க, ‘அல்’ ஈற்றுத் தொழிற்பெயர்களே ஈறுகெட்டுச் செய் வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்ச வடிவில் நிற்கின்றன என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

இலக்கியங்களில் ‘வேண்டும்’, ‘தகும்’, ‘படும்’ என்னும் வினைவடிவங்கள் வருமிடத்து, உரையாசிரியர்கள் தடுமாறி உரை கூறியுள்ளனர். ஒருசாரார் இவற்றை ஒருவகை வியங் கோள் என்று கூறுவார். பிறர் அக்கருத்தை மறுத்துத் தொழிற் பெயரென்பார். வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் குறிப்பு வினை முற்றுகள் போல, இவையும் இருதினை ஜம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொது எனவுங் கூறுவார்.

எழுவாய் அடைமொழி வடிவங்கள்

1. பெயரெச்சம்

உ-ம் : (1) ஓடுகீன்ற நீர் மண்ணை அரிக்கும். (தெரிந்திலை வினைப் பெயரெச்சம்)

(2) இனிய சொல் எல்லாரையும் மகிழ்விக்கும். (குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சம்)

இப்பெயரெச்சங்கள் சுருங்கும்போது முறையே வினைத் தொகையும், பண்புத் தொகையும் அமையும். அத் தொகை மொழிகளில் வினையடியும், பண்படியும் முறையே அடையாக நிற்கும்.

உ-ம் : (1) ஓடுநீர் மண்ணை அரிக்கும். (வினைத் தொகை)

(2) இங்சொல் எல்லாரையும் மகிழ்விக்கும். (பண்புத் தொகை)

2. பெயரெச்சப் பொருளில் வரும் சொற்களைப்

உ-ம் : (1) நன்றியறிவுள்ள நாய் எச்மானைக் காப்பாற நியது.

(2) ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் சங்க காலத் தமிழ் வேந்தருள் ஒருவன்.

3. பெயரெச்ச உட்டொடாடர்

உ-ம் : (1) ஊரிலிருந்து நன்பன் அனுப்பிய கடிதம் கிடைத்தது.

(2) கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிற காலம் இது. (உட்டொடாடரை உள்ளிட்ட உட்டொடாடர்)

4. வேற்றுமை ஏற்ற பெயர்

உ-ம் : (1) கம்பரது காவியம் தலைசிறந்தது.

(2) குளத்து நீர் வயலுக்கு வாய்க்கால் வழியாகப் பாய்கிறது.

5. ஒட்டுநிலைப் பெயர்

உ-ம் : (1) மகாவஸி கங்கை திசை திருப்பப்பட்டது. (இருபெயரோட்டு)

(2) புலவர் பாண்டியனுர் பொற்கிழி பெற்றூர். (சிறப்புப்பெயர்களுட்டு)

6. இடைச்சொல்

உ-ம் : (1) இந்த வீடு என்னை கட்டப்பட்டது.

(2) மற்று ஒருவர் மேடைக்கு வருகிறார்.

7. உரிச்சொல்

உ-ம் : (1) உறு மீன் ஒன்று தூண்டிலில் அகப்பட்டது.

(2) கடி நகர் கட்டமிந்தது.

II. செய்ப்படுபொருள்

செய்ப்படுபொருள் குன்றுத வினைகளே வாக்கியத்திற் செய்ப்படு பொருள் பெற்று வரும். செய்ப்படுபொருட் சொல் மூலம் பெயராகவே இருக்கும். எழுவாய்ச் சொல் முதல் வேற்று மையில் இருக்க, செய்ப்படு பொருட் சொல் இரண்டாம் வேற்று மையில் இருப்பதே இவற்றிடை வேறுபாடு. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு விரிந்தும் நிற்கலாம் ; தொக்கும் நிற்கலாம்.

செய்ப்படு பொருள் வடிவங்கள்

(எழுவாய்க்குச் சொன்ன வடிவங்கள் செய்ப்படுபொருளுக்கும் பொருந்தும்)

1. தனிப் பெயர்

- உ.-ம் : (1) ஆசிரியர் மாணுக்களைப் பாராட்டினார். (இ உருபு விரிந்து நின்றது)
(2) மாணுக்கள் கட்டுரை எழுதுகின்றன. (இ உருபு தொக்கு நின்றது)

2. கூட்டுப் பெயர்

- உ.-ம் : (1) நாம் உழவையும் தொழிலையும் போற்று வோம்.
(2) அவர் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் இறை பணிக்கே ஒப்படைத்தார்.

3. தொகை மொழி

- உ.-ம் : (1) விஞ்ஞானிகள் செய்மதியை விண்வெளிக்கு அனுப்பினார்.
(2) மக்களிடையே பிறப்புப் பற்றி ஏற்றத்தாழ்வு கூறுதீர்.

4. தொடர் மொழி

- உ.-ம் : (1) முத்தோர் சொன்ன வார்த்தையைப் போற்றி நடப்போம்.
(2) முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகளைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் என்றும் நினைவுக்கும்.

5. உட்டொடர்

- உ-ம் : (1) அவம் வெல்லும் என்பதை மறவாதே.
 (2) முயற்சி திருவினையாக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார் என்பதை உங்களுக்கு நினைவுட்ட விரும்புகிறேன்.

6. யாதேனும் ஒரு சொல்

- உ-ம் : (1) வாளாவை ஒரு வாக்கியத்தில் வைத்து எழுதுக.
 (வாளா என்பது இடைச்சொல்)
 (2) நக்கிரர் ஒரு வெண்பாவில் சுவாகாவை இறுதி யில் வைத்துப் பாடியுள்ளார். (சுவாகா என்பது ஒரு மந்திரச் சொல்)

7. ஈறுகெட்ட தொழிற்பெயர்

- உ-ம் : (1) காட்டில் ஒரு மயில் ஆடக் கண்டேன்.
 (2) வாளெலியிற் கல்வி அமைச்சர் பேசுக் கேட்டேன்.

கவனிக்க : முதல் வாக்கியத்தில் ‘ஆட’ என்பது ஆடல் (ஆடுவது) என்னும் தொழிற்பெயராயும், இரண்டாம் வாக்கியத்தில் ‘பேசு’ என்பது பேசல் (பேசுவது) என்னும் தொழிற் பெயராயும் தொழிற்படுவதைக் காண்க.

செய்ப்படுபொருள் அடைமொழி வடிவங்கள்

எழுவாயும் செய்ப்படுபொருளும் பெயர்ச் சொல்லாதவின், எழுவாய் அடைமொழி வடிவங்களே செய்ப்படுபொருளுக்கும் ஏற்படுத்தியனவாகும்.

III. பயனிலை

எழுவாயின் பயன் (பொருள்) முடிந்து நிற்கும் இடம் பயனிலை என்பதை முன்னர்க் கண்டோம். எழுவாய், வாக்கியக் கருத்தைத் தொடக்கி விட, பயனிலையே ஆக் கருத்தை முடித்து நிற்கின்றது. ஆதலால், வாக்கிய ஆக் கத்துக்கு இவை இரண்டும் இன்றியமையாதன. பயனிலை என்னும்போது முற்றுப் பயனிலையே நாம் பொதுவாகக் கருதுகிறோம். ஆயினும், கலப்பு வாக்கியம், கூட்டு வாக்கியம், கூட்டுக் கலப்பு வாக்கியம் ஆகியவற்றில் அமையும் சார்புத் தொடர்களில் எச்சப் பயனிலை வருவதையும் கண்டோம்.

முற்றுப் பயனிலை வடிவங்கள்

1. வினைமுற்று

- உ-ம் : (1) உழவர் வயலை உழுகின்றனர். (தெரிந்தே வினைமுற்று)
- (2) ஜயா, வருக. (வியங்கோள் வினைமுற்று)
- (3) மற்றவரும் வாழுவேண்டுமென நினைப்பவர் நல்லர். (குறிப்பு வினைமுற்று)
- (4) வெள்ளைக்கு இல்லை கள்ளச் சிந்தை. (குறிப்பு வினைமுற்று)

2. பெயர்ச்சொல்

- உ-ம் : (1) இலக்கணச் சுருக்கம் எழுதியவர் ஆறுமுக நாவலர்.
- (2) வேடரின் உணவு ஊனும், தெனும்.
- (3) காவல் தானே பாவையர்க்கு அழகு.

3. வினாச்சொல்: (இது பெயராகவோ, வினைக்குறிப்பு முற்றுகவோ நிற்கும்.)

- உ-ம் : (1) இலங்கையை ஆண்ட ஜரோப்பியர் யாவர்? (வினாப்பெயர்)
- (2) நி யார்? (வினாவினைக் குறிப்பு முற்று)
- (3) இவற்றுள் வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் எவ்வ? (வினாப்பெயர்)
- (4) இச்செய்யுஞக்குப் பொருள் என்ன? (வினா வினைக் குறிப்பு முற்று)

4. ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்ட தொடர்மொழி

- உ-ம் : (1) குழந்தை கண்வளர்கின்றது. (வினை)
- (2) நாதன் வகுப்பைச் சுத்தஞ்செய்துகொண்டிருக் கின்றுன். (வினை)

(3) ஒருவர் என்பது உயர்திலே ஆண் பெண் இருபாற் பொதுப் பெயர். (பெயர்)

(4) இப்பாட்டுக்குத் தலைவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன். (பெயர்)

5. பெயர் உட்டெடாடார்

உ-ம் : போர் பற்றிச் சமூக உளவியலாளர் கூறுவது, அது மனிதவியல்பில் உள்ள ஒரு பண்பு என்பது.

பயனிலே அடைமொழி வடிவங்கள்

1. வேற்றுமை ஏற்ற பெயர். (இரண்டாவது முதல் ஏழாவது வரையுள்ள வேற்றுமைகளுள் இரண்டாவது செயப்படு பொருளாய் அமைத விள், ஏனையவை அடைமொழியாய் வரும் என்க.)

உ-ம் : (1) கம்பர் கல்வியாற் சிறப்புற்றார். (3 ஆம் வேற்றுமை)

(2) நாம் ஏழைகளுக்கு இரங்குவோம். (4 ஆம் வேற்றுமை)

(3) மரத்தினின்று பழங்கள் விழுந்தன. (5 ஆம் வேற்றுமை)

(4) இராமாயணங் கூறுவது சிறையிருந்தாளது ஏற்றம். (6 ஆம் வேற்றுமை)

(5) தந்தையார் வீட்டில் இருக்கிறார். (7 ஆம் வேற்றுமை)

2. வினையெச்சம்

உ-ம் : (1) கண்ணன் ஆசிரியரைக் கண்டு வணங்கினான். (தெரிந்திலே வினை)

(2) குழந்தை மெல்ல நடக்கிறது. (குறிப்பு வினை)

3. வினையெச்சப் பொருள் தரும் வேறு சொல் வடிவங்கள்.

- 2-ம் : (1) உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (பெயரெச்சம் + வழி)
- (2) வெளிநூட்டுக்குச் சென்றவிடத்து இது நேர் ந்தது. (பெயரெச்சம் + இடத்து)
- (3) ஊருக்கு வரும்போது உம்மைச் சந்திப் பேண. (பெயரெச்சம் + போது)
- (4) கேடு வருமுன் மதிகெட்டு வரும். (வரும் + முன் = பெயரெச்சம் + முன்)
- (5) கண் கெட்டபின் சூரிய வணக்கம் செய்வதாற் பயனில்லை. (பெயரெச்சம் + பின்)
- (6) மழை விட்டவுடன் புறப்படுவோம். (பெயரெச்சம் + உடன்)
- (7) காவலாளைக் கண்டதும் திருடன் ஒடிவிட்டான். (தொழிற் பெயர் + உம்)

4. வினையெச்சப் பொருள் தரும் தொடர்

- 2-ம் : (1) எத்தனைமுறை சொன்னாலும் இவன் கேட்கின்றானில்லை.
- (2) ஆறுமாத காலமாக ஆறுமுகம் வேலை தேடி அலைகிறுன்.
- (3) அவர் உயிர்போனாலும் பொய் சொல்லமாட்டார்.
- (4) மயிலே மயிலே இறகுபோடு என்றால் போடுமா?

5. இடைச்சொல்

- 2-ம் : (1) சிலர் காலத்தைக் கொன்னே கழிக்கின்றனர். (கொன்னே — விணைக)
- (2) ஏன் கும்மா இருக்கிறாய்?
- (3) சுழல் காற்றென்று திடீரெனக் கிளம்பியது.
- (4) கானப் பறவைகள் கலகவிவென ஒலித்தன.

6. உரிச்சொல்

- உ-ம : (1) ஆயைம் தொழுவது காலவும் நன்று.
- (2) தாமகணைச் சான்றேன் எனக் கேட்ட தாய் நனி மகிழ்ந்தாள்.

பயிற்சி

பின்வரும் வாக்கியங்களை எழுவாய், பயனிலை, செய்யப்படு பொருள், அடைமொழி என்ற வகையிற் கூறுபடுத்திக் காட்டுக :

1. பொதியமலையிலே பிறந்து, பாண்டியன் புகழிலே கிடந்து, சங்கப் பலகையிலே இருந்து, வைகையேட்டிலே தவழ்ந்து, நெருப்பிலே நின்று, புலவர் கருத்திலே நடந்த பேதை நிலமகன் இடுப்பிலே வளருகின்றன.
2. எவியாரை வலியார் ஒறுத்தால், வலியாரைத் தெய்வம் ஒறுக்கும்.
3. மழை பெய்யுங் காலத்துப் பெய்யாதொழியினும், விளை குறையினும், இயல்பலாதன மக்களது தொழிலிலே தோன்றினும், காவலரைப் பழிக்கும் இப்பரந்து உலகம்.
4. அந்தணர்களுடைய கைகளாகிய மலர்களும், அல்லிப் பூக்களும் குவிய, உலக மக்கள் முதலிய எல்லா வுயிர்களும் தாமரை மலர்களும் கண் விழித்துத் திறக்க, மணமுள்ள தேன் பொருந்திய மலர்மாலையை அணிந்த தமயந்தியின் மிக்க துன்பத்துடன் அன்றை இரவு நீங்கியது.
5. உண்ணும் வகையறிந்து உண்ணுதலும், உண்ட பின்நூற்றி உலாவுதலும், பகலிலே நித்திரை செய்யாமையும், வாரந்தோறும் எண்ணெய் இட்டுத் தலைமுழுகுதலும் உளவாயின், உடம்பிலே நோய் உண்டாகாது.

இ. எழுத்தாக்கம்

கடிதம் எழுதுதல் (1)

மொழியை நடைமுறைத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதிலே கடிதம் எழுதுவது முக்கியமான ஒர் இடத்தைப் பெறுகின்றது. நாம் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக மற்றவர்களுடன் தொடர்புகொள்ளல் அவசியமாகின்றது. அச்சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவர்களை நேரிற்கண்டு பேசுவது இயல்வதன்று. முக்கியமாகத் தூர் இடங்களில் உள்ளவர்களோடு தொடர்புகொள்வதற்குக் கடிதம் வாய்ப்பான ஒரு சாதனமாகின்றது. தொலைப்பன்னி மூலம் தொடர்பு கொள்ளலாமாயினும், அவசதி எல்லாருக்கும் எளிதாகக் கிடைப்பதில்லை. கடிதமூலம் தொடர்புகொள்ளும் வசதி எல்லாருக்கும் எளிதிற் கிடைக்கக்கூடியது.

ஒரு வகையிலே, கடிதம் என்பது எழுதப்படும் பேச்சேயாகும். ஒருவருக்கு முன்னிலையிலிருந்து நயமாகப் பேசுவதாற் பெறக்கூடிய பயனை, நல்ல முறையில் எழுதப்படுங் கடிதத்தின்மூலம் பெறுதல்கூடும். கடிதம் எழுதுவேகமில், விடுக்குநர் ஒருவர் தொலைவிலுள்ள பெறுநர் ஒருவருடன் தொடர்பு கொள்ளுகின்றார். அவர் பெறுநருடன் நேரிற் பேசுவதையே எழுத்தில் வடிக்கின்றார். தமிழிலே கடிதத்துக்குத் திருமூகம் என்னுமொரு பெயரும் உண்டு. எழுதுநரின் முகத்தைப் பெறுநர் கடிதத்திலே காண்பதாலே அதற்கு இப்பெயர் உண்டானதாகலாம். ‘அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்’ என்பர். ஆகவே, எழுதுபவரின் அகத்தையும் முகத்தையும் வாசிப்பவருக்குக் காட்டும் கண்ணுடி போலக் கடிதம் அமைதல் வேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

கடிதம் எழுதும் மரபு தமிழிலே தொன்று தொட்டு இருந்துள்ளது; ஆயினும், அது ஒரு தனிக் கலையாக வளர்ச்சியடையவில்லை. பாணபத்திரன் பொருட்டு மதுரைச் சொக்கநாதக் கடவுள் சேரமான் பெருமானுக்கு எழுதியதாகக் கருதப்படும் திருமூகப் பாசரம் சைவத் திருமுறைகளுள் ஒன்றுகிய பதினேராந்திருமுறையிலே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்திலே புலவர்கள் சிலர், பரிசில் பெறுதற் பொருட்டுப் புரவலர்களுக்கு எழுதிய சீட்டுக் கவிகளும் கடிதங்களே. இவை எல்லாம் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டு. இலக்கியமாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றன. ‘இன்னார், இன்னருக்கு எழுதுவது; இன்னது செய்தி’ என்ற முறையிலே இவைகள் அமைந்துள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான கடிதங்கள் இந்தியாவிலே வாங்கி விடுவது விரைவாக நடைபெறுகிறது.

நூம், இக்கால நடைமுறைத் தேவைகளுக்கு இவ்வகையான இலக்கியக் கடிதங்கள் அவ்வளவு பயனுள்ளவையாகா. ஆங்கில மொழியில், கடிதம் எழுதுவது ஒரு தனிக் கலையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. எமது நடைமுறைத் தேவைகளுக்கு நாம் பெறும்பாலும் ஆங்கிலக் கடித முறையையே மாதிரியாகப் பின்பற்றி எழுதுகின்றோம். கடிதம் எழுதுவது பாடசாலை வாழ்க்கையிலும், பிற்கால வாழ்க்கையிலும் முக்கியம் பெறுவதால், மாணவர் அதிலே போதிய பயிற்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

1. கடிதங்களின் வகைகள்

கடிதங்கள், எழுதுபவரின் நோக்கத்தையொட்டிப் பல வகைப்படும். ஆயினும், அவற்றையெல்லாம் இரு வகுதிகளில் அடக்கலாம். அவையாவன :

- (அ) நட்புமுறைக் கடிதங்கள்
- (ஆ) தொழில்முறைக் கடிதங்கள்
- என்பனவாம்.

(அ) நட்புமுறைக் கடிதங்களிற் பின்வருவன அடங்கும்.

(i) கெழுத்தைமைக் கடிதங்கள்

நெருங்கிய நன்பர்கள் ஒருவருக்கொரு வர் எழுதுங் கடிதங்களும், காதலர் எழுதுங் கடிதங்களும் இவ்வகையின.

(கெழுத்தைமை — நெருங்கிய நட்புரிமை.)

(ii) நன்றியறிவிப்புக் கடிதங்கள்

இருவர் செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முறையில் எழுதும் கடிதங்கள் இவ்வகையின.

(iii) அனுதாபக் கடிதங்கள்

அறிமுகமான ஒருவருக்கு நேர்ந்த யாதேனுமொரு துன்ப நிகழ்ச்சியிலே, அவருக்கு ஆறுதல் கூறும் வகையில் எழுதுவது அனுதாபக் கடிதம் எனப்படும்.

(iv) அழைப்புக் கடிதங்கள்

விட்டில் நடைபெறும் திருமணம் போன்ற கொண்டாட்டங்களுக்கும், வெளியில் நடைபெறும் விழாப் போன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கும் நண்பர், உறவினர் போன்றை அழைக்கும் வகையில் எழுதப்படுவன் இவ்வகையின். சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு அச்சிட்ட அழைப்பிதழ்களை அனுப்பும் வழக்கமும் உண்டு. அத்தகைய அழைப்பிதழ்களும் இப்பிரிவில் அடங்கும்.

(v) வாழ்த்துக் கடிதங்கள்

இவை மேலே சொன்ன அனுதாபக் கடிதங்களுக்கு மறுதலீயானவை. நண்பர் உறவினர் போன்றுள்ள இனப் நிகழ்ச்சிகளிலும் வெற்றிகளிலும் கலந்துகொள்ளும் பாங்கிலே பாராட்டி எழுதுங் கடிதங்கள் இவ்வகையின்.

கவனிக்க: சமூக உறவாடலில் முக்கியமான ஐந்து வகைக் கடிதங்கள் மேலே காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர, வேறு வகைகளும் உண்டு. மேற்கூறப்பட்ட வகையான கடிதங்களுக்கு மறுமொழியாக எழுதப்படுங் கடிதங்களும் இவ்வகையிலே கொள்ளப்படும்.

(ஆ) தொழின்முறைக் கடிதங்களில் அடங்குவன வருமாறு.

(i) செய்தித்தாட் கடிதங்கள்

பொதுமக்கள், சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றித் தங்கள் கருத்துகளை வெளியிடும் நோக்கமாகவும், அரசாங்கத் துறையிலும் தனியார் துறையிலும் காணப்படும் குறைகளை எடுத்துக் காட்டும் நோக்கமாகவும், நிறைகளைப் பாராட்டும் வகையிலும் செய்தித் தாள்களிலே பிரசரிப்பதற்கென அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு எழுதுங் கடிதங்கள் இவ்வகையின்.

(ii) முறைப்பாட்டுக் கடிதங்கள்

அரசாங்கத் திணைக்களங்களுடனும், கூடுதல் தாபனங்களுடனும், வணிக நிலையங்களுடனும் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யுமிடத்து, குறை குற்றங்கள் எவையேனும் நேர்ந்தால், அவை உண்மையில் அத்தாபனங்களின் தவறுகளே என்று காரணம் அல்லது ஆதாரங்காட்டி, அத்தாபனங்களின் தலைவர்களுக்கு எழுத்து மூலம் முறைப்பாடு செய்வது முறைப்பாட்டுக் கடிதம் எனப்படும்.

(iii) விண்ணப்பக் கடிதங்கள்

தொழில் பெற விரும்புமொருவர், தொழில் கொடுக்க முன்வருபவருக்குத் தம் சேவைகளைப் பேரம்பேசி விற்க முயலும் வகையில் எழுதுங் கடிதம் விண்ணப்பக் கடிதம் எனப்படும். அரசாங்கத் திணைக்களங்களும் பிற தாபனங்களும் தமக்குத் தேவையான ஆளுளியச் சேர்ப்பதற்குப் பெரும்பாலும் செய்தித் தாள்களிலே விளம்பரஞ்சு செய்வதுண்டு; அத்தகைய விளம்பரங்களுக்கு மறுமொழியாக விடுக்கப்படுபவை விண்ணப்பக் கடிதங்களாம்.

(iv) தகவல் கேட்கும் கடிதங்கள்

வணிக நிலையங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள், விடுதிச் சாலைகள் போன்ற தாபனங்களிட மிருந்தேனும், தனியாளிட மிருந்தேனும் ஒருவர் தமக்கு வேண்டிய யாதேனும் தகவலை அறியும் பொருட்டு விடுக்கும் வேண்டுகோட்ட கடிதங்கள் இவ்வகையின.

(v) அனுப்பாணைக் கடிதங்கள்

விற்பனை வியாபாரங்கு செய்யும் பல வணிக நிறுவனங்கள் அஞ்சல் மூலம்

வாடிக்கையாளருக்குத் தம்முடைய விற் பணப் பொருள்களை அனுப்புவதுண்டு. வாடிக்கையாளர் தமக்கு வேண்டிய பொருள்களின் விவரங்களைக் குறிப் பிட்டு, அவற்றை அஞ்சலில் அனுப்பி வைக்குமாறு வணிக நிறுவனங்களுக்கு விடுக்கும் கடிதங்களே அனுப்பானைக் கடிதங்கள் எனப்படும்.

2. கடிதங்களின் பொது உறுப்புகள்

மேற்கொண்ட கடித வகைகள் ஒவ்வொன்றுக்குந் தனித் தனிச் சிறப்பியல்புகள் உண்டு. அவற்றைப் பின்னர்க் காண் போம். இங்கே எல்லா வகைக் கடிதங்களுக்கும் பொதுவான உறுப்புகளை நோக்குவோம்.

(1) தலைப்பு

எழுதுபவருடைய முழு முகவரியும் தேதியும் கொண்ட மைவது இவ்வறுப்பு. கடிதம் பெறுபவர் மறுமொழி எழுதுவதற்கு வசதியாக இருப்பதனால், இது எப்போ தும் முழுமையாக எழுதப்பட்டல் வேண்டும். வீட்டு இலக்கத்துடன் கூடிய வீதிப் பெயரும், ஊர் அல்லது நகரமும், தேதியும் ஒன்றங்கீழ் ஒன்றாக இம்முறையே எழுதப்படும். இவை ஒவ்வொன்றன் இறுதியிலும் நிறுத்தக் குறியிடும் மரபு முன்னர் இருந்துவந்தது. இந்நாளில், இந்திருத்தக் குறிகள் அவசியமற்றவையெனக் கருதப்படுவதால், இவ்வழக்கம் கைவிடப்பட்டுள்ளது. தேதியில், ஆங்கில முறைப்படி நாள், மாதம், ஆண்டு எழுதப்படும் வழக்கமும் முன்னர் இருந்தது. இப்போது ஆண்டு, மாதம், நாள் என்னும் முறையிலே தேதி குறிக் கப்பட்டு வருகின்றது. ஆண்டும் மாதமும் நாளும் என்களில் எழுதப்படும்போது, இவை ஒவ்வொன்றையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்காக இடையிலே சிறு கோடு இடப் படும். மாதமும் நாளும் தனி எண்களாய் வரும்போது அவற்றுக்கு முன் ஒரு பூச்சியத்தை இட்டு அவற்றை இரட்டை இலக்கங்களாக எழுதுதல் வேண்டும். மாதத்தின் பெயர் எழுதப்படின், ஆண்டினை அடுத்துக் காற்புள்ளி இடப்படும். மாதத்தையும் நாளையும் குறியீட்டினால் பிரிக்கும் வழக்கம் இல்லை.

— ம் 1986-06-08 அல்லது 1986, மூன் 8.

(2) உள் முகவரி

இது தொழின்முறைக் கடிதத்தைச் சிறப்பாக உள்ளது; நட்புமுறைக் கடிதத்தை இடம்பெறுவதில்லை. இவ்வறுப்பிலே, கடிதம் ஓடுங்கள்கூடும்பெயரும் முகவரியும் இடம்பெறும்.

(3) விளிப்பு

நட்புமுறைக் கடிதங்களில், விடுக்குநருக்கும் பெறுநருக்கும் இடையேயுள்ள நெருக்கத்தையும் உறவுரிமையையும் ஒட்டி விளிப்பு வெவ்வேறு வடிவங்களில் அமையும். ஆனால், தொழின்முறைக் கடிதங்களில் விளிப்பு இரண்டொரு நியம வடிவங்களிலே அமையும். இருவகைக் கடிதங்களிலும் விளிப்புத் தொடருக்குப் பின்காற் புள்ளி (,) இடப்படும்.

உ-ம :	(1) என் அருமை நண்ப, (நெருங்)	நட்பு
முறைக்
கடிதம்
	இய நண்பன்)	
(2) அன்புள்ள அண்ணு, (உடன்
பிறந்த உறவினர்)		
(3) அன்புடையீர், (ஓரளவு அறி
முகமானவர்)		
(1) ஐயா, (ஒருவர்)	தொழின்முறைக் கடி	
(2) ஐயன்மீர், (பலர்)	தம்.	

கவனிக்க: தமிழிலே விளிப்புத் தொடருக்குப் பின் வியப்பிசைக் குறி (!) இடுவதைச் சிலர் வழக்கமாக்கி வருகின்றனர். இது தவறு. இங்கே வியப்பும் இல்லை; வேறு மெய்ப்பாடும் இல்லை. ஆங்கிலத்தில் விளிப்புக்குப் பின் காற் புள்ளியிடுவதே மரபு. சொற்பொழிவிலோ, பாட்டிலோ இறந்து போன ஒருவரை அல்லது உடன் இராத ஒருவரை முன்னிலைப்படுத்தி விளிப்பதாக வரும் முன்னிலையனியில் மாத்திரம் வியப்பிசைக் குறி இடப்படும்.

(4) செய்தி

கடிதத்தைப் பெறுவதற்குச் சொல்லப்படும் செய்தியே முக்கியமான உறுப்பாகும். கட்டுரையிற் போலவே, கடிதச் செய்தியிலும் பந்தியமைப்புக் கவனிக்கப்படுதல் வேண்டும். விடயங்கள் மாறுவதைக் காட்டவே இப்பந்தி வகுப்பு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு புதுப் பந்தியையும் ஓரத்திலிருந்து ஒரே அளவான தூரம் உள்ளே தள்ளி ஆரம்பித்தல் வேண்டும்.

(5) முடியு

கடிதம் விடுக்கப்படுவோருக்கும் விடுப்போருக்கும் உள்ள உறவை அல்லது தொடர்பைக் குறிக்கும் ஒரு தொடர்மொழியாக அமைவது இவ்வுறுப்பு. இதன் இறுதியிற் காற் புள்ளி இடப்படும்.

உ-ம் :	(1) உன் அன்பான நண்பன்,	} நட்பு
	(2) அன்புள்ள,	
	(3) உங்கள் அன்பான,	
	(1) உங்கள் உண்மையுள்ள,	} தொழின் முறைக்
	(2) உண்மையுள்ள,	
	(3) இங்வனம்,	

கவனிக்க: ஒருவரை முன்னிலைச் சுட்டுப் பெயராற் குறிப் பிடும்போது ‘நீ’ என்றும், ‘நீர்’ என்றும், ‘நீங்கள்’ என்றும் வெவ்வேறு அளவான மரியாதை காட்டிக் கூறுவது வழக்கம். இவ்வழக்கம் இடத்துக்கிடமும் இனத்துக்கிணமும் வேறுபடுவதுண்டு. ஆதலால், நண்பர்களும் உறவினர்களும் தாம் தாம் வழக்கமாகப் பேசிப் பழகும் முறையிலே, கடிதத்திலும் முன்னிலைச் சுட்டைப் பயன்படுத்தலாம். அறிமுகம் இல்லாதவர்களைப் பொறுத்த வரையில், ஒருவரேயாயினும் ‘நீங்கள்’ என்று மரியாதைப் பன்மையாற் சுட்டுவதே நாகரிகமாகும். ஆண்டில் இளையோரையும், ஒத்தோரையும் ‘நீர்’ என்று சுட்டினும் இழுக்கில்லை.

இனி, முன்னிலையாரைப் படர்க்கைச் சுட்டாற் குறிப்பிடும் மரபும் தமிழில் உண்டு. ஒருவரை, ‘நீங்கள்’ என்று சுட்டுவதிற் காட்டப்படும் மரியாதையினும் கூடிய அளவான மரியாதையைக் காட்ட வேண்டின், ‘தாங்கள்’ என்று பலர்பால்வாய்ப்பாட்டாற் கூறுவதுண்டு. கடிதங்களில் இந்த வழுவைமதியைக் கண்டபடி ஆளுவது நன்றான்று. உண்மையான பெருமதிப்புக்குரிய குரவரையும் தவத்தால் உயர்ந்த துறவிகளையும் முன்னிலைப்படுத்தும்போது ‘தாங்கள்’ என்று சுட்டலாம். ஏனைய இடங்களில் ‘நீங்கள்’ என்று மரியாதை கொடுப்பது போது மானந்து. அரசாங்க அலுவலர்களையும் வணிக நிலைய முகாமையாளரையும் சுட்டுவதற்குத் ‘தாங்கள்’ என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தும் வழக்கத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதே தக்கது.

முன்பு, கடிதங்களை முடிக்கும்போது ‘இங்ஙனம்’ அல்லது ‘இப்படிக்கு’ என்று எழுதுவது வழக்கமாயிருந்தது. இவ்வழக்கம் இப்போது அருகிவருகின்றது. அறிமுகமில்லாதவருக்கு எழுதும் கடிதத்தில் மட்டும் அதனைத் தனித்து எழுதிக் கையொப்பம் இடலாம்.

உ-ம் : இங்ஙனம்,
க. எழிலி

(6) ஒப்பம்

கையொப்பத்துக்குப் பின் எவ்வித நிறுத்தக் குறியும் இடப்படுவதில்லை. நன்கு அறியாத ஒருவருக்கு எழுதுங் கடிதத்தில் முழுப்பெயரும் கையொப்பமாக அமைதல் வேண்டும். நண்பருக்கும் உறவினருக்கும் எழுதும் போது, எழுதுபவரை அவர்கள் எப்பெயரால் அழைப்பது வழக்கமோ, அப்பெயரையே ஒப்பமாக இடுவது மரடு. தொழின்முறைக் கடிதத்தில், சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெயரையே ஒப்பமாக இடுதல் வேண்டும்.

பயிற்சி

இ. அளவான வெள்ளைத் தாளில் அல்லது அப்பியாசப் புத்தகத்தில், நல்ல முறையிலே நட்புமுறைக் கடிதத்தை அமைப்பதற்கான ஒரு தளக்கோலப் படத்தை வரைந்து காட்டுக. (கவனிக்க : கடிதத்தை எழுதவேண்டியதில்லை. நாற்பக்கமும் அளவான ஓரம் விட்டுக் கடித உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும் அமையவேண்டிய சரியான இடங்களில் அளவான கிடைக்கோடுகள் வரைந்து காட்டுக. செய்தி அமையவேண்டிய இடத்தில், குறைந்த பட்சம் மூன்று பந்திகள் இடம்பெறும் விதத்தைக் கோடுகள் வரைந்து காட்டுக. தலைப்புக்கு மூன்று வரிகளும், விளிப்பு, முடிப்பு, ஒப்பம் ஆகியவற்றுக்கு ஒவ்வொரு வரியும் விடுக. செய்தி தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்புகளிலே நிறுத்தக் குறி அமைவதையுங் காட்டுக. செய்தியிலே முதற் பந்திக்கு இரண்டரை வரியும் நடுப் பந்திக்கு நான்கு வரிகளும் கடைசிப் பந்திக்கு இரண்டரை வரியும் விடுக. ஒவ்வோர் உறுப்பும் தனித்தனி தெளிவாகத் தெரியுமாறு இடைவெளிகள் விடுக. பந்திகளுக்கிடையிலும் வெளி ஒரே அளவில் அமைதல் வேண்டும்.)

2. மேலே சொல்லப்பட்டவாறு, தொழின்முறைக் கடிதமொன்றுக்கான தளக்கோலப் படத்தை வரைந்து காட்டுக. உள்முகவரிக்கு மூன்று வரிகள் விடுக.

தொல்காப்பியரும் மொழி வளர்ச்சியும்

தென்னிந்தியாவில் வழங்குந் திராவிட மொழி கனுள்ளே தமிழ் மொழி தனிப்பட்ட சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது. தெலுங்கு மொழியை எடுத்துக்கொள் வோமாயின், அதற்குரிய ஆதியிலக்கியமாகிய நன்னைய பாரதம் என்ற நூல் கி. பி. 11 ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றியதாகும். கன்னட மொழியையெடுத்துக் கொள்வோமாயின், அதற்குரிய ஆதியிலக்கியமாகிய கவிராஜமார்க்கம் என்ற நூல் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றியதாம். மலையாள மொழியையெடுத்துக்கொள்வோமாயின், அதற்குரிய ஆதியிலக்கியமாகிய ராமசிதம் என்ற நூல் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றியமை பிரசித்தம். ஆனால், தமிழ் மொழியின் ஆதியிலக்கியங்களோ, இப்போது அறுதியிட்டிருக்கின்றபடி கிறிஸ்து ஆண்டின் ஆரம்ப காலத்திலே தோன்றியனவாகும். இங்கே ஆதியிலக்கியங்களே என்றது இப்போது அகப்படுவனவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டன வற்றையே. இவ்விலக்கியங்களின் திருந்திய வடிவங்களையும் செய்யுள்ளுக்களையும் முதிர்ந்த பக்குவத்தையும் நோக்குமிடத்து, கிறிஸ்து ஆண்டின் மிகமிக முற்பட்ட காலத்தே தமிழிலக்கியங்கள் உருப்பெறத் தொடங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்று எனிதில் ஊகித்தல் கூடும்.

இத்தொன்மை பற்றி, தமிழ் மக்களாகிய நாமனைவரும் பெருமை மேற்கொள்ளுதல் இயல்பே. இதனினுமிக்கதொரு சிறப்பு நமது மொழிக்கு உள்ளது. திராவிட வகுப்பிற் பிற மொழிகட்குரிய ஆதியிலக்கியங்களைல்லாம் வடமொழி நூல் களின் வழிவந்தனவாம். உதாரணமாக, தெலுங்கு நூல்களுட் காலத்தால் முந்திய நன்னைய பாரதம் என்ற நூல் வடமொழி யிலுள்ள வியாஸ பாரதத்தைப் பின்பற்றியது. தமிழிலக்கியங்களுட் காலத்தால் முந்திய நூல்கள் இப்பெற்றியனவல்ல. இவை கள் பரந்துபட்ட உலகியலறிவும், இயற்கையொடு ஒன்றித்து

நின்று அவ்வியற்கை நலன்களைத்தையும் ஆழ்ந்து நுகரும் உணர் ச்சிவலியும், பொருள்களை நுணுகியாராய்ந்தறியும் அறிவாற்ற ஒம் உடைய தமிழ்ப் புலவர்கள் தாமே புதிதாகப் புனைத் தெய்யுட்களால் இயன்றன. புறநானூறு என்ற சங்க காலத் துத் தொகை நூலையெடுத்துக்கொள்க. இதன் கண்ணுள்ள செய்யுட்கள் வடமொழி நூலொன்றினைப் பின்பற்றி இயற்றப் பட்டனவென எவரும் கூறோ. இங்கணமே பிற தொகை நூல் கரும் அமைந்துள்ளன.

இது பொருண்மை பற்றிய சிறப்பியல்பு, பெரும்பாலும் இப்பொருண்மை தமிழ்மொழிக்கெனத் தனியுரிமை பூண்டு நிற் பினும், ஒரோவிடங்களில் பிறமொழி நூற் கருத்துக்களோடு ஒப்புமையுடையதாய் அமைதலுங் கூடும். அருகியே வரற் பாலதாகிய இவ்வொப்புமை தானும் அமைதற்கியலாத பிறி தொரு சிறப்பியல்பு மூன்றாவதாக நோக்கத்தக்கத்து. தெலுங்கு முதலிய பிறமொழிக்குரிய ஆதியிலக்கியங்கள் வடமொழி யிலக்கணங்களைப் பின்பற்றிய செய்யுட்களால் இயன்றுள்ளன. ஆனால் தமிழ் மொழியிலுள்ள ஆதியிலக்கியங்களாகிய எட்டுத் தொகை நூல்களோவெனின், தமிழிற்கே சிறந்துரியவாய் வடமொழியிலக்கண இலக்கியங்களிற் காணப்பெறுதவாயுள்ள இலக்கணமைந்த செய்யுள் வகைகளால் இயன்றுள்ளன. அகவற்பா, கவிப்பா, வெண்பா முதலியன் தமிழிற்கே தனித்துரிய செய்யுள்வகைகளாம். இவைகள் தமிழ் மக்களது கருத்து நிகழ்ச்சிக்கும், தொன்று தொட்டு வந்த வழக்கு நிரம்பிய தொடரமைதிக்கும், தமிழ் மக்களது செவியுணர்விற்கொத்த இசையினிமைக்கும் பொருந்துமாறு அமைந்தன ; தமிழிற்கே தனியுரிமையென முத்திரையிடப்பெற்று வெளிப்போந்து வீறுற்று உலவின.

இங்கணமாக இலக்கியத் தொன்மையாலும், இலக்கியப் பொருண்மையாலும், இலக்கியத்துக்குரிய செய்யுள் மரபாலும் திராவிட மொழிகளுக்குள்ளே தமிழ்மொழி சிறப்பியல்பு கருடையதாதல் காணலாம். இச்சிறப்பியல்களுட் பின் இரண்டிற்கும் அடிப்படையாயுள்ளது யாது என்ற கேள்வியெழுதல் இயல்பு. தமிழ் மொழியின் இயற்கையில் அமைந்த தத்துவமொன்றே இச்சிறப்பியல்களாகப் பரிஞ்ஞமித்தது என்றலே அமைவுடைத்து. இத்தத்துவத்தை Individuality அல்லது Genius என்று ஆங்கில அறிஞர் கூறுவார். தமிழின் தனிப்பண்பு என்று நாம் இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழின் தனிப்பண்பு என்பது பற்றிச் சிறிது கூர்ந்து ஆலோசித்தல் இன்றியமையாதது. முதலாவது, இப்பண்பு யாவர்க்கும் எளிதிற் புலப்படக்கூடியதாய்ப் பிற மொழிகளின் பண்புகளினின்று எளிதில் வேறு காணக்கூடியதாய்த் தெளிவா யுள்ளது. இரண்டாவதாக, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மொழியின் சரிதத்தை ஒருவகையாக நாம் அறிந்திருக்கின் ஒரேம். எத்தனையோ மொழிகளோடு கலந்துறவாட வேண்டிய நிலைமை அதற்கு ஏற்பட்டது; எத்தனையோ சமயப் போராட்டங்களால் அதன் இலக்கிய நெறி அலைப்புண்டது; எத்தனையோ உட் கலகங்களாலும் புறக் கலகங்களாலும் தமிழ்மொழி வழங்கிய நிலம் தாக்குண்டு அதிர்ந்தது. எனினும் இப்பண்பு தமிழ் மொழியின் சரிதத்தில் ஒரிடத்தேனும் காணப்படாமற் போக வில்லை; யான்டும் முனைத்துக் காணப்படுகின்றது. மூன்றாவதாக, இப்பண்பு மொழி வளர்ச்சியின் கதியையும் இலக்கிய வளர்ச்சியின் கதியையும் ஒருவாறு நெறிப்படுத்தி, அவை இன்னவாறு செல்லவேண்டுமென்று நியமஞ் செய்கின்றது.

இந்நியமத்தைக் கடப்பது யாவர்க்கும் அசாத்தியமாயிற்று. இயற்கைக் கச்திகளை வெல்ல வேண்டுமாயின் இயற்கைச் கச்திகளைக் கொண்டே வெல்லுதல் வேண்டும். இயற்கைச் கச்திகளை ஒரு நெறிப்படுத்த வேண்டுமாயின், அவ்வியற்கைச் கச்திகளைக் கொண்டே அவ்வாறு செய்தல் இயலும். இயற்கைச் கச்திகளுக்கு அடங்கினால்நிறி, இயற்கையை வெல்லுதல் கூடாது. பிரகிருதி சாஸ்திரத்தில் நிலைகண்ட அவ்வண்மையோடொத்து, தமிழின் தனிப் பண்பிற்கு அடங்கியே, மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் மாறுபாடுகள் இடம்பெறுவனவாயின.

இவ்வாறு கூறிய அளவில், கைகாலை அசைக்கவொட்டாத படி தலைக்கும் விலங்கு போன்று இத்தனிப்பண்பு உள்தாயிற் றென்று என்னுதல் தவறாகும். இப்பண்பு ஒரு கடுந் தனைபோன்றதாயின், வளர்ச்சியென்பதும் அபிவிருத்தியென்பதும் இல்லாமற் போய்விடும். இவ்விரண்டும் இல்லையெனில், வெகு சீக்கிரத்திற் கேடு விளையுமென்பது தின்னாம். கேட்டாலும் வளர்ந்தோங்கி வந்த தன்மையினாலும் அவ்வப்போது புதியனவாக எழுந்த நூல்களாலும் மொழி வளர்ச்சியினாலும் மேற்குறித்த தனிப் பண்பு மொழி வளர்ச்சி முதலியவற்றிற்கு இடையூறு விளைக்காதபடி பயன்பட்டுவந்ததென்றே நாம் கொள்ள வேண்டும். நமது சமுதாய வளர்ச்சியிலே இரண்டு வகையான சக்தி கள் உள்வாதலைக் காணலாம். ஒன்று வளர்ச்சியை மட்டுங்குறியாக உடையதாய்ப் பிறிதொன்றுக்கொண்டும் கணியாதபடி நம்மை சர்த்துச் செல்லும் சக்தி; இதனை Liberalism

என்ற ஆங்கில பத்தாற் குறிப்பிட்டால் எளிதில் விளங்கக் கூடும். இதனைத் தமிழிலே தாராள சக்தி என்று கூறலாம். பிறிதொரு சக்தி வளர்ச்சியை மட்டுப்படுத்திப் பூர்வநிலையை வலிமையுறுவித்தலைக் குறியாகவுடையது. இதனை Conservatism என்ற ஆங்கிலப் பதம் நன்கு விளக்கவல்லது. இதனைத் தமிழில் நியம சத்தி என்று கூறலாம். இந்த இரண்டு வகையான சக்திகளுஞ் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதவை. இந்த இரண்டும் ஒன்றேடொன்று போராடியே முன்னேற்றஞ் சிறிதுசிறிதாய் நிகழ்வதாகும். நியமசக்தி இல்லையாயின், சமுதாய நிலை கெட்டுப்போய்விடும். இந்நியம சக்தியைப் போன்றதே மேற்குறித்த தனிப் பண்பு. எனவே உண்மையான மொழி வளர்ச்சிக்கு இடந் தந்து தனது பூர்வ நிலையைப் பாதுகாத்து வந்தது இத்தனிப்பண்பு என்று நாம் ஐயமறக் கொள்ளலாம்.

‘மொழி வளர்ச்சி’ என்று கூறிவந்தேன். இம்மொழி வளர்ச்சி தானும் எத்தகையதென நோக்குதல் வேண்டும். மிகப் பூர்வ காலந்தொட்டு, நந்தமிழ்நாடு வாணிகத்தில் மிகச் சிறந்த தொன்றுய் இருந்து வந்தது. கிரேக்கர்களும், ரோமரும், அராபியரும், சீனரும் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தமிழ் நாடு வந்து, தங்கள் பண்டங்களை விற்று, முத்து முதலிய தமிழ் நாட்டுப் பண்டங்களைக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் தேசத்திற்குச் சென்று வருவாராயினர்.

குடும்ப மருங்கிண் வெள்ளயிர் தன்னேடு குணத்தை மருங்கிற் காரகில் துறந்து

என்று வருஞ் சிலப்பதிகார அடிகள் இவ்வாணிகத்தின் தன்மையை ஒருவாறு விளக்குவன். இவ்வயல்நாட்டினருள் ஒரு சிலர் தமிழ் நாட்டிற் பலவிடங்களிலும் நிலையாய்க் குடியிருந்தோருமளர். இவர்கள் வாழ்தற்கெனத் தனியே அமைக்கப் பட்ட ஊர்ப் பகுதிகளும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய நகரங்களில் இருந்தனவென்பது,

கயவாய் மருங்கிற் காணபோர்த் தடுக்கும் பயனற வறியா யவன ரிருக்கையும்

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால் அறியப்படுகின்றது. யவனர் முதலிய பிற நாட்டு வணிகர்கள் கூட்டுறவினால் தமிழ்மொழி நல்ல பயனையடைந்திருத்தல் வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்திற்குஞ் சொல்லாக்கங் காட்டும் நூலொன்று தக்க ஆராய்ச்சியின் பயனாக வெளிவருமாயின், அப்பொழுது பிறமொழி

மக்களால் தமிழ் அடைந்துள்ள வளத்தினை அளந்தறிதல் கூடும். இப்பொழுது ஒரு சொல்லை மாத்திரம் குறிப்பிட்டு அமைகின் றேன். ‘எழினி’ என்ற சொல்லைத் தமிழறிஞர்கள் அறிவார்கள்; இச்சொல் ‘திரைச் சிலை’ என்று பொருள்படும். இது ‘யவனிகா’ என்ற சொல்லின் திரிபாகும். எனவே, இச்சொல் யவனர்களோடு தொடர்புடையதென நன்குணரலாகும். ஒரை, சுருங்கை என்பனவும் இத்தகையவே.

வாணிகம் மூலமாக ஏற்பட்ட மொழி வளர்ச்சி ஒருபாலி ரூப, தமிழ் மக்கள் தம் நாட்டிற் குடியேறிய அந்தியர்களோடு பயின்று வந்தமையாலும் அடுத்துள்ள பிற நாடுகளுக்குச் சென்று வாழ்ந்து பின் திரும்பித் தம்மவரோடு கலந்திருந்த மையாலும். மொழி வளர்ச்சி மற்றொருபால் ஏற்பட்டது. இவ் வாறு புகுந்த சொற்களுட் பெரும்பாலானவற்றைத் திசைச் சொற்களெனப் பண்டை ஆசிரியர்கள் குறியீடு செய்துள்ளார்கள். தொல்காப்பியனாரும்,

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வட்சொலென்று
அணுத்தே செய்யுள்ப்பச் சொல்லே

எனவும்

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி

எனவும்

கூறுகின்றார்.

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை
‘இலக்கணச் சிந்தனைகள்’

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. திராவிட மொழிகளுக்குள்ளே தமிழ் மொழி தலை சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் என்ன?
2. தமிழ் இலக்கியங்கள் உருப்பெறத் தொடங்கிய காலம், கிறிஸ்தவக்கு மிக முற்பட்டது என்று ஊகிப் பதற்கு ஏதுவாக இருப்பவை எவை?
3. ஏனைய திராவிட மொழி இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் தமிழ் மொழி இலக்கியங்களுக்கு உள்ள தனிச் சிறப்புகள் யாவை?
4. மொழி வளர்ச்சியை நெறிப்படுத்தும் சக்திகளைக் கட்டுரையாசிரியர் எவற்றைக் கூறுகின்றார்?

5. தமிழ்மொழி எத்தனையோ தாக்கங்களுக்கு இலக்காகி விருந்தும் தனது தனித்தன்மையை எவ்வாறு போற்றி வந்துள்ளது ?
6. தமிழ்மொழியிலே சங்க காலத்தில் புலவர்கள் கையாண்ட செய்யுள் வகைகள் எவ்வாறு தொன்றின ?
7. தமிழ்மொழியிலே வந்து கலந்துள்ள கிரேக்க மொழிச் சொற்களெனக் கட்டுரையாசிரியர் காட்டுவன் யாவே ? அவை எவ்வாறு தமிழிலே வந்து கலந்தன ?
8. பழங் தமிழ்ப் புலவர்கள், தனித் தமிழ்ச் சொற்களோடு வேற்று மொழிச் சொற்களையும் இலக்கிய ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்தியது பற்றித் தொல்காப்பியர் எவ்வாறு கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார் ?

ஆ. இலக்கணம்

தொடர்பியல்

தொகைநிலை வாக்கியங்கள்

எழுவாய், செய்ப்படுபொருள், பயனிலை என்னும் வாக்கிய உறுப்புகளுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் தொக்கு நிற்றலும் உண்டு. அவ்வாறு அமையும் வாக்கியங்கள் தொகைநிலை வாக்கியங்கள் எனப்படும். பேச்சு மொழியிலே தொகைநிலை வாக்கியங்கள் அமைவது இயல்பு. பேச்சு மொழியின் செல்வாக்கினால் அவை எழுத்து மொழியிலும் இடம்பெற்றுவிடுகின்றன. முதற் பாடத்திலே பேச்சு மொழி பற்றியும் எழுத்து மொழி பற்றியும் சில கருத்துகள் கூறப்பட்டன. தொகைநிலை வாக்கியங்களின் அமைப்பை விளங்கிக்கொள்வதற்கு, இங்கே அவற்றைச் சுற்று விரிவாக நோக்குவோம்.

மனிதன் ஆக்கிக்கொண்ட கருவிகளுள் மொழியே சாலச் சிறந்தது. அது சமூக வாழ்க்கைக்கு - மக்கள் ஒருவரோ டொருவர் கருத்துத் தொடர்பு கொண்டு, ஒத்துழைத்து வாழ் வதற்கு - இன்றியமையாதது. பேச்சு மொழியே தொடர்பாடு வதற்கு முதலிலே தோன்றியது. எழுத்து மொழி, பேச்சு மொழியின் வழிவந்தது. பேச்சு மொழி இயற்கையானது ; எளிமையானது ; நேர்மையானது ; உயிர்த்துடிப்புள்ளது ; பேசு வோரது உள்ளத்தில் எழும் என்னங்களையும் உணர்ச்சிகளையும்

ஒட்டி நடப்பது. எழுத்து மொழி செயற்கையான அமைப் புடையது; சிந்தனை முயற்சியால் ஒழுங்கு செய்யப்படுவது; விரிவான இலக்கண விதிகளுக்கு அமைந்து நடப்பது; அதனால் வியாபகமும் நிலைபேறும் உடையதாகின்றது.

பேச்சு மொழி முயற்சிச் சிக்கந்ததையும் எளிமையையும் விரும்புவதால், அதிலே வாக்கியங்கள் சுருங்கிய வடிவம் பெறும் : சொற்கள் சில பல தொக்கு நிற்கும் : பேசுவோரது மெய்ப் பாட்டினாலும், குரல் வேறுபாட்டினாலும் பல கருத்துகள் குறிப்பாக உளர்த்தப்படும். பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழியிலே எப்போதும் தாக்கம் விளைத்து வருகின்றது. அதனால், எழுத்து மொழி காலத்துக்குக் காலம் நெகிழ்ச்சியும் நேர்மையும் எளி மையும் உயிர்ப்பும் பெற்று விளங்குகின்றது. பேச்சு மொழியிற் பயிலும் சொற்களும் சொற்றெட்டர்களும் வாக்கிய வடிவங்களும் எழுத்து மொழியில் ஏறுகின்றன. இதனால், எழுத்து மொழிக்குரிய இலக்கணம் புதியன் புகுவதற்கு இடமளிக்கும். இனி எழுத்து மொழியின் தாக்கமும் பேச்சு மொழியில் ஏற்படுவதுண்டு. இதனால் பேச்சு மொழி செப்பழும் சிரும் பெறுகின்றது. பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் உள்ள இடைத்தாக்கத்தினால் எழுத்து மொழி வளர்ச்சியடைகின்றது. எழுத்து மொழியானது பேச்சு மொழியின் செல்வாக்குக்கு இடமளிக்காது தனித்து நிற்க முற்படுமானால், அது இறந்தமொழி ஆகிவிடும்.

இந்த அடிப்படையிலே, நாம் தொகைநிலை வாக்கியங்களை நோக்கினால், அவற்றுக்கு இலக்கண அமைதி காணலாம்.

1. வாக்கியத்தில் எழுவாய் தொகும் இடங்கள்

(1) உரையாடலிலும் பேச்சிலும் மூவிடப் பெயர்கள் தொகும் :

உ-ம் : (1) (நீ) என்ன சொன்னுய்? (நீ தோன்று எழுவாய்)

(2) (அது) போனாற் போகிறது. (அது தோன்று எழுவாய்)

(3) (நான்) ஒன்று சொல்லுகிறேன், (நீ) கேள்.

(4) (நீங்கள்) தட்டுங்கள், (அது) திறக்கப்படும்.

(ii) வினாவிற் குறித்த எழுவாய் விடையிலே தொகும்.

உ-ம் : வினா : கடவுள் உண்டா?

விடை : (கடவுள்) உண்டு.

(iii) மரபுச் செய்திகளையும் கேள்விச் செய்திகளையும் அறி விக்கும் வாக்கியங்களில் எழுவாய் தொகும் :

உ-ம் : (1) பண்டைக் காலத்தில் முச்சங்கங்கள் தமிழை வளர்த்தன என்பர். (அறிஞர், சான்றேர்)

(2) விளக்கேற்று வீட்டில் மூதேவி குடி புகும் என்பர். (மக்கள்)

(3) உயர்திஜை என்மனூர் மக்கட் சுட்டே. (ஆசிரியர்)

[இதன் பொருள் : மக்களென்று கருதப்படும் பொருளை (ஆசிரியர்) உயர்திஜையென்றுசொல்லுவார்.]

iv. கணக்கு வாய்பாடுகளில் முடிப்புச் சொல்லின் எழுவாய் தொகும் :

உ-ம் : (1) எட்டும் இரண்டும் (சேர்ந்த தொகை) பத்து.
(2) பத்திலே எட்டுப் போன்று (மீதி) இரண்டு.

v. தீவினையும் மடச் செயலும் பற்றி ஒருவரைக் கடியும் வினாவில் எழுவாய் பெரும்பாலும் தொகும் :

உ-ம் : (1) உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் பண்ணலாமா? (நீ, அல்லது அவன், அல்லது ஒருவன்)

(2) கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு (ஒருவன்) நெய்க்கு அலைவதா?

vi. விதிகளிலும் விலக்குகளிலும் எழுவாய் தொகும் :

உ-ம் : விதி ; (1) செய்வன திருந்தச் செய் (நீ)
(2) பருவத்தே பயிர் செய். (நீ)

விலக்கு : (1) கண்டொன்று சொல்லேல். (நீ)

(2) ஒதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம். (நீ, ஒருவன்)

vii. பழமொழிகளிலும் பழமொழி போல் வழக்கங்றிய தொடர்களிலும் உலகறி எழுவாய் தொகும் :

- உ-ம் : (1) பட்ட காலிலே படும். (கல், முன் முதலியன)
- (2) வேண்டாப் பெண்டில் கால்பட்டாற் குற்றம். (பட்டது)
- (3) (அவன், நீ) பார்த்தாற் டூனை, பாய்ந்தாற் புளி.

viii. உளநிலை, உடலநிலை, சூழ்நிலை, வானிலை, காலநிலை முதலிய பல்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கும் வாக்கியங்களில் எழுவாய் தொகும் :

- உ-ம் : (1) எனக்குக் கோபங் கோபமாய் வருகிறது. ('உளநிலை' என்னும் எழுவாய் தொக்கது. இதனை விரித்தால், எனக்கு உளநிலை கோபங் கோபமாய் வருகிறது என்று வாக்கியம் அமையும்.)
- (2) எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. (எழுவாய் : உடலநிலை)
- (3) புழக்கமாயிருக்கிறது. (எழுவாய் : வானிலை, காலநிலை)
- (4) இருட்டிவிட்டது. (எழுவாய் : பொழுது, நேரம்)

ix. நான்காம் வேற்றுமைக்குப் பின், காலப் பெயரும் பிற சொல்லும் தொகும்.

- உ-ம் : (1) இன்றைக்கு வெள்ளி. (இதன் விரிவு : இன்றைக்கு நாள்/கிழமை வெள்ளி.)
- (2) அதைப் பற்றி உனக்கு என்ன? இதன் விரிவு அதைப் பற்றி உனக்குக் கவலை என்ன?)

x. அனுபவத்தினால் அறியப்படும் உண்மையைக் குறிக்கும் வாக்கியங்களில் 'தெரியும்' என்னும் பயனிலைக் குரிய எழுவாய் தொகும்.

- உ-ம் : (1) போகப் போகத் தெரியும் (எழுவாய் : உண்மை)

(2) பட்டால் தெரியும் முட்டாஞ்கு (எழுவாய்: உன்னமை)

(இதன் விரிவு : பட்டால் முட்டாஞ்கு உன்னமை தெரியும்)

குறிப்பு : 'அறிதல்' என்னும் பொருளில் வருகின்ற 'தெரியும்' என்னும் விணைமுற்று அஃறினையிலேயே வழங்குகின்றது. நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுக்குப் பின் அது வருமிடத்து அஃறினைச் சொல்லே எழுவாயாக வரலாம். 'எனக்கு இது தெரியும்' (உடன்பாடு), 'அவனுக்கு அது தெரியாது' (எதிர்மறை) என்பன வழுவில்லாத வாக்கியங்கள். ஆனால், இக்காலப் பேச்சு வழக்கில் 'உனக்கு அவரைத் தெரியுமா?' 'எனக்கு அவரைத் தெரியும் (அல்லது தெரியாது)' என்பன போன்ற வாக்கியங்கள் பயின்று வரக் காண்கின்றோம். இவை இலக்கண மில்லாத வாக்கியங்களாதலால், வழுவெனவே கருதப்படல் வேண்டும்.

'எனக்கு இது தெரியும்' என்னும் வாக்கியக் கோலம் பேச பவரது மனத்திற் பதிந்த பின்னர், அதேகோலத்தில் உயர் திணைப் பெயரை அறியப்படும் பொருளாய் வைத்துச் சொல்ல முற்பட்டதாலே, இவ்வாருண தடுமாற்றம் ஏற்பட்டதெனலாம். 'இவர் தெரியும்' என்று சொல்ல முடியாமையினாலும், 'நான் இவரை அறிவேன்' என்னும் இலக்கணமுடைய வாக்கிய வடி வம் அடிமனத்தில் பதிந்திருப்பதனாலும், பேசுபவர் தடுமாற்ற மடைந்து, இருவகை வாக்கியக் கோலங்களையுங் கலந்து ஒரு புதிய கோலத்தை அமைத்துள்ளார் என்று விளக்கங் கூறலாம்.

'எனக்கு இவரைத் தெரியும் (அல்லது தெரியாது)' என்பது போன்ற வழுவான வாக்கியத்துக்கு அமைதி கூறுவேண்டுமா யின், தெரியும் (அல்லது தெரியாது) என்னும் அஃறினை விணை முற்றுக்குப் பொருத்தமான ஓர் எழுவாயை வருவித்தல் வேண்டும். 'எனக்கு இவரை (பற்றிய தகவல்/செய்தி/விவரம்) தெரியும் (அல்லது தெரியாது)' என்று எழுவாயை விரித்தால், வாக்கியம் இலக்கணமுடையதாகும்.

2. வாக்கியத்திற் செய்ப்படுபொருள் தொகும் இடங்கள்

(i) வினாவிற் குறித்த செய்ப்படுபொருள், விடையிலே தொகும் :

உ-ம் : வினா : நீ பணம் செலுத்திவிட்டாயா?

விடை : நான் போன மாதமே (பணம்) செலுத்தி விட்டேன்.

(ii) எதிர்கால விண்யேச்சத்தின் பின், அவ்விணையடியாகப் பிறந்த பெயர்ச் செயப்படுபொருள் தொகும்.

உ-ம் : (1) சொன்னால், (சொன்னதைக்) கேட்க வேண்டும்.

(2) வலியக் கொடுத்தால், (கொடுத்ததை/கொடுத்தவற்றை) யார்தான் வாங்கமாட்டார்கள்? (இவ்வுதாரணங்களிலே, ‘சொன்னது’ என்பது சொல்லப்பட்ட செய்தியையும் ‘கொடுத்தது’ என்பது கொடுக்கப்பட்ட பொருளையும் குறிப்பதால், இவை தொழிற்பெயர்களின் வேறுன விணையாலையும் பெயர்களாகும்.)

(3) தந்தை தண்டித்தால் (தண்டிப்பதை) ஏற்க வேண்டும்.

(இங்கு, ‘தண்டிப்பது’ என்னும் பெயர் அச் செயலைக் குறிப்பதால், இது காலங்காட்டும் தொழிற்பெயராகும்.)

(iii) செயப்படுபொருள் இன்னதெனத் தெளிவாய் அறியப்படும் இடங்களில் அது தொகும்.

உ-ம் : தேவி பாடுகிறோன். (‘பாட்டு’ என்பது செயப்படுபொருள்)

(2) கண்ணன் கவனமாகப் படிக்கிறோன். (‘பாடம்’ என்பது செயப்படுபொருள்)

3. பயனிலை தொக்குநிற்கும் வாக்கியங்கள்

வாக்கியத்துக்குப் பயனிலையே உயிர்நிலை. பயனிலை இல்லாவிட்டால், சொற்றெழுடர் பொருள் முற்றுப்பெற்றதாகாது. ஆதலால், பயனிலை இல்லாதது வாக்கியமன்று என்று கூறுவர். ஆயினும், பேச்சு வழக்கிலே கேட்பவர், நெஞ்சுக்குத் தெரிந்த பயனிலை பெரும்பாலும் வெளிப்படாமல் தொக்கு நிற்பதுண்டு. இங்கே, பயனிலை இல்லையென்று சொல்வது தவறு. பயனிலை உண்டே. தொக்கு நிற்கும் அப்பயனிலையை வருவித்துப்

பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இலக்கியங்களில் இவ்வாறு பயனில் (வினைமுற்றுச் சொல்) தொக்கு நிற்குமிடங்களிலே, உரையாசிரியர் அவற்றை அவாய்நிலையால் வருவித்து உரை கூறுவர்.

இங்கே, பேச்சு வழக்கிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் பயனில் தொக்கு வரும் சிலவகை வாக்கியங்களைப் பார்ப்போம்.

(i) விளைவு குறிக்கும் வாக்கியங்களில், எதிர்கால வினை யெச்சத்தின் பின்வரும் எழுவாயின் பயனில் தொக்கு நிற்றல்.

உ-ம் : (1) அரணை கடித்தால் மரணம்.

(2) கிட்ட இருந்தால் முட்டப் பகை.

இவை பழமொழிகள். இவற்றைச் சொல்ல, கேட்பவருக்கு முழுமையான பொருள் விளக்கம் உண்டா வதால், இவற்றை வாக்கியமாகவே கொள்ளல் வேண்டும். ஆயினும், வாக்கிய அமைப்பில் இவை முற்றுப் பெறவில்லை. (1) ‘கடித்தால்’ (2) ‘இருந்தால்’ என்னும் வினையெச்சங்களை முடிப்பதற்கு முற்றுவினைகள் வேண்டும். அவைகளே (1) ‘மரணம்’ (2) ‘பகை’ என்னும் எழுவாய்ச் சொற்களுக்குப் பயனிலையாகும். இவ்வதாரணங்களில் ‘உண்டாகும்’, ‘விளையும்’, ‘நேரும்’ என்பன போன்ற வினைமுற்றுகளுள் ஒன்றை வருவித்தல் வேண்டும். அவ்வினைமுற்றுகள் நெஞ்சறி சொற்களாய்த் தொக்கு நிற்கின்றன. இவற்றை விரித்துக் காட்டினால், பின்வருமாறு அமையும்,

(1) அரணை கடித்தால் மரணம் நேரும். (அல்லது விளையும்.)

(2) கிட்ட இருந்தால் முட்டப் பகை முனும். (அல்லது நேரும்.)

(ii) உண்மையைக் கூறும் வாக்கியங்களில், நான்காம் வேற்றுமை ஏற்ற பெயருக்குப் பின்வரும் எழுவாயின் பயனிலை தொக்கு நிற்றல் ;

உ-ம் : (1) தாட்டோட்டக் காரனுக்குத் தயிரும் சோறும். (கிடைக்கும்)

(2) கல்லார்க்கு இரண்டு கண் (உண்டு); கற்றுர்க்கு மூன்று கண் (உண்டு).

- (3) சோற்றுக்குத்தான் பஞ்சம் : சொல்லுக்கும் பஞ்சமா ? (இப்பழமொழியை விணைமுற்றுக் கொடுத்து விரித்தால், பின்வருமாறு அமையும் ; சோற்றுக்குத்தான் பஞ்சம் உண்டு ; சொல்லுக்கும் பஞ்சம் உண்டா ?)
- (4) மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்கு மழை. (கொன்றை வேந்தன்). இதன் உரை : மின்ன ஆக்கு எல்லாம் பின்னே மழை உண்டாகும்.
- (5) மன்னனும் மாசறக் கற்றேனுஞ் சீர்தாக்கின் மன்னனிற் கற்றேன் சிறப்புடையன் - மன்னற்குத் தன்றேச மல்லாற் சிறப்பில்லை ; கற்றேராக்குச் சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு. (வாக்குண்டாம்). இச்செய்யுளில், ‘கற்றேராக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு’ என்னும் வாக்கியத்துக்கு உரையாசிரியர் (நாவலர்) பின்வருமாறு உரை கூறியுள்ளார் : “வித்து வானுக்கு (அவன்) போன தேசங்களெல்லா வற்றினும் சிறப்பு உண்டாகும்”.

மேலே, ‘மன்னற்குத் தன்றேசமல்லாற் சிறப்பில்லை’ என்னும் வாக்கியத்திற்கு ‘இல்லை’ என்னும் பயனிலை வந்தமையால், பின்வந்த வாக்கியத்திற்கு ‘உண்டு’ என்னும் பயனிலை வருவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு கொள்வதை அவாய்ந்தே என்பர் இலக்கணகாரர்.

- (iii) சிறந்த பொருளை எடுத்துக் கூறும் வாக்கியங்களில், நான்காம் வேற்றுமை, அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை உருபேற்ற பெயருக்குப் பின்வரும் எழுவாயின் பயனிலை தொக்கு நிற்றல் :

- உ-ம் : (1) வெண்பாவிற் புகழேந்தி (சிறந்தவன்).
- (2) பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் (சிறந்தவன்).
- (3) சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன் (சிறந்தவன்).
- (4) வில்லுக்கு விசயன் (சிறந்தவன்).

iv. பழமொழிகளிலும் பழமொழி போல நீதிகூறும் வாக்கியங்களிலும் நான்காம் வேற்றுமை உருபேற்ற பெயருக்குப் பின்வரும் பெயர்களின் பயனிலே, ‘அனவு’, ‘தகுதி’, ‘தேவை’, ‘ஏற்புடைமை’ போன்ற பொருள்களைக் குறிக்குமிடத்துத் தொக்கு நிற்றல்.

உ-ம் : (1) நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சூடு (போதும்).

நற்பெண்டாட்டிக்கு ஒரு வார்த்தை
(போதும்).

(2) கொடாக் கண்டனுக்கு விடாக் கண்டன் (ஏற்றவன்).

(3) ‘கொம்புளதற்கு ஐந்து முழும்’ (விலகவேண் டும்), ‘குதிரைக்குப் பத்து முழும்’ (விலக வேண்டும்).

(4) கோடிக்கு ஒரு வெள்ளை (சிறப்பைக் கொடுக்கப் போதுமானது), குமரிக்கு ஒரு பிள்ளை (அழகைக் கெடுக்கப் போதுமானது).

v. பழமொழிகளிலும் உண்மை நிலையை உணர்த்தும் கூற்றுகளிலும் நெஞ்சறி பயனிலை தொக்குநிற்றல் :

உ-ம் : (1) சிறு துளி பெரு வெள்ளம் (ஆகும்).

(2) விருந்தும் மருந்தும் மூன்று வேளை (உண்மை வேண்டும்).

(3) ஆறு கடக்கும் வரையும் அண்ணன், தம்பி (என்பர்); அதற்குப் பின் நீ யார், நானூர் (என்பர்).

(4) அத்தமும் வாழ்வும் அகத்து மட்டே (நின்று விடும்). (அத்தம் - செல்வம்).

vi. இயற்கை வருணைகளில் வினைமுற்றுக் வரவேண்டிய பயனிலை தொக்கு நிற்றல் :

உ-ம் : (1) ஆகா ! என்ன வர்ணங்கள் ! எத்தனைவித வடிவங்கள் ! எத்தனைவித வடிவங்கள் ! எத்தனை ஆயிரம் விதமான கலப்புகள் ! அக்கினிக் குழம்பு ! தங்கம் காய்ச்சி விட்ட ஒடைகள் ! எரிகின்ற தங்கத் தீவுகள் !

நீல ஏரிகள் ! கரும் பூதங்கள் ! எத்தனை வகை
நீலம் ! எத்தனை விதச் செம்மை ! எத்தனை
வகைப் பசுமை ! எத்தனை வகைக் கருமை !
நீல ஏரியின் மீது மிதக்கும் தங்கத் தோணி
கள் ! ஏரிகின்ற தங்கச் சரிகைக் கரைபோட்ட
கரிய சிகரங்கள் ! தங்கத் திமிங்கிலங்கள் !
மிதக்குங் கருங்கடல் ! எங்கு பார்த்தாலும்
ஒளித்திரள். வரணக் களஞ்சியம்.

கப்பிரமணிய பாரதியார்

- (2) மங்கல வினைகள் எங்கும் மணங்செய்கம்
பலைகள் எங்கும்
பங்கயவதனம் எங்கும் பண்களின் மழலை
எங்கும்
பொங்கொளிக் கலன்கள் எங்கும் புதுமலர்ப்
பந்தர் எங்கும்
செங் கயல் பழனம் எங்கும் திருமகள்
உறையுள் எங்கும்.

(கேக்கிழார் பெரியபுராணம் : திருநாடு
உச் சிறப்பு : செய் : 30)

குறிப்பு : இது போன்ற இயற்கை வருணைகள் காவியங்களிலே வருமிடங்கள் பல உண்டு. அங்கெல்லாம் ஜம்புலன் களுக்கும் விருந்தளிக்கும் காட்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் வருணி க்கையில், புலவர்கள் வினைமுற்று இல்லாத தொடர்களை அடுக்கிக் கவி செய்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். உரை விரிப்போர் தொக்கு நிற்கும் வினைமுற்றுகளை வருவித்துக் காட்டுவர். வினை முற்றுகளை விரித்துக் கூறும்போது வருணையில் கவர்ச்சி குறைந்து விடுகின்றது.

பயிற்சி

பின்வரும் வாக்கியங்களிலே தொக்குநிற்கும் எழுவாய் பயனிலை செய்யப்படு பொருளை விரித்தெழுதுக :

1. கெஞ்சினால் மிஞ்சவான் ; மிஞ்சினற் கெஞ்சவான்.
2. எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே வெள்ளக் காடு.

3. ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும் ; ஒன்றும் நன்றே செய்யவும் வேண்டும் ; நன்றும் இன்றே செய்யவும் வேண்டும்.
4. கேளுங்கள், கொடுக்கப்படும்.
5. சொன்னால் கேட்க வேண்டும்.
6. ‘முற்பகல் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்’.
7. ‘எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினும் அக்குடியிற் கற்றேரை மேல்வரு மென்பர்’.
8. ஏறச் சொன்னால் எருத்துக்குக் கோபம் ; இறங்கச் சொன்னால் முடவனுக்குக் கோபம்.
9. பூவிற்குத் தாமரை : பொன்னுக்குச் சாம்புநதம்.
10. தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்.

இ. எழுத்தாக்கம்

கடிதம் எழுதுதல் (2)

முந்திய பாடத்திற் பஸ்வகைக் கடிதங்கள் பற்றியும் எல்லா வகைக் கடிதங்களுக்கும் பொதுவான இயல்புகள் பற்றியும் அறிந்தீர்கள். இப்பாடத்தில் ஒவ்வொரு வகைக் கடிதங்களுக்கும் உரிய சிறப்பியல்புகளைக் கவனிப்போம்.

ஆ. நட்புமுறைக் கடிதங்கள்

நன்பர்களும் உறவினர்களும் தமக்குள்ளே ஒரு வருக்கொருவர் கடிதம் எழுதுவது, தமது நட்புத் தொடர்பையும் உறவுத் தொடர்பையும் பேணி வளர்த்தற் பொருட்டே. கடிதம் எழுதுபவர்க்கும் பெறுபவர்க்கும் இடையேயுள்ள நட்பு நெருக்கத் தைப் பொறுத்து, அளவளாவும் பாங்கிலே கடிதம் எழுதப்படலாம். பேச்சு மொழி நடையும் ஓரளவுக்கு இடம்பெறலாம். ஆயினும், மாணுகர் திருத்தமான பழகு தமிழ் நடையில் எழுதிப் பயிற்சி பெறுவது விரும்பத்தக்கது. கொச்சைச் சொற்களும் வழுவான வாக்கியங்களும் தவிர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

I. நட்பாடற் கடிதம் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) கடிதத்தைச் சுவையுடையதாகவும், மகிழ்ச் சியூட்டுவதாகவும், விரும்பிய தகவலைக் கூறுவதாகவும் எழுதுக. கடிதம் பெறுபவர் அதனை வாசிப்பதில் இன்பங் காண்பதோடு, மற்றவர்க்கும் சொல்லி மகிழ்த்தக்க வாறு இவ்வகைக் கடிதம் எழுதப்படல் வேண்டும்.
- (ii) நண்பரிடம் அன்பும் ஆதரவும் உடையைக் காட்டுக : நண்பருடைய கருத்துகளி னும் செயல்களினும் உமக்குள்ள அக்கறையை வெளிப்படுத்துக. நண்பருக்கு ஆர்வமூட்டக் கூடிய விடயங்களை எழுதுக.
- (iii) இயல்பான நடையில் எழுதுக. தெளிவான பழகு தமிழிலே, நண்பரோடு நேரில் அளவளாவும் பாங்கிலே எழுதுக. ஆனால், திருத்தமற்ற பேச்சு வழக்கு மொழியைத் தவிர்த்து விடுக.
- (iv) பல விடயங்கள் பற்றிச் சுருக்கமாக எழுதுவதைக் காட்டிலும், ஒரு விடயம் பற்றி நிறைவாக எழுதுவதே சுவை பயக்கும் என்பதைக் கருத்திற் கொள்க.
- (v) மரபு முறையாக எழுதும் சுவையற்ற தொடக்கவரையையும், முடிவுரையையும் தவிர்த்து விடுக. உ-ம் : “நாங்கள் யாவரும் இவ்விடம் நலமாக இருக்கிறோம் ; அவ்வாறே நீங்களும் இருப்பீர்களென நம்புகிறேன்” ; “இனி எழுதுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை ; ஆகவே இத்துடன் முடிக்கிறேன்.”
- (vi) நண்பருக்கு மறுமொழி எழுதும்போது, அவருடைய கடிதத்தைக் கண் முன்னே வைத்துக் கொள்க. அவ்வாறு வைத்துக் கொண்டால் அவர் கேட்டவற்றுக்கு விடையளிக்கவோ, அவர் எழுதியது பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கவோ நீர் மறந்துவிட மாட்டார்.

- (vii) பொதுவாக நட்பாடற் கடிதங்களைக் கையால் எழுதுவதே நன்று. தட்டச்சிற் பொறிக்கும் கடிதம், கையெழுத்துக் கடிதம் போலக் கெழு தகைமையைக் காட்டாது.
- (viii) கடிதத்தை உறையில் இடுவதற்கு முன், மீள வாசித்துக் செப்பஞ் செய்க. கவனக் குறை வால் உண்டான பிழைகள் எல்லாம் திருத்தப் பட்டுவிட்டனவா? நண்பர் வினாவிய வற்றுக்கெல்லாம் விடைகள் எழுதப்பட்டுள்ளனவா? கடிதம் கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியாக உள்ளதா? இவற்றை உறுதி செய்த பின்னரே கடிதம் அனுப்பப்படுதல் வேண்டும்.

II. பாராட்டுக் கடிதம் அல்லது நன்றியறிவிப்புக் கடிதம் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) காலந் தாழ்த்தாமல் உடனே எழுதுக.
- (ii) நண்பர் வீட்டிலே சிலநாட் தங்கியிருந்ததற்குப் பாராட்டுத் தெரிவிக்கையில், அங்கே உமக்குக் கிடைத்த உபசரணைகளையும் இன்பமாகக் காலங் கழித்ததையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுக.
- (iii) உமக்குக் கிடைத்த பரிசுப் பொருள் ஒன்றுக்கு நன்றி தெரிவிக்கையில், அப்பரிசுப் பொருளை நீர் எவ்வளவு மதிக்கின்றீர் என்பதையும், அதனை நீர் எவ்வாறு பயன்படுத்த என்னிடுள்ளீர் என்பதையும் எழுதுக.
- (iv) ஒருவர் செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவிக்கையில், அவர் காட்டிய ஆதரவு உமக்கு எவ்வாறு பயன்வித்துள்ளது என்பதைக் காட்டுக.
- (v) கடிதம் பெறுபவர் உமக்கு நன்கு பழக்கமான ஒருவராயிருப்பின், சிறு செய்தித் துணுக்குகளையும் கடிதத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.
- (vi) மற்றவர் உமக்குச் செய்த உதவிக்காக, அல்லது நன்மைக்காக நீர், மனமார உணர்ந்து பாராட்டுத் தெரிவிக்கின்றீர் என்பதைக் கடிதத்திலே காட்டுக.

III. அனுதாபக் கடிதம் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) ஒரு குடும்பத்திலே மரணமோ, வேறு ஏதா வது துன்ப நிகழ்ச்சியோ நேர்ந்திருப்பின், அத்துக்கத்தில் நீரும் கலந்துகொள்வதாகத் தெரியப்படுத்துக. துயரத்துக்கான காரணத்தை ஓரளவு தொட்டுக் காட்டலாமா யினும், அதிலேயே முழு நாட்டத்தையும் செலுத்திவிடலாகாது.
- (ii) கடிதத்தை ஏற்பவருக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுக. அவருக்கு வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியான அமிசங்களை நினைவுபடுத்தி, அவர்மீது அன்பும், ஆதரவும், அனுதாபமும் காட்டுபவர்கள் உளர் என்பதைக் காட்டுக.
- (iii) எழுதுவதைச் சாதுரியமாக எழுதுக.
- (iv) கடிதத்தைப் பெறுபவர் நோய்வாய்ப்பட்டு அல்லது விபத்துக்கு உள்ளாகி மருந்துவ மனையிலேனும், வீட்டிலேனும் இருந்து சிகிச்சைபெற்று வருகின்றவராயின், அவர் விரைவிலே குணமடைந்துவிடுவார் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டுக.
- (v) நண்பரை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக நயமான நகைச் சுவைத் துணுக்குகள் இரண்டொன்றைச் சேர்க்க.
- (vi) உமது சொந்தப் பிரச்சினைகளையுந் தொல்லைகளையும் நண்பருக்கு எடுத்துச் சொல்வதைத் தவிர்த்துவிடுக.
- (vii) அவர் எந்த விதத்திலேனும் நம்பிக்கையிழுத்து வருந்தக் கூடியவாறு, எந்தவொரு நிகழ்ச்சியையும் குறிப்பிடவேண்டாம்.

IV. அழைப்புக் கடிதங்கள் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) குறித்த தேதிக்குக் குறைந்த பட்சம் ஒரு வாரத்துக்கு முன்பாகவே அழைப்பிதழை விடுக்க. கடைசி நேரத்தில் அழைப்பிதழை அனுப்புவது, அதனை ஏற்பவருக்கு வசதியீனங்களை ஏற்படுத்திவிடும்.

- (ii) அழைப்புக்குரிய நிகழ்ச்சி என்ன என்பதை யும், தேதி, நேரம், இடம் ஆகிய விவரங்களை யுந் தெளிவாகக் குறிப்பிடுக.
- (iii) ஏற்பவர் உண்மையிலே சமுகமளிக்க வேண்டுமென உணரும் வண்ணம் அன்பாகவும் பண்பாகவுங் கடிதத்தை எழுதுக.

V. அழைப்பிதழுக்குப் பதில் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) விருந்தளிப்பவரின் நலங் கருதிக் காலந் தாழ்த்தாமற் பதில் விடுக்க.
- (ii) அழைப்பிதழ் பெற்றுக்கொண்டமைக்கு மகிழ்ச்சி தெரிவிக்க.
- (iii) அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமற்போனால், சமுகமளிக்க முடியாமைக்குரிய காரணத்தை விளக்கி, குறித்த நிகழ்ச்சியிற் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினை இழக்க வேண்டியிருப்பதற்காக வருத்தம் தெரிவிக்க.
- (iv) தவறான விளக்கம் எதுவும் ஏற்படாமைப் பொருட்டு, பதிற் கடிதத்திலே அழைப்பிதழிற் குறித்த தேதி, நேரம், இடம் ஆகிய வற்றை மீண்டும் குறிப்பிட்டு, அச்சந்தரப்பம் உமக்கு வசதியாக இல்லாமையைக் காட்டுக.

ஆ. தொழின்முறைக் கடிதங்கள்

தனியாள் ஒருவர் யாதேனும் ஒரு தேவை கருதித் தமக்குப் பெரும்பாலும் அறிமுகமில்லாதவரான ஒரு வணிக நிலைய முகாமையாளருடனே, கூட்டுத்தாபனத் தலைவருடனே, தினைக்களத் தலைவருடனே, கல்லூரி அதிபருடனே; இன்னேரன்ன பிறருடனே தொடர்புகொள்ள எழுதும் கடிதமே தொழின்முறைக் கடிதம் என்பதை முன்னே கண்டோம். இங்கே நட்புறவோ, அன்புத் தொடர்போ இல்லையாதலால், நியமமான மொழிநடையிலேயே கடிதம் எழுதப்படும். வணிக நிலையங்களிலும் பிற பொதுத் தாபனங்களிலும் கடமை புரிவோருக்குக் காலம் பொன்போன்றதாகையால், அவர்களுக்கு எழுதும் கடிதங்கள், சுருக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். சுருக்கம்,

தெவிவு, நிறைவு, செப்பம், நயநாகரிகம் என்னும் ஐந்து பண்புகள் தொழின்முறைக் கடிதங்களில் இருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

I. தொழின்முறைக் கடிதங்கள் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) அவசியமான தகவல் அனைத்தையும் தெளிவாகக் கூறுக. மன உளைவு, கால தாமதம் ஆகியவற்றைத் தவிர்ப்பதற்கு இது உதவியாயிருக்கும். முக்கியமான விவரங்கள் எவற்றையேனும் தவறவிடாமல், இயன்றவரை கருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க.
- (ii) தொடக்கத்திலே உமது கடிதத்தின் நோக்கத்தைக் கூறுக; அதன் பின்னர் நீர் எழுதுவது அந்த நோக்கத்தோடு தொடர்புபட்டிருப்பதை உறுதிப்படுத்துக.
- (iii) தெளிவான முழு வாக்கியங்களிலே எழுதுக. தொழின்முறைக் கடிதத்துக்கு உரிய மொழி நியமமான மொழியே என்பதை நினைவில் இருத்துக. வீண் ஆடம்பரங்களையும் அணிகளையும் மொழிநடையிலே புகுத்த வேண்டாம்.
- (iv) பண்பாகவும் நயநாகரிகமாகவும் எழுதுவதன் மூலம், ஏற்பவரின் மனத்தை வசப்படுத்தி, ஒத்துழைப்பைப் பெறுக.
- (v) ‘நான்’, ‘எனது’ என்பனபோன்ற தற்சார்பு இல்லாமலே பொதுவாக எழுதுக. நன்கு பழக்கமானவருக்கு எழுதுங் கடிதங்களும், விண்ணப்பக் கடிதங்களும் இவ்விதிக்குப் புறநடையாகும். தொழின்முறைக் கடிதங்கள் ஆட்சார்பு இல்லாமலே, நேயமுறையில் எழுதப்படலாம்.

உதாரணமாக இவ்வாக்கியத்தைக் கவனி னிக்க :

“ கேட்ட பொருள்களைக் காலந் தாழ்த்தாமல் அனுப்பி வைத்ததற்கு உங்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். ”

(vi) கடிதம் கவர்ச்சியாக இருத்தல் வேண்டும். நல்ல தாளிலே கடிதத்தை நேர்த்தியாக எழுதுக. இயலுமாயின், தட்டச்சிற் பொறிப்பது நன்று. கடிதத் தளக்கோலத்திற் கவனம் செலுத்துக. தட்டச்சிற் பொறிக்கப்படின், கடித உறுப்புகளுக்கும் பந்திகளுக்கும் இரு வரியிடை விடுக.

(vii) கடிதத்தை உறையிலிட்டு அனுப்புமுன், கவன என்மாகச் செவ்வை பார்க்க. உள்ளடக்கம், வடிவம், எழுத்துக் கூட்டல், நிறுத்தக் குறியீடு ஆகியவற்றிற் பிழைகள் காணப்பட்டால், முழுக் கடிதத்தையும் திருத்தமாக மீள எழுதுக அல்லது தட்டச்சிற் பொறிக்க. பிழைகளைவெட்டித் திருத்தஞ் செய்ய வேண்டாம்.

II. முறைப்பாட்டுக் கடிதம் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) கால தாமதஞ் செய்யாமல் விரைவிலே எழுதுக. காலந்தாழ்த்தி எழுதினாற் சீராக்கங்கு செய்வதில் இடர்ப்பாடு நேரலாம்; அன்றியும், கருமம் அவ்வளவு முக்கியமானதன்று என்ற எண்ணத்தையும் தோற்றுவித்துவிடும்.
- (ii) செப்பமான, நிறைவான தகவல் தருக. அவ்வாறு செய்வதால், தவற்றுக்கான காரணத்தைக் கண்டுபிடித்துச் சீராக்கத்தை விரைவிலே செய்வது சாத்தியமாகும்.
- (iii) நயநாகரிகமாக எழுதுக. அத்தகைய கடிதம் பொறுப்பான அலுவலரின் மனத்தை வயப்படுத்தி, காரியத்தை எளிதிலே சாதித்துவிடவல்லது.
- (iv) எழுதுவதற்கு முன், உமது முறைப்பாடு சரியானது என்பதையும் நீர் கேட்கும் சீராக்கம் நியாயமானது என்பதையும் உறுதி செய்க.

III. விண்ணப்பக் கடிதங்கள் எழுதுவதற்கான குறிப்புகள்

- (i) பதவி வெற்றிடம் இருப்பதை எவ்வாறு அறிந்திரெனச் சொல்லுக.

- (ii) அப்பதவிக்கு நீர் விண்ணப்பிக்கின்றீர் என் பதையும் உடனே கூறுக.
- (iii) மூன்றாந்த தகவல்களை (உயரம், நிறை முதலியனவும், வயது, பிறந்த தேதி, வதிவிடம் முதலியனவும், கல்வித் தகைமை கஞம்) விளம்பரத்திற் கேட்கப்பட்டவாறு தருக.
- (iv) சூறித்த வேலைக்குத் தகைமை பெறும் வகையில் நீர் பாடசாலையிலும் பிறவிடத்திலும் எத்தகைய பயிற்சி பெற்றிருக்கின்றீர் என் பதைக் கூறுக.
- (v) அது போன்ற வேலையில் உமக்கு அனுபவம் இருக்குமாயின், அது பற்றிய, திட்டவட்டமான விவரங்களைத் தருக; தொழில் வழங்கிய தாபனம், நீர் சேவை செய்த காலம், நீர் செய்த வேலையின் தன்மை. ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுக.
- (vi) உமது ஆளுமை பற்றியும் அக்கறைகள் பற்றியும் தொழில் தருநர் அறிந்துகொள்ளற பொருட்டு உமது ஒம்பு நேர முயற்சிகள் பற்றியுஞ் சொல்லுக.
- (vii) கேட்கப்பட்டால்லாமல், சம்பளம் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டாம்.
- (viii) உம்மையும் உம்முடைய ஆற்றல்களையும் அறிந்துள்ள பிரமுகர்களின் பெயர், பதவி, முகவரி, தொலைபான்னி இலக்கம் ஆகியவற்றைத் தருக. அவ்வாறு ஒருவருடைய பெயரைக்கொடுப்பதற்கு முன், அவருடைய அனுமதி பெறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
- (ix) நேர்முகச் செவ்வி காண்பதற்கு இசைவு கேட்க. உமது தொலைபான்னி இலக்கம் இருப்பின், அதையும் கொடுக்க.

(iv) தகவல் கேட்கும் கடிதங்கள் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) உமது வேண்டுகோளை அல்லது விசாரணை யைத் திட்ட வட்டமாக வரையறுத்துக் கூறுக.
- (ii) இத்தகவலை நீர் கேட்பதற்கான காரணத்தை ஏடுத்துச் சொல்லுக.
- (iii) ஒரே கடிதத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடயங்கள் பற்றி விசாரிக்குமிடத்து, ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனிப் பந்திகளில் இலக்க மிட்டுக் காட்டுக. இவ்வாறு செய்வது கடிதம் பெறுபவருக்கு வசதியாக இருக்கும்.
- (iv) ஒத்தியமில்லாச் சேவையொன்று செய்யுமாறு மற்றொருவரைக் கேட்கின்றீராயின், உமது முகவரியிட்டு முத்திரையொட்டிய கடித உறையொன்றையும் அல்லது அஞ்சற் செலவை ஈடு செய்யத்தக்க முத்திரைகளையும் உடன்சேர்த்து அனுப்புக.
- (v) நயநாகரிகமாக வேண்டுகோள் விடுக்க. அது கட்டளையிடும் முறையில் இல்லாமற் பணி வான வேண்டுகோளாய் அமைந்துள்ளதா என்று மறுபடியும் வாசித்துப் பார்த்த பின் னரே அதனை அனுப்புக.

(v) அனுப்பானைக் கடிதங்கள் எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

- (i) பொருள்களை ஆணைமூலம் பெறுவதற்கு விளம்பரத்திலோ, விலைப்பட்டியிலோ, கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிவுறுத்தல்களைக் கவனமாக வாசிக்க.
- (ii) எந்த முறையிற் பொருள்கள் ஒப்படைக்கப் பட வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுக: பொதி அஞ்சல் மூலமோ, உள்ளூர் ஒப்படை முறை மூலமோ, பிற வகையிலோ என்பது.
- (iii) நீர் ஆணையிடும் ஒவ்வொரு பொருளினதும் அளவு / எண்ணிக்கை இனித்தெனக் கூறுக.

- (iv) விலைப்பட்டியில் உள்ளபடி ஒவ்வோர் உருப் படியையும் இனங் காட்டுக : உருப்படி இலக்கம், பருமன், நிறம், விலை என்பன போன்ற விவரக் குறிப்புகளைத் தருக.
- (v) ஒவ்வோர் உருப்படியினதும் விலையையும் மொத்தச் செலவையும் குறிப்பிடுக.
- (vi) அஞ்சற் செலவு / ஓப்படைக் கூவி உம்மாற் செலுத்தப்படவேண்டியிருப்பின், விலைப் பட்டியிலுள்ள அறிவுறுத்தல்களின்படி அதனைக் கணித்து, மொத்தச் செலவுடன் அதனையும் சேர்க்க. கணிப்புகள் செப்பமாக இருத்தல் வேண்டும்.
- (vii) நீர் எவ்வாறு கொடுப்பனவு செய்கின்றீர் என்பதை விளக்குக. உரிய கொடுப்பனவுத் தொகை கடிதத்திலே உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பின், அதனைக் குறிப்பிடுக.
- (viii) விலைப்பட்டியிலிருந்து உருப்படிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டிருப்பின், அவ்விலைப்பட்டியின் ஆண்டு முதலிய விபரங்களையுந் தருக.
- (vi) செய்தித்தாள் ஆசிரியருக்கு எழுதுங் கடிதம் பற்றிய குறிப்புகள்
- கடிதம் இயலுமான அளவு கருக்கமாக இருத்தல் விரும்பத்தக்கது.
 - தொடக்கத்திலேயே நீர் எழுதுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தைக் கூறுக.
 - நீர் கருத்துத் தெரிவிக்கும் விடயத்தில் உமது நிலை எது என்பதை விளக்குக.
 - உமது கருத்தை ஆதரிக்கும் நியாயங்களை ஒழுங்கான முறையிலே கூறுக.
 - வசை மொழிகளையும் கோபத் தொளியையும் தவிர்த்துக் கொள்க. உமது கருத்தை வலியுறுத்தும்போதும் மற்றவர் கருத்தை மறுக்கும்போதும் மனக் கொதிப்புத் தோன்றுமற் சமநிலையைப் பேணுக.

- (vi) ஒருபாற் கோடிய மனத்தோடு எழுதாமல், இயலுமான வரை சமன்செய்து சீர்தாக்குங் கோல் போல அமைந்து எழுதுக.
- (vii) கண்டனம் செய்ய முந்துவது போலவே பாராட்டுத் தெரிவிப்பதிலும் அக்கறை காட்டுதல் வேண்டும்.
- (viii) கண்டனம், கருத்து வேறுபாடு, முறைப்பாடு போன்றவற்றைத் தெரிவிக்க எழுதிய கடித்ததை உடனே அஞ்சலில் அனுப்பாமல், இரண்டொரு நாள் தாமதிப்பது நல்லது. “வேகம் தனிந்த பின்” உமது கருத்தை மாற்றவும் நீர் விரும்பலாம்.

கவனிக்க: செய்தித் தாள் ஆசிரியருக்கு வேறுகக் கடிதம் எழுதவேண்டியதில்லை. இயந்திர கதியில் வேலைசெய்யும் ஆசிரியருக்கு அதனை வாசிக்க நேரமும் இராது. உமது பெயருக்குப் பதிலாகப் புனைபெயர் குறிக்க விரும்பினால் மாத்திரம் செய்தித் தாள் ஆசிரியருக்கு வேறுகக் கடிதம் எழுதி, உமது சொந்தப் பெயரைப் பிரசுரிக்க வேண்டாமென வேண்டுகோள் விடுக்கலாம். எவ்வாறுயினும், உமது உண்மைப் பெயரையும் முகவரியையும் செய்தித்தாள் ஆசிரியருக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

பயிற்சி

(i) பின்வரும் நட்புமுறைக் கடிதங்களை எழுதுக. (கடிதத்தின் சொல் அளவு : 80—100 சொற்கள். சொல் எண்ணிக்கையிற் கடிதத்தின் உடல், அதாவது செய்திமட்டுமே கருதப்படும்).

1. அன்மையிலே உமது பிறந்த நாளை முன்னிட்டு அன்பளிப்பு ஒன்று செய்த நண்பர் அல்லது உறவினர் ஒருவருக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் கடிதம்.
2. வார இறுதியை உம்முடைய நண்பர் ஒருவரது வீட்டிற் கழித்து உமது ஊருக்குத் திரும்பி விட்மர். அந்த நண்பருடைய அன்னையாருக்கு நன்றி கூறும் கடிதம்.

3. தூர இடமொன்றுக்கு அண்மையிலே ஒரு பெயர்ந்து போன உமது உற்ற நண்பர் ஒரு வருக்கு நீர் முதன்முறையாக எழுதும் கடிதம்.
4. உம்முடைய நண்பர் ஒருவரைக் குறிப்பிட்ட நாளிலே, குறிப்பிட்ட நேரத்திலே, குறிப்பிட்ட இடத்திலே நீர் சந்திக்க முடியாமற் போனதற் கான காரணத்தை விளக்கி, உமது மனவருத் தத்தைத் தெரிவிக்கும் கடிதம்.
5. உம்முடைய நண்பர் ஒருவரின் வீடு அண்மையில் நேர்ந்த குருவளியினால் அல்லது வெள்ளப் பெருக்கினால் முற்றுக அழிந்துவிட்டதை அறி கிண்றீர். அவருக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து, நீர் எவ்வகையில் அவருக்கு உதவி செய்யக் கூடும் என்பதையுந் தெரிவிக்கும் ஒரு கடிதம்.
6. பாடசாலைப் போட்டியொன்றிலே நீர், வெற்றி கிட்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் கலந்துகொள் கிண்றீர். ஆனால், நீர் எதிர்பார்த்த முதற் பரிசு மற்றொரு மாணவருக்குக் கிடைத்துவிடு கிண்றது. வெற்றிபெற்ற மாணவரின் திற மையைப் பாராட்டி வாழ்த்துக் கூறும் வகையில் அவருக்கு நீர் எழுதும் கடிதம்.
7. உம்முடைய அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய உற வினர் ஒருவர் அண்மையிலே தமது எண்பத் தோராவது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுகிறார். நீர் அவருக்கு வாழ்த்துக் கூறும் ஒரு கடிதம்.
8. கிராமப் பகுதியில் வசிக்கும் நண்பர் ஒருவர் நகரத்திலே தொழில் தேடும் நோக்கோடு உம்மை விசாரிக்கின்றார். நகரத்தில் வேலை கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களையும், வேலை பெறுவதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளையும் எடுத்துக் கூறி அவருக்கு நீர் எழுதும் மறுமொழிக் கடிதம்.
9. உங்கள் வீட்டுமாடு அயலவர் வீட்டுத் தோட்டத் தில், பெறுமதியுள்ள பூச்செடிகளையும் மரக்கறிச் செடிகளையும் நாசப்படுத்தி விட்டது. அதையிட்டு வருத்தம் தெரிவிப்பதோடு, நட்ட ஈடு

செலுத்த முன்வருவதாகவும், இனிமேல் அவ்வாறு நிகழ்வதைத் தடுக்க நடவடிக்கையெடுப்பதாகவும் அந்த அயலவருக்கு நீர் எழுதும் கடிதம்.

10. உம்முடைய நண்பர் அல்லது உறவினர் ஒருவரிடம் பணம் கடன் வாங்கி நீர் ஒரு தேவையை நிறைவு செய்த பின், இப்போது அக்கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கையில், உமது நன்றியறி தலைத் தெரிவித்து நீர் அவருக்கு எழுதும் கடிதம்.

(ii) பின்வரும் தொழின்முறைக் கடிதங்களை எழுதுக.

1. வெளிநாட்டுக்குப் பிரயாணஞ்சு செய்ய விருப்பமான செயலாளர் ஒருவர் தேவையெனப் பத்திரிகையிலே பெரிய வணிக நிறுவனமொன்று வெளியிட்டிருந்த விளம்பரத்தை நீர் பார்த்துள்ளீர். உமது தகைமைகளைக் கூறி, அப்பதவிக்கு நீர் விண்ணப்பிக்கும் கடிதம்.
2. சர்வதேச ஒவியப் போட்டியோன்றில் நீர் கலந்துகொள்ள விரும்புகிறீர். சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனத்துக்குத் தகவல் கேட்டு நீர் எழுதும் கடிதம்.
3. ஒரு புத்தகசாலையிலிருந்து உமக்கு வேண்டிய சில புத்தகங்களைத் தருவித்தற்பொருட்டு, அனுப்பாணிக் கடிதம் ஒன்றை விடுத்ததோடு, உரிய செலவுத் தொகைக்கான காசோலையையும் உடன் சேர்த்து அனுப்பியுள்ளீர். சில நாள்களுக்குப் பின், அப்புத்தகங்களுக்கான கொடுப்பனவைக் கேட்டு அப்புத்தக நிலையம் உமக்குக் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி வைக்கிறது. புத்தகசாலைக்குரியவர்களே தவறு விட்டுள்ளனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் நீர் எழுதும் கடிதம்.
4. நீர் வாழும் பிரதேசத்தில் ஊர் நாய்கள் வீதியில் அலைந்து விளைக்கும் தொந்தரவு பற்றி, உள்ளூர்ச் செய்தித் தாள் ஆசிரியருக்கு நீர் எழுதும் கடிதம்.

5. நீர் அரசாங்கத் தினைக்களமொன்றுக்கு ஒரு பதவிக்காக விண்ணப்பஞ் செய்கின்றீர். விண்ணப்பப் படிவத்தில், உம்மைப் பற்றி விசாரித்தறிதற்குரிய ஒரு நடுவராக உமது பழைய பாடசாலை அதிபரின் பெயரைச் கொடுக்க விரும்புகின்றீர். அதிபரின் பெயரை நடுவராகக் கொடுப்பதற்கு அவரது அனுமதி கோரும் கடிதம் ஒன்று.
6. உள்நாட்டிலே பிரசுரிக்கப்படும் சஞ்சிகை ஒன்றுக்கு ஓராண்டுக்கான ஒப்பப்பணம் கட்டவிரும்புகின்றீர். அதற்கான ஒரு கடிதம் (சஞ்சிகையின் பெயர், அது அனுப்பப்படவேண்டிய முகவரி, செலுத்தும் பணத் தொகை, பணம் எவ்வகையில் காசோலையாகவா, காசுக்கட்டளையாகவா, பிறவாரு அனுப்பப்படுகின்றது என்னும் விவரம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுக.)
7. பொது நூலகமொன்றிலே நீர் இரவல் வாங்கிய புத்தகம் ஒன்று காணுமற் போய்விட்டது. இது பற்றி நூலகருக்குத் தெரிவித்து, நட்ட ஈடு செய்ய முன்வருவதாகநீர் எழுதும் கடிதம்.
8. உமது ஊரில் வீதி விளக்கேற்றுதலில் உள்ள சீர்கேடுகளைக் குறிப்பிட்டு உள்ளூர் அதிகாரசபைத் தலைவருக்கு எழுதும் முறைப்பாட்டுக்கடிதம்.
9. பிரயாணஞ் செய்கையில் உமது பயணப் பொதி யொன்றைப் புகை வண்டி நிலையமொன்றிலே தவறவிட்டுவிட்டார். அப்பொதி கண்டு பிடிக்கப்பட்டதா என்றும், கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாயின், அதனை உமது முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்க முடியுமா என்றும் விசாரித்துப் புகைவண்டி நிலைய அதிபருக்கு எழுதும் கடிதம்.
10. உங்கள் பாடசாலை மாணவர் மன்றத்தில் ஒரு சொற்பொழிவு ஆற்றுமாறு பிரசித்தி பெற்ற அறிஞர் ஒருவருக்கு எழுதும் கடிதம்.

ஹருடன் கூடிவாழ்

‘மாங்காய்ப் பழம், மாங்காய்ப் பழம்’ என்று தெருவில் ஒருவன் விற்றுச் சென்றுள். வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தவர் ஒருவர் அந்தக் குரலைக் கேட்டுச் சிரித்தார். அடுத்திருந்தவரை நோக்கி, “ உங்கள் ஊரில்தான் இந்தப் பெயரைக் கேள்விப்படுகிறேன். எங்கள் ஊரில் இப்படி ஒரு பழம் விற்கப்படுவதில்லை” என்றார். விற்பவன் மீண்டும் அவ்வாறே கூவினான். “ ‘பழக்காரரே ! இங்கே வா அய்யா ’ என அழைத்தார். கூடை திண்ணையில் இறங்கியது. “ ‘இது என்ன பழம் அய்யா !?’ என்றார். “ ‘நீலம், மல்கோபா, பெங்கனூரா ’ என்று அவன் சில பெயர்களைச் சொன்னான். “ ‘நான் அதைக் கேட்கவில்லை. என்னவோ கூவி விற்றிருயே ’ என்றார். அவர் முகத்திலும் அடுத்தவர் முகத்திலும் இருந்த புன்னகையைக் கண்டு பழம் விற்பவன் திகைத்தான்.

அப்போதும் விடாமல், அவர் “ ‘இது என்ன ? மாங்காய்ப் பழமா ? மாம்பழமா ? ’ ” என்றார்.

“ அப்படியும் சொல்வார்கள். இப்படியும் சொல்வார்கள். எங்களுக்குத் தெரிந்ததை நாங்கள் சொல்கிறோம். ஏழூகள் - எங்களுக்கு என்ன தெரியும் ? ’ ” என்றான் பழம் விற்பவன்.

அவனை அவர் திருத்த முயன்றார். “ ‘இனிமேல் மாம்பழம் என்றே சொல். வாழைக்காய்ப் பழம், பலாக்காய்ப் பழம் என்று சொல்கிறாயா ? இல்லையே. இதை மட்டும் ஏன் மாங்காய்ப் பழம் என்று சொல்கிறாய். இனிமேல் சொல்லாதே ’ ” என்றார்.

பழம் விற்பவன் அவருடைய திருத்தத்தைப் பொருட்டுத் தவில்லை. “ ‘எப்படிச் சொன்னால் என்ன சாமி ! சொல்லிலே என்ன இருக்கிறது ? பழம் நன்றாக இருக்கிறதா என்று பார்த்து வாங்குங்கள் ’ ” என்றான்.

அடுத்திருந்தவர் அவனைப் பார்த்து, “ சொல்லிலே பயன் இருக்கிறது அப்பா ! மாங்காய்ப் பழம் என்றால் பாதி காயாக வும் பாதிபழமாகவும் இருக்கிறது என்று வாங்குவோர் என்னிக்கொள்வார்கள். அரைப்பழம் ஆகையால் புளிப்பாக இருகும் என்று வாங்கமாட்டார்கள். மாம்பழம் என்றால் நன்றாகப் பழுத்த பழம் என்று தானே தெரிந்துவிடும் ” என்றார்.

“ அப்படியா ? இனிமேல் ஆகட்டும் சாமி ” என்றான் பழம் விற்பவன்.

உண்மையை நேரே சொல்லித் திருத்த முயன்றவர் தோற்றார். பொய் கலந்து வளைத்துச் சொன்னவர் வென்றார். நீதி நூல்களைவிடக் காவியங்களுங் கடைகளும் மிகுதியாகப் பயன் தருவதற்கு இதுதான் காரணம் போலும் !

தன்னருஞ் சோலைகளும் இங்சவைக் கனிகளுங் குறைந்த ஒரு கிராமப் பகுதியில் வாழும் ஏழைக் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவன் பழம் விற்றவன். வறுமையின் கொடுமையால் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் வழியற்ற நிலையில் உள்ளவன் அவன். திங்கள் தோறும் இருபத்தேழு நாட்கள் கேழ் வரருக்கூழும் களியும் அமா வாசையாகிய ஒரு நாள் மட்டும் (அதுவும் இயன்றால் தான்) அரிசிச் சோறும் உணவாகக் கொன்பவனிடம் அறிவு நுட்பத்தை எதிர்பார்க்க முடியுமோ ? அதனால் தான் திண்ணையில் இருந்தவர் களின் புன்னகையின் பொருளையும் குறிப்பால் உணர முடியாமல் திகைத்தான்.

அவன் வாழைக்காய்ப் பழம், பலாக்காய்ப் பழம் என்று சொல்வதில்லை என்பது உண்மைதான். அதற்குக் காரணம் உண்டு. அவன் வாழைக்காயையும் நாள்தோறும் காண்கிறான், வாழைப் பழத்தையும் நாள் தோறும் காண்கிறான். அதனால் காய்க்கும் பழத்திற்கும் வேறுபாடு செய்து தனித்தனியே சொல்கிறான். பலாப் பழத்தை மட்டுமே காண்கிறான் ; பலா மரம் இல்லாத பகுதியாகையால், பலாக் காய் என்னும் சொல் அவன் வாயில் பிறப்பதற்கே காரணம் இல்லை. வளமான வெளியூர்களுக்குச் செல்லும்போது வழியில் எங்கேனும் பலா மரத்திற் காய்கள் தொங்குவதைக் காண்பானுயின், ‘அதோ பலாப் பழம் தொங்குகிறது’ என்றுதான் சொல்லுவான். அவனுடைய அனுபவத்தின் பயன் அது !

வாழையின் காயும் நாள்தோறும் காண்கிறான் ; பழமும் நாள் தோறும் காண்கிறான். பலாவின் பழம் மட்டும் காண்கிறான். ஆகையால் அவற்றைப் பொறுத்த வரையில் ‘காய்ப்

பழம்’ என்று சொல்வதற்கு இடம் இல்லாமற் போகிறது. ஆயின், மாவைப் பொறுத்த வரையில் அவன் மிகுதியாகக் கான் பது காய் : என்றே ஒரு நாள் உண்பதும் அந்தக் காய் அரைகு ரையாய்ப் பழுத்த பழமே. தான் உண்ண முடியாமல், வயிறு வளர்க்க அவன் வாங்கி விற்பது பழுத்த ஒட்டு மாம்பழம். ஆகவே அவன் நினைவில் ஆழப் பதிந்துள்ளது மாங்காய். அதன் மேல் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஒட்டி நிற்பது பழம். அது ஞால் மாங்காய்ப் பழம் என்கிறுன். அவன் ஒருவன் மட்டும் அல்லாமல், அந்தச் சூழலில் உள்ளவர்கள் பலரும் அதே நிலையில் வாழ்ந்து அவ்வாறே சொல்கின்றனர்.

இவ்வாறு தொடர்கள் அமைவதற்குத் தொடக்கத்தில் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களின் போக்கே காரணம் ஆகும். யிக்கும் குறைந்தும் தோன்றும் எண்ணங்களுக்கு ஏற்பாக் சொற்கள் முன்னும் பின்னும் சேர்ந்து அமையும். தொடர்களின் பிறப்புக்குக் காரணம் இது. ஒருமுறை தோன்றி வழங்கிய பிறகு, மற்றவர்கள் கணமுடிப் பின்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி விட்டால், காரணம் மறைந்துபோகும் ; காரணம் இல்லாமலே குறியீடுகள் போல் அவை வழங்கி வரும்.

நம்மிடமிருந்து ஒருவர் விடைபெறும்போது, “போய் வா” என்கிறோம். இதைச் சொல்லும்போது, அவர் போன இடத்திலிருந்து திரும்பிவர வேண்டும் என்பது நாம் எண்ணு வதே இல்லை. ‘வா’ என்ற சொல்லின் பொருளையே மறந்து விடுகிறோம். ஆனால் தொடக்கத்தில் அதைப் பொருளுணர் ந்தே சொல்லினர் ; போகிறவர் திரும்பிவர வேண்டும் என்ற ஆவலுடனேயே சொல்லியிருக்க வேண்டும். பிறகு அந்தப் பொருள் மறைந்தது.

ஆங்கிலத்தில் பிரியம்போது goodbye என்று சொல்வது வழக்கம், ‘உனக்குக் கடவுள் துணை இருக்க’ (god be with you) என்பதே அதன் பொருள். தொடக்கத்தில் அந்தக் கருத்துடனேயே அதைக் கூறிவந்தனர். நாளைடவில் அது அந்தப் பொருளை இழந்து ‘பிரிக’ என்னும் பொருளை மட்டும் அன்புடன் உணர்த்துகிறது. breakfast என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குக் ‘காலையுணவு’ என்பது இன்றைய பொருள். தொடக்கத்தில் பட்டினி நிறுத்தம் (இரவில் உண்ணுமல் இருந்த பட்டினியைக் காலையில் உண்டு தீர்த்தல்) என்ற பொருள் இருந்து பிறகு மறைந்தது.

ஆகவே, தொடக்கத்தில் இருந்த பொருள் முதலில் பேசிய மக்களின் எண்ணப் போக்கையே காட்டுவதாகும். ‘புகை யிலீச் செடி’ என்பதற்குத் தொடக்கத்தில் புகைக்கப் பயன் படும் இலையைத் தரும் செடி என்று பொருள் இருந்தது. காரணம் என்ன எனின், அக்காலத்து மக்கள் முதலில் அதைக் கண்டு அறிந்தபோதும், நட்டு வளர்த்தபோதும் புகைக்குப் பயன்படும் இலை என்ற எண்ணத்துடனேயே இருந்தனர். இன்று ‘புகை யிலீச் செடி’ என்று சொல்பவரின் உள்ளத்தில் புகையைப் பற்றிய கருத்தே இல்லாமல் ‘துளசிச் செடி’ என்பது போல் ஒரு வகைச் செடி என்ற எண்ணம் மட்டுமே உள்ளது. ‘துளசியிலீச் செடி’ என்று ஒருவரும் சொல்லாததற்குக் காரணம், அதை முதலில் இந்த நாட்டில் கண்ட மக்கள் செடியாகவே கண்டு பெயர் வைத்ததே ஆகும். செடிக்குத் துளசி என்று முன்னே பெயர் வைத்துப் பிறகே அதன் இலையைத் துளசி இலை என்றனர். ஆகவே, துளசியிலீச் செடி என்பது, கைவிரல் நகம் என்று கூறுமல்ல, விரல் நகக் கை என்று கூறுவதுபோல் பொருந்தாமற் போகிறது.

மாங்காய்ப் பழம் என்பதை இவ்வாறு ஆராய்ந்தால், புகையிலீச் செடி என்பதுபோற் பொருந்துவதாகத் தோன்றுகிறது. முன்னே காயைக் கண்டு பழத்தைக் கண்டவனுடைய மனம் படைத்த சொல் என்று காரணம் காட்டலாம் போலத் தோன்றுகிறது. ஆயின், மாங்காய் மரம் என்று ஒருவன் சொல் அம்போது அவனுடைய அறியாமையே புலப்படுகிறது. ஏன் எனின், காயைக் கண்டு பழத்தைக் கண்டான் என்று அமைதி கூறியதுபோல், காயைக் கண்டு மரத்தைக் கண்டான் என்று கூறல் இயலாது. தமிழ் நாட்டில் மாமரம் இல்லாத ஊர் இல்லை; வளம் குறைந்த பாலையிலும் வளரும் மரம் இது தொன்றுதொட்டே தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் கலந்துள்ள மரம் அது; தமிழர் போற்றும் மாமை என்ற நிறத்திற்குப் பெயர் அளித்தும், முக்கனியுள் ஒன்றாக இனிமை அளித்தும் நெடுங்காலமாக விளங்கி வருவது மா. ஆகவே, காயைக் கண்டு மரத்தைக் கண்டான் என்று கூறி ‘மாங்காய் மரம்’ என்ற தவறு ஒன்றை தொடருக்கு அமைதி கூற முடியாது.

தென்னை மரங்களோடு தொடர்பு இல்லாமல் வளர்ந்து சிலர், தேங்காயை நன்கு அறிந்த காரணத்தால், ‘தேங்காய் மரம்’ என்று மரத்திற்குப் பெயர் வழங்குகின்றனர். இதுவும் தவறே ஆகும். ‘தேங்காய் ஒலை’ என்று கூறிக் காய்க்கும் ஒலைக்கும் தொடர்புபடுத்தல் பெருந் தவறு ஆகும். ‘மாங்காய் மரம்’ என்பதும் அத்தகைய தவறே.

‘புகையிலைச் செடி’ என்னும்போது, அந்தச் செடிக்கு வேறு பெயர் தமிழில் இல்லை; ‘புகைச் செடி’ என்று இலையை நீக்கிச் சொல்லலும் இயலாது. ஆயின், ‘மாங்காய் மரம்’ என்னும் போது, மா என்ற மரத்தின் பெயர் அதிலேயே உள்ளது; உள்ளதை உணர்ந்து பேசத் தெரியாத அறியாமையும் உள்ளது.

உள்ள சொல்லை உணர்ந்து வழங்கத் தெரியாத அறியாமையால் இவ்வாறு சில தவறுஞ தொடர்கள் எல்லா மொழியிலும் பிறப்பது உண்டு. அவை விரைவில் அழிந்து போகின்றன. ஒரு சில தவறுஞ தொடர்கள் அழியாமல் நிலைத்துவிடுகின்றன. மக்கள் பேசும் மொழியிலும் குறை உண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டுவன்போல் அவை இலக்கியத்திலும் இடம்பெற்று நிற்கின்றன.

தேங்காயெண்ணெய், கடலையெண்ணெய் என்பன அத்தகைய தவறுஞ தொடர்கள்.

நெய் என்பது பொதுவாக நயப்பான நீர்ப்பொருளுக்குப் (oil) பெயர். பசுவின் பாலிலிருந்து அது எடுக்கப்பட்டால் பசு நெய் எனப்படும். ஏருமையின் பாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது ஏருமை நெய் எனப்படும். என்னிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது என்னெய் - என்னெய் - எனப்படும். அவ்வாறே தேங்காயிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது தேங்காய் நெய் என்றும், கடலையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது கடலை நெய் என்றும் கூறப்பட வேண்டும். இன்று வழங்கும் தவறுஞ தொடர்களுக்கு உள்ளபடி பொருள் கண்டால், தேங்காயிலிருந்தும் என்னிலிருந்தும் கலந்தெடுத்த நெய் தேங்காயெண்ணெய் என்றும், கடலையிலிருந்தும் என்னிலிருந்தும் கலந்தெடுத்த நெய் கடலையெண்ணெய் என்றும் கொள்ளவேண்டும். ஆயின் இத்தகைய கலப்பு நெய் எடுப்பதும் இல்லை; வேறு வகையாக எடுக்கப்படும் கலப்பு நெய்க்கு இத்தகைய பெயர்கள் வழங்குவதும் இல்லை.

‘மாங்காய்ப் பழம்’, ‘மாங்காய் மரம்’ என்னும் தொடர்களில் ‘காய்’ தவறுக உள்ளதுபோலவே, ‘தேங்காயெண்ணெய்’, ‘கடலையெண்ணெய்’ என்னும் தொடர்களில் ‘என்’ தவறுக உள்ளது. ஆனால் முன்னைய தொடர்கள் என்னி நகையாடப்படுகின்றன; அவற்றை வழங்குவோரின் அறியாமையும் தவறும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. பின்னைய தொடர்கள் தடையின்றிப் பேசப்படுகின்றன, எழுதப்படுகின்றன: அவற்றில் தவறு இருப்பதாகவும் உணரப்படுவதில்லை. காரணம் என்ன?

மாங்காய் மரம் முதலியவற்றை வழங்கும் மக்கள் கல்வி யறிவு இல்லாதவர்கள்; இவர்கள் செய்யும் தவறு இன்னும் பெரும்பாலோரின் தவறு ஆகவில்லை. சிறுபான்மையோரின் தவறுக்கே செல்வாக்கு இல்லாமல் உள்ளது.

கடலையெண்ணெய் முதலியவற்றைக் கற்ற மக்களும் வழங்குகின்றனர். இந்தத் தவறு பெரும்பாலோரின் தவறு ஆகி விட்டது; ஆகையால் செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டது.

இன்று செய்யத் தக்கது யாது? கடைக்குச் சென்று தங்காய் நெய் கொடு', 'கடலை நெய் கொடு' என்று கேட்டால், கடைக்காரர் என்னி நகையாடுவர்; வழிப்போக்கரும் என்னி நகையாடுவர்; பித்தன் என்று பலரும் பழிக்கும் நிலை நேரும்; வாழ்க்கையில் கடமைகளைச் செய்ய இயலாமல் இடர்ப்பட நேரும். ஏன் இந்தத் தொல்லை? பெரும்பாலோர் செய்யும் தவறுகளை நாமும் செய்வோம்; கூடிய வரையில் அவர்கள் பேசும் தொடர்களையே நாமும் பேசுவோம். ஊருடன் கூடிய வாழ்வதே நம் கடமை.

தாக்டர் மு. வரதராசன்
“ மொழியியற் கட்டுரைகள்”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. மாம்பழும் விற்பவன் அவற்றை “ மாங்காய்ப் பழம் ” என்று சொன்னதற்குக் கட்டுரையாளர்களும் உள்வியற் காரணத்தை எழுதுக.
2. நீதிநால்களைக் காட்டிலும் காவியங்களும் கதை களும் மிகுதியாகப் பயன்படுவதற்குக் காரணம் எதுவாயிருக்கலாம் என்று கட்டுரையாளர்களுதுகிறார்?
3. சொற்றெருட்டர்கள் மொழியிலே தோன்று வதற்கும் பரவி வழங்குவதற்கும் மொழியியலாளர்களும் சமூக உள்வியற் காரணங்களை விளக்குக.
4. தொடக்கத்திலே காரணத்தோடு தோன்றிய சொற்களுங் தொடர்களும் பின்னர் அக்காரணங் கருதப்படாமல், வெறுங் குறியீடுகளாய் வழங்கப்படுவதற்குக் கட்டுரையாளர்கள் காட்டும் உதாரணங்களைக் கூறி விளக்குக.

5. சமூகம் ‘புகையிலீச் செடி’ என்னும் தவருன வழக்கை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் ‘மாங்காய்’ மரம்’ என்னும் தவருன வழக்கை ஏற்றுக் கொள்ளாமைக்கும் காரணம் என்ன?
6. மொழியியல் பற்றிய கருத்துகளைக் கூறும் இக் கட்டுரைக்கு, இதன் ஆசிரியர் ‘ஹருடன் கூடி வாழ்’ என்று தலையங்கந் தந்ததற்குக் காரணம் என்ன? கட்டுரையின் நோக்கத்துக்கு இத்தலையங்கத்தின் பொருத்தப்பாட்டை ஆராய்க.
7. வரலாறு, வருணை, விளக்கம், கற்பனை, விமர்சனம், நகைச் சுவை என்னுங் கட்டுரை வகை களுள் இக்கட்டுரையை எவ்வகையில் அடக்குவீர்? நீர் கூறும் விடைக்கு நியாயங்காட்டுக.
8. இக்கட்டுரையின் மொழிநடை பற்றி நீர் என்ன கூறுவீர்?

II. பின்வரும் வினாக்களிலே சரியான / பொருத்தமான விடையைத் தெரிவிசெய்க.

1. மாம்பழம் விற்பவனிடம் அறிவுநுட்பம் காணப்படாமைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறும் முக்கியமான காரணம்:
- (1) அவனுக்குச் சொல்லாராய்ச்சியிலன்றி வியாபாரத்திலேயே நாட்டமிருந்தமை.
 - (2) அவன் கல்வி வசதிகளில்லாத கிராமத்திலே வாழ்பவனுமிருந்தமை.
 - (3) அவன் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவனுமிருந்தமை.
 - (4) அவன் சத்துள்ள உணவை ஒழுங்காக உண்ணையை.
2. தவருன சொற்களும் தொடர்களும் மொழியிற்காணப்படுவது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் கூறி யுள்ள கருத்துக்குப் பொருந்தாத கூற்று:
- (1) பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழியிலே தவருன சொற்களும் தொடர்களும் தோன்றுவது இயல்லே.

- (2) தவருன சொற்களும் தொடர்களும் விரைவிலே அழிந்து போகின்றன.
- (3) எழுத்து வழக்கிலே அவை ஒருபோதும் இடம்பெறுவதில்லை.
- (4) தவருன சொற்களும் தொடர்களும் இலக்கியத்திலும் புகுந்துவிடுகின்றன.
3. மொழியின் இயல்பு பற்றிய பின்வரும் கூற்றுகளுட் தவறாது:
- (1) எந்த மொழியிலும் தருக்க முறைக்கு ஒத்த இலக்கண விதிப்படியே வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது.
 - (2) மொழி சமூகத்தின் ஆக்கமாதலால், பெரும் பான்மையோர் வழக்கே ஆதிக்கம் பெறுகிறது.
 - (3) மக்களின் மனத்திலே தோன்றும் எண் ணங்களின் போக்கை ஒட்டியே சொற்றெடுத்துகள் தோன்றுகின்றன.
 - (4) பேச்சு மொழியின் செல்வாக்குக் காரணமாகச் சில தவருன சொற்களும் தொடர்களும் இலக்கியத்திற் புகுந்து நிலைபெற்று விடுகின்றன.

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல்

வாக்கியத்தின் அகத் தொடர்புகள் (1)

1. வாக்கியப் பொருளுணர்வுக்குக் காரணங்கள்

இவ்வொரு மொழியிலும் சொற்கள் குறித்த சில ஒழுங்கு முறைகளில் நின்றே தொடர்ப் பொருளை உணர்த்தும். இவ்வொழுங்குமுறை மொழிக்கு மொழி வேறுபடும். சொற்களை முன் பின் என்னும் ஓர் ஒழுங்கில் வைத்து ஒரு முறை பேசி விட்ட பின், அந்த ஒழுங்கே மனத்திற் பதிந்து ஒரு வாய்ப்பாடாக அமைகின்றது. பின்னர் அத்தகைய வாய்ப்பாடுகளுக்கு அமையவே வாக்கியங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில்

இவ்வாறு சில பல ஒழுங்குமுறை வாய்பாடுகள் உண்டு. அவ் வாய்பாடுகளுக்கு அமைவாக ஆக்கப்படும் வாக்கியங்கள் வழா நிலை வாக்கியங்கள் என்றும், மாறுபட்டு வரும் வாக்கியங்கள் வழுநிலை வாக்கியங்கள் என்றும் சொல்லப்படும். மாறுபட்டு வந்தும், வழக்கிலே நிலைபெற்றுவிடுவன வழுவமைதியாகக் கொள்ளப்படும்.

தமிழிலே, சொற்கள் ஒன்றேடோன்று இயைந்து வாக்கிய மாகிப் பொருஞ்சூர்த்துவதற்கு அவாய் நிலை, தகுதி, அண்மைநிலை என்பன காரணங்களாகும்.

ஒருசொல் தன்னேடு சேர்ந்து பொருள் முடிப்பதற்கு உரிய மற்றொரு சொல்லை அவாவி நிற்றல் அவாய் நிலை எனப் படும். அஃதாவது, ஒருசொல் தனக்கு எச்சொல் இல்லாவிடின் வாக்கியப் பொருஞ்சூர்ச்சி உண்டாகாதோ அச்சொல்லை அவாவி நிற்றலாம். உதாரணமாக, ‘மாணுக்கன்’ என்று சொன்னதும், அச்சொல் ‘கற்கின்றுன்’ என்பது போன்ற ஒரு பயனிலைச் சொல்லை அவாவி நிற்கின்றது. மாணுக்கன் கற்கின்றுன் என்னுமிடத்து, மாணுக்கன் என்பதை மாத்திரஞ் சொல் விக் கற்கின்றுன் என்பதைச் சொல்லாது விடினும், கற்கின்றுன் என்பதை மாத்திரஞ் சொல்லி மாணுக்கன் என்பதைச் சொல்லாது விடினும் வாக்கியப் பொருஞ்சூர்ச்சி உண்டாகாது. மாணுக்கன் கற்கின்றுன் என இரண்டையுஞ் சொல்லும்போது, அவாய் நிலை காரணமாக வாக்கியப் பொருஞ்சூர்ச்சி உண்டாகின்றது.

இனி, பொருள் விளக்கத்துக்குத் தகுந்த சொற்கள் சேர்ந்து நிற்பது தகுதி எனப்படும். உதாரணமாக, ‘மழையால் நனைந்தான்’ என்று வருவது தகுதியடையது. ‘வெயிலால் நனைந்தான்’ என வருவது தகுதியில்லாதது. ‘வெயிலால் நனைந்தான்’ என்னுமிடத்து, நனைத்தற்கு வெயில் கருவியன்று என்னுந் தடையனர்ச்சி தோன்றுதலின், வாக்கியப்பொருஞ்சூர்ச்சி உண்டாகாது. ‘மழையால் நனைந்தான்’ என்னுமிடத்து, நனைத் தற்கு மழை கருவியாதலால், தடையனர்ச்சி இல்லை; ஆகவே, தகுதி காரணமாக வாக்கியப் பொருஞ்சூர்ச்சி உண்டாகின்றது.

இனி, தொடராய் வருஞ் சொற்களைக் கால இடையீடு இல்லாமலும், வாக்கியப் பொருஞ்சூர்ச்சிக்குக் காரணமல்லாத சொல்லிடையீடு இல்லாமலும் சொல்லுதல் அண்மை நிலை எனப்படும். ‘மாணுக்கன் கற்கின்றுன்’ என்பதை மாணுக்கன் என்று சொல்லிய பின் நீண்ட நேரம் இடைவிட்டுக் கற்கின்

ருன் என்று சொல்லின், வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சி உண்டா காது. ஒரு தொடராக விரையச் சொல்லுமிடத்தே வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

‘மயில் இருண்டது வானம் ஆடிற்று’ என்னுமிடத்து, ‘மயில் ஆடிற்று’ என்னும் பொருளுணர்ச்சிக்குக் காரணமல்லாத ‘இருண்டது வானம்’ என்னும் மற்றொரு தொடர் இடையிடுவதால், பொருளுணர்ச்சி தடைப்படுகின்றது. இவ்வாறு இடையிட்டுச் சொல்லாமல், ‘மயில் ஆடிற்று’, ‘வானம் இருண்டது’ என்று சொல்லின் அன்மை நிலை காரணமாக வாக்கியப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

பல சொற்கள் தொடர்ந்து வாக்கியமாகுங்கால், அச் சொற்கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால் தொகுதிகளாய்க் கேர்ந்து நின்று, எழுவாயும் பயனிலையுமாகப் பொருளுணர்ச்சியை உண்டாக்கும். ‘நல்ல மனிதர் நாட்டுக்கு உழைப்பர்’ என்னும் வாக்கியத்தில், நல்ல என்னுஞ் சொல் அவாய் நிலையால் மனிதர் என்னுஞ் சொல்லைத் தழுவியும், நாட்டுக்கு என்னுஞ் சொல் உழைப்பர் என்பதைத் தழுவியும் இரண்டு அன்மை நிலைத் தொகுதிகளாகி நின்று பொருள் உணர்த்துகின்றன.

நல்ல மனிதர் — நாட்டுக்கு உழைப்பவர்
(எழுவாய்த் (பயனிலைத் தொகுதி)
தொகுதி)

இவ்வாறே பொதுவாக எல்லா வாக்கியங்களிலும் சொற்களை எழுவாய்த் தொகுதி என்றும் பயனிலைத் தொகுதி என்றும் இரு தொகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

2. வாக்கியத்திற் சொற்கள் தொடரும் முறை :

எழுவாயும் பயனிலையும்

(i) பொதுவாய் எழுவாய் முதலிலும், பயனிலை முடிவிலும் செய்ப்படு பொருள் இவை இரண்டுக்குமிடையிலும் வரும் :

உ-ம் : (1) ஆடு கத்தியது (எழுவாய்த் தொடர்)

(2) ஆடு குழை உண்ணும். (செய்ப்படு பொருள் இடையில் வந்தது)

ஆயினும், தமிழிலே வினைமுற்றுத் தொடர் என்பதும் ஒன்று இருப்பதால், வினைமுற்று முன்னும் எழுவாய் பின்னும் அமையலாம்.

உ-ம் : கத்தியது ஆடு. (வினைமுற்றுத் தொடர்)

கவனிக்க : எழுத்து மொழியில், எழுவாய்த் தொடரும் வினைமுற்றுத் தொடரும் பொருளுணர்ச்சியில் ஒன்றுக்கொன்று சமமாகலாம். மேலே காட்டிய உதாரணத்தில் ‘ஆடு’ எழுவாய் ; ‘கத்தியது’ பயனிலை. ஒரு வாக்கியத்திலே எழுவாய்ச் சொல் பயனிலைச் சொல்லுக்கு முன் வந்தது என்றும், மற்றதிலே எழுவாய்ச் சொல் பயனிலைச் சொல்லுக்குப் பின் வந்தது என்றும் கொள்ளப்படும். ஆனால், பேச்சு மொழியிலே பேசுவோ எனது குரல் அழுத்தங் காரணமாக இரு வகைத் தொடரும் பொருளுணர்ச்சியில் நுட்பமாக வேறுபடவுங் கூடும்.

‘ஆடு கத்தியது’ என்னும் எழுவாய்த் தொடரிலே, ஆடு இது செய்தது என வினைமுதல் விசேடணமாக நிற்க, வினை முக்கியமான பொருளாயிற்று. இங்கே வினைமுற்றுச் சொல்லே அழுத்தம் பெறுகின்றது. பெறவே, ஆடு எழுவாயாகவும் கத்தியது பயனிலையாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன.

‘கத்தியது ஆடு’ என்னும் வினைமுற்றுத் தொடரிலே, இது செய்தது ஆடு என வினை விசேடணமாக நிற்க, வினைமுதல் முக்கியமான பொருளாயிற்று. இங்கே வினைமுதலே அழுத்தம் பெறுகிறது. பெறவே, கத்தியது எழுவாயாகவும் ஆடு பயனிலையாகவும் அமையும். கத்தியது என்னும் வினைமுற்றுச் சொல் பெயர்த் தன்மை பெற்று, வினையாலஜையும் பெயராகும். ஆடு என்பது பெயர்ப் பயனிலையாகும்.

எழுதப்பட்ட வாக்கியங்களைக் கண்ணாற் பார்க்கும்போது இந்தப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாகாது போகலாம் ; ஆனால், வாக்கியங்களைச் சரியான அழுத்தத்தோடு பேசக் கேட்டால், இந்த நுட்பத்தை அறியலாம்.

(ii) பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமையுக்குபேற்றும், வினைச் சொற்கள் எச்சமும் முற்றுமாகிய உருவம் பெற்றும் வாக்கியத்திலே தொடர்வதால் அவை ஒரளவு நிலைமாறி நின்றாலும் பொருள் புலப்படும்.

உ-ம் : (1) அனுமன் சீதையை இலங்கையிற் கண்டான். (இயல்பான தொடர்)

- (2) சீதையை அனுமன் இலங்கையிற் கண்டான். (நிலைமாறிய தொடர்)
- (3) இலங்கையிற் சீதையை அனுமன் கண்டான். (நிலைமாறிய தொடர்)
- (4) கண்டான் இலங்கையிற் சீதையை அனுமன். (நிலைமாறிய தொடர்)
- (iii) வாக்கியத்திற் சொற்கள் அமையும் வழக்கமான ஒழுங்கை மாற்றும்போது, அதில் ஒரு புதுமை உண்டாகிக் கேட்போரின் கவனத்தை ஈர்க்கும். செய்யிலே யாப்புத் தேவைக்காக வாக்கிய ஒழுங்கு மாறி வருதல் இயல்பு. ஆனால், உரைநடையில் (பேச்சுநடையில்) ஒழுங்கு மாறி வருவது ஒரு பயன் நோக்கி யோசும். உயிர்ப் பண்புள்ள பேச்சு மொழியின் இந்த இயல்பைக் கவிஞர்கள் செய்யுளிலும் புகுத்திப் படிப்போர்க்கு இன்பழுட்டுவர். இங்கே ஒர் உதாரணத்தைப் பார்ப்போம்.

சீதையை இராவணன் சிறை வைத்த பின், இராமன் அவளை எண்ணிப் பலவாறு கலங்குகின்றான். ‘சீதை உயிரோடு இருக்கிறானா? இருந்தாலும், அவளது கற்பு மாச படாமல் இருக்குமா? அவளைத் தேடும் பொருட்டு நான் அனுப்பிய அனுமன் அவளைக் காண்பானு? என்பன போன்ற பல எண்ணங்கள் இராமன் உள்ளத்திலே அலைமோதுகின்றன.

சீதையை இலங்கையிற் கண்டு, திரும்பிய அனுமன் அந்த நற்செய்தியை இராமனுக்குச் சொல்ல வருகின்றான். இராம முகக் குறிப்பினால் உடனே அறிந்துவிடுகிறான். இராமனுடைய ஜயங்களையெல்லாம் ஒரே முறையிலே, ஒரு வாக்கியத்திலே போக்கிவிடுகிறான் அனுமன். அவன் சொன்ன வாக்கியத்தைக் கம்பர் தமது அருமந்த கவியிலே அமைத்துக் காட்டும் அழகே அழகு!

“ கண்டனன் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால் ”.

இவ்வாக்கியத்திலே ‘கண்டனன்’ என்னும் பயனிலை முதலிலே வருவது, சீதை இன்னும் உயிரோடே இருக்கின்றான் என்பதை எடுத்த எடுப்பிலேயே இராமனுக்கு உணர்த்தி விடுகிறது. அவள் கற்புக்குக் களங்கம் உண்டாகவில்லை என்பதை அடுத்து

வரும் ‘கற்பினுக்கணி’ என்னும் செயப்படுபொருள் உணர்த்தி கின்றது. ‘இது பற்றி உனக்கு இனியும் ஐயம் வேண்டாம்’ என்று அனுமன் இராமனுக்கு வலியுறுத்துவது போல வருகின்றது ‘கண்களால்’ என்னும் பயனிலை அடைமொழி.

இலக்கிய இரசிகர் அனுமனைச் சொல்லின் செல்வன் என்று பாராட்டுவது இதனுலேதான். இலக்கணம் கற்கும் நாம், உயிர்த் துடிப்புள்ள இந்த வாக்கியத்தை இலக்கியத்திலே பதிவு செய்து வைத்த கம்பனைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று பாராட்டாமல் இருக்க முடியுமா?

3. பிற ஒழுங்குமுறைகள்

(i) பெயரெச்சம் பெயருக்கு முன் வரும் :

உ-ம் : வந்த மனிதன் (தெரிந்திலை வினைப் பெயரெச்சம்.)

பெரிய உருவம் (குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சம்)

(ii) எண்ணுப் பெயரும் சூட்டுச் சொல்லும் பெயரடைகளாக வருமிடத்து அவை பொதுவாகப் பெயரெச்சங்களுக்கு முன் வரும் :

உ-ம் : (1) ஒரு பெரிய விலங்கு.

(2) நாற் பெரு வள்ளால்கள்.

(3) அந்த நல்ல மனிதன்.

(4) இந்தத் தீய வழக்கம்.

கவனிக்க : பெயரெச்சம் வினையாலனையும் பெயராகத் திரிந்து வருமிடத்து, ஒரு என்பது அதன் பின்வரும்:

உ-ம் : (1) கூரியதோர் வாள்.

(2) நல்லதோர் வீஜை.

(3) அங்கிருந்ததோரு குளத்தில் அவன் நீராடினான்.

(iii) வினையெச்சம் வினைக்கு முன் வரும் :

உ-ம் : (1) விரைந்து சென்றான். (தெரிந்திலை வினையெச்சம்)

- (2) மேஸ்லப் பேசினான். (குறிப்புவினை வினை யெச்சம்)
- (3) பாடுபோட்டுத் தேடிய பணம். (வினை யெச்சம் + பெயரெச்சம்)
- (4) போய்ப் பெறுவது என்ன? (வினை யெச்சம் + வினையாலணையும் பெயர்)
- (iv) அடைமுன்னும் அடைகொளி பின்னும் வரும் :
 உ-ம் : திருவாசகம் ; கருங் குதிரை ; கொல் யானை.
- (v) பண்பு, உறுப்பு, முதல் என வருந் தொடர்மொழி யில், பண்பை உணர்த்துஞ் சொல் முன்னும், உறுப்பை உணர்த்துஞ் சொல் அடுத்தும், முதற் பெயர் இருதி யிலும் வரும் :
- உ-ம் : செஞ்கால் நாரை ; பெருந்தலீச் சாத்தன் : வெண் கோட்டுக் களிறு.
- (vi) சுட்டுப் பெயர் இயற் பெயருக்குப் பின் வரும் :
 உ-ம் : ஆசிரியர் வருகின்றார்; அவரிடம் கேட்போம். (இங்கே ‘ஆசிரியர்’ இயற் பெயர் ; ‘அவர்’ சுட்டுப் பெயர். ஒருவரை / ஒன்றை இயற் பெயராற் குறித்த பின்னரே சுட்டுப் பெயராற் குறிக்கலாம்.)
- (vii) இயற் பெயர் பின்னும் சிறப்புப் பெயர் முன்னும் வரும் :
 உ-ம் ; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் : வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை ; புலவர்மணி பெரியதம்பி பிள்ளை ; நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்.
- கவனிக்க : இக்கால வழக்கில் இந்த முறை மாறியும் வருவதுண்டு.
- உ-ம் : ஆறுமுக நாவலர் ; சோமசுந்தரப் புலவர் : முருகேச பண்டிதர்.

(viii) காரணத்தைக் குறிக்கும் சுட்டு இடைச்சொல், காரணக் கூற்றிற்குப் பின் வரும் :

உ-ம் : போர் முண்டது ; அதனால், பொருள்கள் விலை யேறின.

(ix) இவ்வளவு என்று வரையறுத்து உணரப்படும் பெயரைத் தொடர்ந்து வினை வரும்போது, அத்தொகுதிப் பெயருக்கு உம்மை (முற்றும்மை) கொடுத்துக் கூறல் வேண்டும் :

உ-ம் : இரண்டு கண்களும் சிவந்தன ; ஐந்து விரல் களும் ஒரே அளவில் இல்லை ; பாண்டவர் ஜவரும் வனம் புகுந்தனர்.

(x) எண்ணும்மை எண்ணப்படும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றேடும் வரும் :

உ-ம் : ஊரும் பேரும் ; மெய்யும் வாய்யும் கண்ணும் மூக்கும் செவியும் எனப் பொறிகள் ஐந்தாம்.

(xi) செவ்வெண்ணையின், சுற்றிலே தொகைச் சொல் வருதல் வேண்டும். செவ்வெண் என்பது எண்ணிடைச் சொல் தொக்குவரும் தொடராம்.

உ-ம் : மண், நீர், தீ, வளி, வான் என்றும் ஐந்தும் பூதங்கள் எனப்படும்

(xii) ஆரும் வேற்றுமை ‘அது’ உருபிற்குப் பின் அஃறினையொன்றன் பாற் பெயர்ச் சொல் வருவதே நியதி. ஆயின் பிற்கால இலக்கியங்களிலும் இக்கால வழக்கிலும் இந்த நியதி கண்டிப்பாகப் பின்பற்றப்படுவதில்லை.

உ-ம் : (1) உனது ஊர் யாது ? } நியம ஒழுங்கு
(2) இது எனது வீடு } முறை
(1) எனது கைகள் (அஃறி }
 | இணப் பன்மை)
(2) அரனது தோழன் } புற நடைகள்
 (உயர்தினை ஆண்
 பால்)
(3) நினது அடியார் }
 (உயர்தினைப் பலர்
 பால்)

இக்கால வழக்கில் இப்புறநடைகளே பெருவரவினவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆகவே ‘அது’ உருபு தன்னைத் தொடரும் பெயரை வரையறுக்கும் பண்பை இழந்துவிட்டதென மொழி யியலார் கூறுகின்றனர்.

(xiii) முடிக்கப்படுஞ் சொல்லுக்கும் முடிக்குஞ் சொல் அக்கும் இடையே, வருமொழியோடு இயையத்தக்க பிற சொற்கள் வரலாம். அவ்வாறு வருஞ் சொற் கள் இடைப் பிறவரல் எனப்படும்.

- ம் : (1) நாங்கள் (வயிரூர்) உண்டோம்.
 (2) சிலையை (அழகுபெறச்) செய்தான்.
 (3) கத்தியால் (இரு துண்டாக) வெட்டி வேண்.
 (4) தெய்வத்துக்கு (மழை வேண்டி) விழா வெடுத்தனர்.
 (5) மலையிலிருந்து (உருண்டு) விழுந்தான்.
 (6) அரசனது (அனுகுதற்கரிய) கோட்டை.
 (7) ஊர்க்கண் (உயர்ந்த ஒளி) மாடம்.
 (8) மகனே (விரைந்து) ஓடி வா.

இந்த உதாரணங்களுள் எட்டு வேற்று மையுருபுகளும் முடிக்கப்படுஞ் சொற்கள் ; அவற்றுக்கும் அவற்றை முடிக்குஞ் சொற்களுக்கும் இடையில் நிற்பவை இடைப்பிறவரலாகும்.

- (9) வந்தான் (வெளிநாட்டுக்குப் போன) மைந்தன் — விளைமுற்றுத் தொடர்.
 (10) அழுகின்ற (அயல் வீட்டுக்) குழந்தை— பெயரெச்சத் தொடர்.
 (11) வந்து (வருத்தம் விசாரித்தவன் உடனே) போயினே. —விளையெச்சத் தொடர்.

பயிற்சி

i. பின்வரும் வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் தொடர்ந்து நிற்கும் சொற்களை எழுவாய்த் தொகுதியும் பயளில் தொகுதியுமாக வகுத்துக் காட்டுக :

- (1) நாளை வரும் பலாக்காயினும் இன்று வரும் களாக்காய் மேல்.
- (2) அன்னையும் பிதாவும் முன்னரி தெய்வம்.
- (3) சுற்றத்திற்கு அழகு சூழ இருத்தல்.
- (4) மெத்தையிற் படுத்தல் நித்திரைக்கு அழகு.
- (5) கொடுங்கோன் மன்னர் வாழும் நாட்டிற் கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே.
- (6) தடாகத்தில் வெள்ளிய சிறையை உடைய நீர்ப் பறவைகள் திரிகின்றன.
- (7) கண்ணினுஞ் செவியினுந் நுண்ணிதினுண்ணரும் கவிகளுக்கு இயற்கையில் உள்ள அற்புதக் காட்சிகள் தத்தங் கருத்தினை வெளியிட்டுரைக்கும்.
- (8) நமது தாய் மொழியாகிய தமிழ் இவ்வுலகத்திலுள்ள செம்மை சான்ற தொன்மொழிகளுள் ஒன்று.
- (9) ஒரு தாய் வயிற்றில் ஒரே கருப்பத்தில் இரட்டையாய்ப் பிறந்தவர் இரட்டையர்.
- (10) சிறு வயதிலே எழுதவும் படிக்கவும் தெரிய வேண்டும்.

ii. பின்வருத் தொடர்களில் முடிக்குஞ் சொல்லுக்கும் முடிக்கப்படுஞ் சொல்லுக்கும் இடையே வந்துள்ள இடைப்பிற வரலை எடுத்துக்காட்டுக :

- (1) மிதமிஞ்சி மதுவினை உண்போர் நோய்வாய்ப்பட்டு இள வயதிலே உயிர் துறப்பர்.
- (2) மக்களின் மறுக்கொணு உரிமை.
- (3) கூவின வசந்த கால வரவினை அறிவிக்கும் குயில்கள்.
- (4) நான் கண்ட நெஞ்சையுருக்கும் காட்சி.

- (5) நடந்ததை உள்ளபடியே சொல்லுக.
- (6) மாறுவேடம் பூண்டு ஒருவருக்கும் தெரியாமற் போய் விட்டான்.
- (7) இரவலர்க்கு இல்லையென்னுமற் கொடுத்தான்.
- (8) நமது பூமியினும் எத்தனையோ மடங்கு பெரியது, வியாழன்.
- (9) வானரங்கில் உலகமுவப்ப விளங்கும் முழுமதி.
- (10) அரசனது வானளாவிய வெண்கொற்றக் குடை.

இ. எழுத்தாக்கம்

அறிக்கை எழுதுதல்

நடைமுறைத் தேவைகளுக்காக எழுதும் முயற்சிகளுட் கடிதம் எழுதுவதற்கு அடுத்தபடி அறிக்கை எழுதுவதும் முக்கிய மானது. மாணுக்களின் பாடசாலை வாழ்க்கையிலும் பிற்கால வாழ்க்கையிலும் அறிக்கைகள் எழுதுவதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் உண்டாகலாம். வகுப்பறையிலே நூலக வாசிப்பினை ஊக்குவதற்காக, மாணுக்கர் புதிதாக வாசித்த ஒரு புத்தகத்தைப் பற்றி அறிக்கை எழுதி, வகுப்பிலே வாசிக்குமாறு கேட்கப்படலாம். மாணுக்கர் இலக்கிய மன்றங்களின் கூட்ட அறிக்கை, ஆண்டு அறிக்கை போன்றவற்றை எழுதுவதற்குஞ் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படக்கூடும். பிற்காலத்திலே அரசாங்கத் துறையிலே ஆந் தனியார் துறையிலேனும் நிருவாகப் பதவிகள் வகிக்கும் போது, குறிப்பிட்ட சில பிரச்சினைகள், சூழ்நிலைகள், வாய்ப்பு வசதிகள் போன்றவற்றை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டிய ஆவசியகம் உண்டாகலாம். ஆதலாற் பாடசாலையிற் கற்குங் காலத்திலே மாணுக்கர் முறையாக அறிக்கை எழுதுவதிற் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும்.

எல்லா வகையான அறிக்கைகளுக்குந் தகவல் திரட்டுவது முதற் படியாகும். வாசித்தல், உசாவுதல், செவிமுடுத்தல், செவ்விகாணல் போன்ற முறைகளினுலே தகவல் திரட்டப்படும். தகவல் திரட்டும்போது குறிப்பெழுதுதல் இன்றியமையாதது. வாசிக்கும்போது நினைவிலே இருத்த வேண்டிய கருத்துகள் பல தோன்றும். அவை எல்லாவற்றையும் அப்படியே நினைவில் வைத்திருத்தல் எளிதன்று. அக்கருத்துகளை நினைவுகூர்ந்து பின்னர்ப் பயன்படுத்துவதற்கு வசதியாக நினைவுக் குறிப்பு

எழுதுவது மாணுக்கருக்குப் பயனுள்ள ஒரு பயிற்சியாகும். பின் வரும் முறையிலே நினைவுக் குறிப்பை எழுதிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

1. நினைவுக் குறிப்பு எழுதும் முறை

- (1) பந்திகளின் மையக் கருத்தையும் அதற்கு ஆதார மான துணைக் கருத்துகளையும் தெரிந்து, அவற்றைச் சுருக்கமான வாக்கியங்களாக எழுதுதல்.
 - (2) ஒரு பந்தியின் கருத்துகளை நினைவு கூர்வதற்குத் துணையான முக்கிய சொற்களைக் குறித்துக்கொள்ளுதல் : சொற்களுக்கிடையே கீறிட்டுத் தொடர்ந்து எழுதுவதால், இத்தனிச்சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு முழுக் கருத்தைக் குறித்து நிற்பன என்பது உணர்த்தப்படும்.
 - (3) சட்டகம் வரைதல் : முன்பு எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகள் சில நாள்களுக்குப் பின்பு மற்றி காரணமாகப் பொருள்றற சொற் கூட்டங்களாய் விடவங்கூடும். ஆதலால், வாசித்த விடயம் மனத்தை விட்டு அகலுமுன்பே, முதலில் எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சட்டகம் வரைவது நன்றி, சட்டகத்தை இரு வகையாக வரையலாம்.
- (அ) தலைப்புச் சட்டகம் :—இதிலே ஒவ்வொரு தலைப்பும் ஒரு முழுக் கருத்தை நினைவுகள் வதற்குத் துணை புரியும் ஒரு தனிச் சொல்லாகவேனும், சொற்றெடுராகவேனும் இருக்கும்.
- (ஆ) வாக்கியச் சட்டகம் :—இதிலே ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஒரு கருத்தை எடுத்துக்கூறுவதாக இருக்கும்.
- (முக்கியமான கருத்துகளை எண்ணிட்டும், அவற்றின் கீழ் வரும் துணைக் கருத்துகளை எழுத்திட்டும் வகைப்படுத்திக் காட்டலாம்.)

2. அறிக்கை எழுதுவதற்கான படிமுறைகள்

- (1) முக்கிய அமிசங்கள் இவையென முடிவு செய்க. ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே குறித்துக் கொள்க.
- (2) அறிக்கைக்கான பொருளைத் திரட்டுகையில், முக்கிய அமிசங்களுக்குப் பொருத்தமான விடயங்கள் பற்றிக் குறிப்புகள் எழுதிக்கொள்க. விடயங்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள மூலங்கள் எவை என்பதையுந் திருத்தமாகக் குறித்துக் கொள்க.
- (3) குறிப்புகளை மறுபரிசீலனை செய்க. முக்கியமில் லாதவை எனவும், சுவையற்றவை எனவும், செப்பமற்றவை எனவும் காணப்படுவதற்கும் நீக்கிவிடுக.
- (4) எஞ்சிய குறிப்புகளை முறைப்பட ஒழுங்குபடுத் துக. முக்கிய அமிசங்கள் ஒவ்வொன்றும் பற்றிய குறிப்புகளைத் தனித்தனித் தொகுதிகளாகத் திரட்டுக. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் சட்டகம் வரைக. பிரதான அமிசங்கள், துணை அமிசங்கள், முக்கிய விபரங்கள் என்பவற்றைச் சிறந்த முறையில் ஒழுங்குபடுத்துக.
- (5) இந்தச் சட்டகத்தை வைத்துக்கொண்டு, அறிக்கையின் முதல் வரைவை எழுதுக.
 - (அ) அறிக்கை எது பற்றியது என்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறும் முன்னுரை ஒன்றை எழுதுக.
 - (ஆ) சட்டகத்திலுள்ள பிரதான அமிசம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பந்தி எழுதுக.
 - (இ) அறிக்கையிலுள்ள முக்கியமான செய்தியைத் தொகுத்தேனும், அதுபற்றி அபிப்பிராயத்தை அல்லது தீர்ப்பை வெளியிடப்பேனும் சுருக்கமான ஒரு முடிவுரையை எழுதுக.
- (6) சில வகையான அறிக்கைகளில் விதப்புரைகள் செய்யப்படுவதுண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் விதப்புரைகள் செய்யப்படுவதுண்டு.

களில், முடிவுரைக்குப் பின் ‘விதப்புரைகள்’ என்று தலையங்கமிட்டு, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்ற முறையில் எண்ணிட்டு, விதப்புரைகளைச் சுருக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் எழுதுக.

- (7) முதல் வரைவை மீள வாசித்து, இயலுமான வரை திருத்தஞ் செய்க.
- (8) திருத்திய அறிக்கையைச் செப்பமாக மறுபடி எழுதுக.
- (9) மீண்டும் ஒருமுறை அறிக்கையை வாசித்துக் கவனக் குறைவினால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய எழுத்துப் பிழை, சொற் பிழை, குறியீட்டுப் பிழை முதலியவற்றைத் திருத்துக. தேவையானால், முழுவதையும் மீளப் பிரதி செய்க.
- (10) புத்தகங்கள், கட்டுரைகள், செய்தித் தாள்கள் போன்றவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு, உமது அறிக்கை எழுதப்பட்டதாயின், உசாத்துணை நூற்பட்டியல் ஒன்றை வேறுன தாளில் எழுதி, அறிக்கையின் இறுதியில் இணைத்துவிடுக.

கவனிக்க: விதிமுறையாக எழுதப்படும் சில அறிக்கைகளிற் பின்வரும் அமிசங்கள் மேலதிகமாகத் தேவைப்படும்:

- (1) அறிக்கை இன்னொருக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றது என்பது;
- (2) அறிக்கை எப்பொருள் பற்றியது என்பதைக் குறிக்கும் தலையங்கம்;
- (3) எழுதுபவரின் ஓப்பம், பதவி ஆகியனவும், எழுதப்பட்ட இடம், தேதி ஆகியனவும்.

மாணுக்கர் பயிற்சிக்காக எழுதும் அறிக்கைகளில் எப்போதும் தலையங்கம் இடப்படுதல் வேண்டும். சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப, மேலே காட்டிய (1), (3) ஆகிய அங்கங்கள் இடம்பெறலாம்.

3. மாணுக்கர் அறிக்கை எழுதுவதற்கான சந்தூர்ப்பங்கள்

- (1) ஓய்வு நேர வாசிப்பு : மாணுக்கர் தமது ஓய்வு நேரத்தில் இன்பத்துக்காகப் புத்தகங்களை வாசி த்து, அப்புத்தகங்கள் பற்றி அறிக்கை எழுதி, வகுப்பில் வாசித்துக் கலந்துரையாடுதல்.
- (2) உசாத்துணை வாசிப்பு : குறித்த ஒரு பொருள் பற்றிப் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள், கலைக்களாஞ் சியங்கள் போன்ற உசாத்துணை மூலங்களை வாசி த்து, தகவல் திரட்டி, அறிக்கை எழுதுதல்.
- (3) வெளிக்களாப் பயணங்கள் : கற்றல் நோக்கமாக வெளிக்களாப் பயணங்கு செய்து, தகவல் சேகரித்து, அறிக்கை எழுதுதல்.
- (4) பரிசோதனைகள் : விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடத்து லும் வீட்டிலும் பரிசோதனைகள் செய்து, அறிக்கை எழுதுதல்.
- (5) வானேவி அறிக்கை : வானேவியில் ஒளிபரப்பப் பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பற்றி அறிக்கை எழுதி, வகுப்பிலே வாசித்துக் கலந்துரையாடுதல். ஒரே நிகழ்ச்சி பற்றி வகுப்பு மாணுக்கர் ஒவ்வொரு வரும் தனித்தனியாக எழுதிய அறிக்கைகளை வாசித்துக் கலந்துரையாடுவது சுவையான கற்றல் அனுபவமாகும்.
- (6) தொலைக்காட்சி அறிக்கை : தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை அவதானித்து அறிக்கை எழுதி, வகுப்பில் வாசித்துக் கலந்துரையாடுதல்.
- (7) சொற்பொழிவுகள் : பாடசாலையிலோ, பிற இடத்திலோ அறிஞர் ஆற்றும் சொற்பொழிவுகளைச் செவிமடுத்து, அறிக்கை எழுதுதல்.
- (8) இலக்கிய மன்றங்கள் : பாடசாலை இலக்கிய மன்றத்தின் கூட்ட அறிக்கை எழுதுதல்.

4. ஓய்வு நேரத்தில் வாசித்த புத்தகம் பற்றி அறிக்கை எழுதுதல்

வகுப்பு மாணுக்கர் ஒருவர் நல்ல புத்தகம் ஒன்றை வாசித்து இன்பங் கண்டால், மற்றைய மாணுக்கரும் அந்த இன்பத்தைக் கலந்து அனுபவிக்க வேண்டுமென விரும்புவர். ஆதலால், அப்புத்தகம் பற்றி ஓர் அறிக்கை எழுதி வகுப்பில் வாசிப்பது நன்று. அத்தகைய அறிக்கையின் நோக்கங்கள் வருமாறு :

- (1) கேட்போருக்கு நூலாசிரியரை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தல்.
- (2) புத்தகத்தைப் பற்றிப் பயனுள்ள செய்தியை எடுத்துக்கூறல்.
- (3) மற்றையோர் அதனை வாசிப்பதில் ஆர்வங் கொள்ளச்செய்தல்.

அறிக்கை எழுதுவதற்கான வழிகாட்டற் குறிப்புகள்

- (1) புத்தகத்தின் பெயரை விளக்குக.
- (2) நூலாசிரியரைப் பற்றியும், அந்தப் புத்தகத்தில் வரும் மக்கள், இடங்கள், செய்திகள் முதலிய வற்றில் நூலாசிரியருக்கு உள்ள அறிவு பற்றியும் ஒரளவு விளக்குக.
- (3) புத்தகத்தின் பிரதான நோக்கம் என்ன என்பதைக் கூறுக.
- (4) (அ) பின்னணி, (ஆ) தொடக்க நிகழ்ச்சி, (இ) முக்கியமான பாத்திரங்கள் என்பவற்றை விவரிக்க.
- (5) புத்தகத்திற் கிளர்ச்சியூட்டும் அல்லது மகிழ்ச் சியூட்டும் நிகழ்ச்சி யாதேனும் விவரிக்கப்பட்டிருப்பின், அது பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுக. பிரதான கதையையோ, கதையின் உச்சக் கட்டத்தையோ கூறலாமா. அவ்வாறு கூறி னற் கேட்போருக்குப் புத்தகத்தை வாசிக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தணிந்துவிடுதலுங்கூடும்.

- (6) சவையுள்ள இரண்டொரு பகுதிகளை வாசித்துக் காட்டுக.
- (7) புத்தகத்தை வாசித்து நீர் எத்தகைய இன்பம் பெற்றீர் என்பதையும், ஏன் அது உமக்கு இன்ப அனுபவமாயிருந்தது என்பதையும் கூறுக.

5. விதிமுறையான அறிக்கையொன்று எழுதுவது பற்றிய குறிப்புகள்

“ எமது பாடசாலை நூலகத்தில் ஆண்டுதோறும் ஏற்படும் புத்தகங்களின் இழப்பு ” என்னும் விடயம் பற்றி அறிக்கை எழுதுமாறு உமக்கு ஓர் ஒப்படை தரப்பட்டுள்ளது என்று வைத்துக்கொள்க. உமக்குத் தேவையான தகவலைச் சேகரிப்பதற்கு, நீர் முதலில் நூலகரையும், பாடசாலையிலுள்ள பிற அலுவலரையும் செவ்வி காணுதல் வேண்டும். செவ்விகள்னுடு நீர் எடுக்குங் குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு, வின்வருவன போன்ற பிரதான கருத்துகள் உள்ளதான் ஒரு சட்டகத்தைத் தயாரித்தல் வேண்டும் :

- i. கடந்த பாசாலை ஆண்டில் உண்டான இழப்புகள்.
- ii. பதிலீடு செய்த லுக்கான செலவுகள்,
- iii. இழப்புகளுக்கான காரணங்கள்.
- iv. இழப்புகளைத் தடுப்பதற்கு முன் செய்த எத்தனங்கள்.
- v. ஒரு புதிய நூலகத் திட்டம்.

இந்தச் சட்டகத்தை வழிகாட்டியாக வைத்துக்கொண்டு, நீர் உமது அறிக்கையை எழுதவேண்டும். நீர் எடுத்த குறிப்புகளில் இடம்பெற்ற கருத்துகள் எல்லாம், இச்சட்டகத்தின் பகுதிகளை விரித்து எழுதுவதற்குப் பயன்படும்.

பயிற்சி

1. நீர் அண்மையில் வாசித்துச் சவைத்த ஒரு புத்தகம் பற்றி அறிக்கை எழுதுக.

2. சஞ்சிகையொன்றில் வெளிவந்த கட்டுரையொன்றை (கதையன்று) வாசித்து, அது பற்றிய அறிக்கை ஒன்று எழுதுக.
3. வாரென்னியில் அல்லது தொலைக்காட்சியில் வந்த பேச் சொன்றைச் செவிமடுத்து, அது பற்றிய அறிக்கை ஒன்று எழுதுக.
4. நீர் உமது வகுப்பு மாணக்கருடன் அண்மையிலே ஒரு கண்ணிச் சுற்றுலாவிற் கலந்துவந்துள்ளீர். அச்சுற்று ஸாப் பற்றிய அறிக்கை ஒன்றை எழுதுக.
5. பின்வரும் விடயங்கள் பற்றித் தகவல் திரட்டி, விதி முறையான அறிக்கைகள் எழுதுக:
 - (அ) உமது பாடசாலை மாணவர் மன்றத்தின் வளர்ச்சி.
 - (ஆ) விஞ்ஞானத் துறையில் அண்மையில் உண்டான அபிவிருத்தி.
 - (இ) விண்வெளி ஆராய்ச்சியிற் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்தில் உண்டான வளர்ச்சி.
 - (ஈ) இலங்கையில் வெளிவரும் தமிழ்த் தேசியச் செய்தித் தாள்கள்.
 - (உ) தமிழ் வார வெளியீடுகளில் வெளிவருஞ் சிறு கதைகள்.

பெளத்தரும் தமிழும்

வட நாட்டிலிருந்து தென்னைட்டில் வந்த மதங்களைப் பண்டைப் பெரியோர் இரண்டு வகையாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். அவை பிராமண மதம், சிரமண மதம் என்பன. பிராமண மதம் என்பது வைதிக மதம். சிரமண மதம் என்பது பெளத்த, ஜென மதங்களாகும். ‘சிரமணம்’ என்னுற் சொல் தமிழிற் ‘சமணம்’ என வழங்கும். ‘சமண மதம்’ என்றால், ஜென மதத்துக்கு மட்டும் பெயராக இக்காலத்தில் பெரும் பான்மையோராற் கருதப்படுகிறது. ஆனால், ‘சமணம்’ என்னும் சொல், வைதிக மதத்தவரல்லாத பெளத்தர், ஜெனர் மதங்களுக்குப் பொதுப் பெயராகப் பண்டைக் காலத்தில் வழங்கி வந்தது.

சமணர்களாகிய பெளத்த ஜெனர்கள் தங்கள் மதக் கொள்கைகளை உலகத்திலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் அறியவேண்டும் என்னும் விரிந்த மனப்பான்மை உடையவர்கள். ஆகையால், அந்தந்த நாடுகளிற் பேசப்படும் தாய்மொழிகளிலே தங்கள் சமய உண்மைகளை எழுதியும் பேசியும் வந்தார்கள். பிராமணர்களோ அத்தகைய விரிந்த மனப்பான்மை உடையவர்கள்லர். அதற்கு மாருகத் தமது மதத்தைத் தாங்கள் மட்டும் அறியவேண்டும் என்னும் எண்ணமுடையவர்கள். பொது மக்கள் அறியாத சமஸ்கிருத மொழியிலே தங்கள் மதக் கொள்கைகளை எழுதி வைத்துக்கொண்டதோடு, அந்த நூல்களைப் பிராமணரல்லாதவர்கள் படிக்கவுங்கூடாது; பிறர் படிப்பதைக் காதாற் கேட்கவுங்கூடாது; அப்படிச் செய்வாராயின், அவரைக் கடுமையாகத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று சட்டமும் எழுதி வைத்துள்ளார்கள்.

பரந்த உயர்ந்த பெரிய நோக்கமும், மனப்பான்மையுங் கொண்டவர்களான பெளத்த, ஜெனர்கள் தங்கள் மதக் கொள்கைகளை எல்லோரும் அறியவேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணமுடையவர்களாதவின், அவர்கள் தங்கள் மத நூல்களை அந்தந்த

நாட்டுத் தாய்மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து வைத்தார்கள். நாட்டு மக்கள் அறியாதபடி வேறொரு மொழியில் மதக் கொள்கைகளை மறைத்து வைப்பது மன்னிக்க முடியாத பெரும் பாவம் என்பது அவர்களின் கொள்கை. இக்கொள்கையை விளக்கக் கீழ்க்கண்ட வரலாறுகளே போதுமானவை.

பெளத்தர்களுக்குரிய ‘சல்லவக்க’ என்னும் பாளி மொழி நூலில் இச்செய்தி காணப்படுகிறது.

பெளத்த மதத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு பார்ப்பனத் துறவிகள் புத்த தேவரிடஞ் சென்று, ‘புத்தரின் வாய்மொழிகளை வெவ்வேறு நாட்டிற் சென்று போதித்து வருகிற தேர்கள் அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியில் உபதேசம் செய்கிறபடியால், புத்தர்மொழிகள் கெட்டுப் போகின்றன. ஆகையால், புத்தரின் உபதேசங்களைச் சந்த பாஸையில் எழுதிவைப்போமாக !’ என்றனர். இங்குச் ‘சந்தம்’ என்பது சமஸ்கிருத சூலோகம். சமஸ்கிருத சூலோகத்தில் புத்தர் உபதேசங்களை அமைத்து எழுதவேண்டும் என்று சூறியதாகக் கருத்து. கௌதம புத்தர் இவர்களது வேண்டுகோளினை மறுத்து, “நீங்கள் புத்தரின் வாய்மொழிகளைச் சந்த பாஸையில் அமைத்து எழுதக்கூடாது. அப்படிச் செய்கிறவர் யாராயிருந்தாலும் தீங்கு செய்த குற்றத் திற்குள்ளாவர். புத்தரின் வாய்மொழிகளை ஒவ்வொருவரும் அவரவரது தாய்மொழியிலேயே அறியவேண்டும்” என்றனர்.

இதனால் புத்தரின் விரிந்த மனப்பான்மை நன்கு விளங்குகின்றது. இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றிப் பிற காலத்துப் பெளத்தர்களும் அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழிகளில் பெளத்தக் கொள்கையைப் போதித்து வந்தனர்.

ஜென சமயத்தவரும் இவ்வாறே பரந்த மனப்பான்மை யுள்ளவராய், அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியிலேயே தங்கள் மதநூல்களை எழுதிவந்தார்கள். இதனை, சித்தசேன திவாகரர் என்னும் ஜென முனிவரின் வரலாற்றிலிருந்து நன்கறியலாம். (சித்தசேன திவாகரர் வரலாற்றைச் சமணமும் தமிழும் என்னும் நூலிற் காணக.)

இவ்வாறு, தாய்மொழி வாயிலாகத் தமது மதக்கோட்டாட்டினை உலகத்திற் பரவச்செய்யுங் கருத்துடையவரான பெளத்தர்கள் எந்தெந்த நாட்டிற்குச் சென்றார்களோ, அந்தந்த நாட்டு மொழிகளைக் கற்று, அந்தந்த மொழிகளில் மதநூல்களையும் பிற நூல்களையும் இயற்றிவைத்தார்கள். இந்த முறையில் இவர்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செய்த தொண்டு தமி

மூர்களால் மறக்கப்பாலதன்று. அன்றியும், சிறுவர்களின் கல்வி யைப் பற்றியும் இவர்கள் கருத்தினைச் செலுத்தி, அவர்களுக்குத் தாய்மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்பித்துவந்தார்கள். நாம் இப்பொழுது வழங்குகிற ‘பள்ளிக்கூடம்’ என்னும் சொல்லே, இவர்கள் கல்வியைப் பரப்புவதற்காகச் செய்துவந்த முயற் சியை இனிது விளக்குகின்றது. ‘பள்ளி’ என்னும் பெயர்க்குப் பெளத்த ஜெனத் துறவிகள் வாழும் மட்டம் என்பது பொருள். பெளத்த ஜெனத் துறவிகள் தாங்கள் வாழும் பள்ளிகளின் கூடங்களிற் பாடசாலைகளை வைத்துப் பாடஞ் சொல்லிவந்த மையால், பாடசாலைக்குப் ‘பள்ளிக்கூடம்’ என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று, பெளத்த ஜென மதங்கள் மறைந்து பல நூற்றுண்டு கள் கழிந்தும், இன்றளவும் ‘பள்ளிக்கூடம்’ என்னும் சொல் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவருகின்றது.

இவ்வாறு சொல்வதால், பெளத்த ஜெனர்கள் வருவதற்கு முன்னே தமிழ்நாட்டிற் கல்விச் சாலைகள் கிடையாவென்று சொன்னதாகக் கருதவேண்டா. சமனர்கள் தமிழ்நாடு வருவதற்குப் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் கிராமங்கள் தோறும் கல்விச்சாலைகள் அமைத்து நடத்தி வந்தனர். சிறுவர்களுக்குக் கல்லி கற்பித்த ஆசிரியருக்குக் ‘கணக்காயர்’ என்ற பெயர் சங்க நூல்களிற் காணப்படுகின்றது. பின் ஏன் இதனை இங்குக் குறிப்பிட்டோமென்றால், பெளத்தர்களும் ஜெனர்களும் தாய்மொழிக் கல்வியைப் பரவச்செய்ய அதிகமாகக் கருத்தைச் செலுத்தினார்கள் என்பதை விளக்குவதற்காகத்தான்.

பெளத்த ஜென மதத்தார் தாய்மொழியான தேசபாண்டில் பெரிதும், ஊக்கங்காட்டி, அந்த மொழியில் பொதுமக்களின் நன்மைக்காக நூல்கள் இயற்றி வைத்ததுபோல, வைதிக மதத்தைச் சேர்ந்த பிராமணர் நங்கள் மத நூல்களைத் தேசபாண்டியில் எழுதிவைக்கவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் தங்கள் மதக் கொள்கைகளைத் தாங்கள் மட்டும் படிக்கவேண்டும். பிறர் அவற்றை ஒருபோதும் படிக்கக்கூடாதென்னும் குறுகிய மனப்பான்மை உடையவர்கள்.

வனப்புப் பொருந்திய தமிழ்மங்கை என்னும் பெருமாட்டுக்குச் சிலம்பு, மேகலை, வளை, குண்டலம், மணி என்னும் விலை பெற்ற நற்கலங்களை அணிவித்து, என்றென்றும் அப்பெருமாட்டு அழுடன் விளங்கச் செய்தவர் சமனராகிய பெளத்த ஜென மதத்தினரோயாவர். அஃதாவது, சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சிந்தாமணி என்னும் ஐம்

பெருங்காப்பியங்களை இயற்றித் தமிழ்மொழியை அழகுறச் செய்தவர் பெளத்த ஜென்ரேயாவர். மணிமேகலை, குண்டலகேசி என்னும் இரண்டையும் பெளத்தரும், சிலப்பதிகாரம், வளையாபதி, சிந்தாமணி என்னும் மூன்றையும் ஜெனரும் இயற்றினர். அவர்கள் அப்பெருமாட்டிக்கு அணிவித்த வேறு அணிகலன்களும் பலப்பல உண்டு.

பெளத்தர் (ஜெனருங்கூட) தமிழ் நாட்டிலே தமிழ்மொழி யிலே தமது மதக்கொள்கையைப் பராப்பிய செய்தியை இது காறுங் கூறினாலோம். இதுவன்றியும் பெளத்தர், தமிழ் நாட்டிலே பிராமி எழுத்தைப் பரவச் செய்யக் காரணமாக இருந்தனர் என்பதை விளக்குவாம். பிராமி அல்லது பிராஹ்மி என்று கூறப் படும் எழுத்தைப் புதிதாகக் கண்டுபிடித்தவர் பகவான் புத்தர் என சேஷமேந்திரர் என்பவர், தாம் இயற்றிய புத்த ஜனனம் என்னும் நூலிலே கூறியுள்ளார்.

அஂதாவது : சித்தார்த்த குமாரன் (புத்தர்) இளமையில் எல்லாவித வித்தைத்தகளையும் கற்று வளரும்போது, தாமாகவே பிராஹ்மி எழுத்தை உண்டாக்கி நிறுவினார் என்பது அவரின் கருத்தாகும்.

பிராஹ்மி எழுத்தை இந்தியா முழுவதிலும் பரவச் செய்தவர்கள் பெளத்தர்கள் ஆவர். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கியவரும், பெளத்த மதத்தை மேற்கொண்டதோடு, அம்மதத்தை இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் பரவச் செய்தவருமாகிய அசோகச் சக்கரவர்த்தியார், தமது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளிலெல்லாம் எழுதுவித்துள்ள கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் பிராமி எழுத்தையே உபயோகித்து இருக்கிறார். காரோஷ்டி முதலான வேறு எழுத்துக்கள் அசோகர் காலத்தில் வழங்கி வந்தபோதி ஆம், அவற்றை உபயோகிக்காமல், பிராமி எழுத்தை உபயோகித்ததன் கருத்து அது புத்தர் உண்டாக்கிய எழுத்து என்னும் நம்பிக்கையாக இருக்கலாம். அசோகர் தமது ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளில் மட்டும் பிராமி எழுத்து உபயோகிக்கப்பட்டது என்று கருதவேண்டா. அவர் ஆட்சிக்குட்படாத தமிழ் நாடு, இவங்கைத் தீவுகளிலும் (அசோகர் காலத்திலே) எழுதப்பட்ட சாசனங்களும் பிராமி எழுத்துக்களாக உள்ளன. இவ்விடங்களிலும் இச்சாசனங்களை எழுதியவர்கள் பெளத்தர்கள் என்

பது அறியத்தக்கது, எனவே, கி. மு. முன்றும் நாற்றுண்டில், அசோகச் சக்கரவர்த்தியும், அவரால் வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட பிக்குகளும் பிராமி எழுத்தை எல்லா இடங்களிலும் பரவசெய்தார்கள் என்பது அறியப்படுகிறது. அசோகச் சக்கரவர்த்தி தம் சாசனங்களில் பிராமி எழுத்தை உபயோகித்த படியால், பிராமி எழுத்துக்கு அசோகர் எழுத்து என்றும் இக்காலத்தில் பெயர் வழங்குகிறார்கள்.

மயிலை சௌ. வேங்கடசாமி
“பொத்தமும் தமிழும்”

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. ‘சமணம்’ என்னுஞ் சொல்லுணர்த்திய பொருள் காலப்போக்கில் எவ்வாறு மாற்றமடைந்துள்ளது?
2. வட நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த திரமணர், தமிழ்மொழிக் கல்வியில் அக்கறை கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன?
3. பள்ளிக்கூடம் என்னுஞ் சொல் எவ்வாறு தோன்றிய தெனக் கட்டுரையாசிரியர் கூறுகின்றார்?
4. பெளத்தரும் சைனரும் தமிழ் மங்கைக்கு அருங் கலங்களை அணிவித்து அவளை அழுகுடன் விளங்கச் செய்தது எவ்வாறு?
5. பிராமி எழுத்து இந்தியா முழுவதும் எவ்வாறு பரவியது?
6. புத்தர் தம்முடைய போதனைகளை நாட்டு மக்களின் தாய்மொழியிலேயே பரப்ப வேண்டுமென விரும்பி னர் என்பதற்குக் கட்டுரையாசிரியர் காட்டும் சான்று யாது?
7. தமிழ் நாட்டுப் பெளத்தத்துக்கும் அசோகச் சக்கரவர்த்திக்குமுள்ள சம்பந்தம் என்ன?

II. சரியான்' அல்லது பொருத்தமான விடையைத் தெரிவிசெய்க :

1. அசோகச் சக்கரவர்த்தி தம்முடைய சாசனங்களைக் கற்பாறைகளிற் பொறிப்பித்தற்குப் பயன்படுத்திய எழுத்து,
 - (1) காரோஷ்டி
 - (2) தேவநாகரி
 - (3) வட்டெழுத்து
 - (4) பிராமி.
2. தமிழ் நாட்டிலே பண்டைக் காலத்திற் சிறுவர் கல் விக்கு முதலிலே வித்திட்டவர்,
 - (1) பிராமணர்
 - (2) பெளத்தர்
 - (3) தமிழ்க் கணக்காயர்
 - (4) ஜௌனர்.
3. இக்கட்டுரையிலே இதன் ஆசிரியர் வலியுறுத்தும் முக்கிய கருத்து,
 - (1) பிராமணர் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றவில்லை என்பது.
 - (2) பெளத்தரும் சமணரும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு அளப்பருந் தொண்டாற்றியுள்ளனர் என்பது.
 - (3) அசோகர் பெளத்த சமயத்தைப் பரப்புவதில் அளப்பரும் பணி செய்துள்ளார் என்பது.
 - (4) பெளத்தரே பிராமி எழுத்தை இந்தியா முழுவதும் பரப்பினர் என்பது.

இ. இலக்கணம்

தொடரியல்

வாக்கியத்தின் அகத்தொடர்புகள் (2)

இயை

வாக்கியத்திலே தழுவுஞ் சொல்லும் தழுவப்படும் சொல் லும் திணை, பாஸ், எண், இடம் என்பவற்றில் மாறுபடாது இயைந்து நிற்றல் இயைபு எனப்படும். தழுவுஞ் சொல்லாவது முடிக்கப்படுஞ்சொல்; தழுவப்படுஞ் சொல்லாவது முடிக்குஞ் சொல். எழுவாயும் பயனிலையுங் கொண்ட ஒரு வாக்கியத்தை

எடுத்துக்கொண்டால், எழுவாய் முடிக்கப்படுஞ்சொல் அல்லது தமுவங்சொல் ஆகும் ; பயனிலை முடிக்குஞ் சொல் அல்லது (எழுவாயால்) தமுவப்படுஞ் சொல் ஆகும்.

1. எழுவாய் பயனிலை இயைபு

எழுவாயும் பயனிலையும் தினை, பால் எண் இடங்களில் ஒத்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஒத்து வருவனவே வழா நிலை வாக்கியங்களாகும். இந்த இயைபினைப் பின்வரும் வாய் பாடுகளால் விளக்கலாம் :

- (அ) ஆண்பால் எழுவாய் + ஆண்பாற் பயனிலை
உ-ம் : நம்பி வந்தான்
- (ஆ) பெண்பால் எழுவாய் + பெண்பாற் பயனிலை
உ-ம் : நங்கை வந்தாள்
- (இ) பலர்பால் எழுவாய் + பலர்பாற் பயனிலை
உ-ம் : மாணுக்கர் வந்தனர்.
- (ஈ) ஒன்றன்பால் எழுவாய் + ஒன்றன்பாற் பயனிலை
உ-ம் : அது வந்தது.
- (ஊ) பலவின்பால் எழுவாய் + பலவின்பாற் பயனிலை
உ-ம் : அவை வந்தன.
- (ஹ) தன்மை ஒருமை எழுவாய் + தன்மை ஒருமைப் பயனிலை
உ-ம் : நான் வந்தேன்.
- (எ) தன்மைப் பன்மை எழுவாய் + தன்மைப் பன்மைப் பயனிலை
உ-ம் : நாம் வந்தோம்.
- (ஏ) முன்னிலை ஒருமை எழுவாய் + முன்னிலை ஒருமைப் பயனிலை
உ-ம் : நீ வந்தாய்
- (ஐ) முன்னிலைப் பன்மை எழுவாய் + முன்னிலைப் பன்மைப் பயனிலை
உ-ம் : நீர் வந்தீர்.

புறநடகள்

எழுவாயானது பெயர்ப் பயனிலை கொள்ளுமிடத்து இந்த இயைபு வேண்டப்படுவதில்லை.

(1) சபை நடுவே நீட்டோலை வாசியாநின்றூன் குறிப் பறிய மாட்டாதவன் நன் மரம்.

(உயர்தினை எழுவாய் + அஃறினைப் பயனிலை)

(2) அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.

(உயர்தினைப் பலர்பால் + அஃறினை ஒன்றன்பால்)

(3) ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து.

(உயர்தினைப் பலர்பால் + அஃறினை ஒன்றன்பால்)

2. பெயரெச்ச முடிபு

பெயரெச்சத்துக்கும் அதனை முடிக்கும் பெயருக்கும் இயைபு வேண்டப்படுவதில்லை. பெயரெச்சங்கள் இரு தினை ஜம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானவை.

ஒ-ம் : உண்ட மனிதன், உண்ட மனிதர், உண்ட மாடு, உண்ட மாடுகள், உண்ட நான், உண்ட நாம், உண்ட நீ, உண்ட நீங்கள்.

3. எண்ணுப் பெயரடை முடிபு

தமிழில் எண்ணுப் பெயர்கள் எல்லாம் அஃறினைக் கொற்களாகக் கொள்ளப்படும். ஆயினும், இப்பெயர்கள் வேறு பெயர்களுக்கு அடையாக வருதலுமண்டு. அவ்வாறு வரும்போது அவை பெயரெச்சங்கள் போல நடக்கும். ஒன்று என்பது பெயரடையாக வரும்போது ஒரு எனத் திரிபடையும். அவ்வாறே இரண்டு என்பது இரு எனத் திரிபடையும். இரண்டு என்பது திரிபடையாமல் இயல்பாக நின்றும் பெயரடையாகும். ஏனைய எண்ணுப் பெயர்கள் எல்லாம் திரிபுற்றும் திரிப்புதும் பெயரடையாய் நிற்க வல்லன. எண்ணுப் பெயர்கள் இவ்வாறு பெயரடையாக வரும்போது, தழுவப்படும் பெயர்கள் உயர்தினையாயின், அவற்றுக்கு இயையத்தழுவும் சொற்களும் தினைபாலில் திரிபுபெற்று வருதல் வேண்டுமென்று சிலர் கருதுவர்.

உ-ம் : ஒரு மாடு	ஒருவன் மாணுக்கன் அல்லது மாணுக்கன் ஒருவன்
இரு மாடுகள், இரண்டு மாடு கள்	இருவர் மாணுக்கர் அல்லது மாணுக்கர் இருவர்
மூன்று மாடுகள்	மூவர் மாணுக்கர் அல்லது மாணுக்கர் மூவர்
நான்கு மாடுகள்	நால்வர் மாணுக்கர் அல்லது மாணுக்கர் நால்வர்

ஆயினும், இப்பெயர்டைகள் பெயரெச்சங்கள் போல நடப்பதால், தினைபால் என் இட விகற்பங்களுக்கு ஏற்பத் திரிப்படையாமல், இயல்பாக நின்று பெயர்களைத் தழுவ வதே இக்கால வழக்கில் நிலைபெற்றுள்ளது. பல, சில என்னும் அஃறினைப் பலவின்பாற் பெயர்களும் பெயரடைகளாய் வரும் போது, என்னுப் பெயர் போலவே நடக்கும்.

உ-ம் : ஒரு பெண்டாட்டி தமரோடு }
கலாய்த்து }
எமக்கொரு காரணிகளைத் }
தரல் வேண்டும். } (இறையனர் கள்
வியலுரையில் வந்த
ஆட்சிகள்)

பத்து மனிதர் }
சில அறிஞர் }
பல இளைஞர் } (இவை இக்கால வழக்குகள்)

குறிப்பு : ஒரு, இரு என்னும் பெயரடைகளுக்குப் பின் உயிரும் யகரமும் முதலாகவுள்ள சொற்கள் வந்து புனரும்போது, ‘ஒரு’ என்பது ‘ஒர்’ என்றும், ‘இரு’ என்பது ‘சர்’ என்றும் திரிந்து புனரும். ஏனைய இடத்து அவை இயல்பாகவே நிற்கும்.

உம் : ஒரணில், ஒரு மாடு
சராண்டுகள், இரு கொம்புகள்

இவ்விதி சொற்புணர்ச்சிக்குக் கூறப்பட்டமையால், உரை நடைமிலே சொற்களைப் பிரித்து எழுதும்போது ஒரு அணில்

என்றும் இரு ஆண்டுகள் என்றும் எழுதலாம் என்பது சிலர் கொள்கை. ஆறுமுக நாவலர் இவ்வாறே எழுதியுள்ளார். ஆயினும், உச்சரிப்பு எளிமை நோக்கியும், செவிக்கினிமை நோக்கியும் ஓர் அணில் என்றும் ஈர் ஆண்டுகள் என்றும் பிரித்தெழுதுவதைச் சிலர் விரும்புவர்.

4. வினையெச்ச முடிவு

(1) வினையெச்சங்கள், பெயரெச்சங்களைப் போலவே இரு திணை ஜம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானவை :

உ-ம் : வந்து கண்டான், வந்து கண்டாள், வந்து கண்டார், வந்து கண்டது, வந்து கண்டன், வந்து கண்டேன், வந்து கண்டோம், வந்து கண்டாய், வந்து கண்டார்.

(2) வினையெச்சங்கள் தெரிந்திலை வினையையும் குறிப்பு வினை யையுங் கொண்டு முடியும். முடிக்குஞ் சொற்கள் வினைமுற்றுக்கவேணும், வினையெச்சமாகவேணும், பெயரெச்சமாகவேணும், வினையாலஜையும் பெயராகவேணும், தொழிற் பெயராகவேணும் இருக்கலாம். இவற்றுக்கு உதாரணம் பின்வருமாறு:

தெரிந்திலை வினையெச்சம்

உண்டு வந்தான் ; உண்டு வாரான் (தெரிந்திலை வினைமுற்று)

உண்டு வந்து ; உண்டு வாராது (தெரிந்திலை வினையெச்சம்)

உண்டு வந்த ; உண்டு வாராத (தெரிந்திலை வினைப் பெயரெச்சம்)

உண்டு வந்தவன் ; உண்டு வாராதவன் (தெரிந்திலை வினையாலஜையும் பெயர்)

உண்டு வருதல் ; உண்டு வாராமை (தெரிந்திலத் தொழிற் பெயர்)

கற்று வஸ்வன் (குறிப்பு வினைமுற்று)

கற்று வஸ்வ (குறிப்பு வினைப்பெயரெச்சம்)

கற்று வஸ்வன் (குறிப்பு வினையாலஜையும் பெயர்)

கற்று வன்மை (குறிப்புத் தொழிற்பெயர்)

குறிப்பு வினையெச்சம்

மெய்யன்றிச் சொல்லான்	(தெரிந்திலை வினைமுற்று)
மெய்யன்றிச் சொல்லாத	(தெரிந்திலை வினைப்பெயர்ச்சம்)
மெய்யன்றிச் சொல்லாது	(தெரி ந்திலைவினை வினையெச்சம்)
மெய்யன்றிச் சொல்லாதவன்	(தெரிந்திலை வினையால்லையும் பெயர்)
மெய்யன்றிச் சொல்லாமை	(தெரிந்திலைத் தொழிற்பெயர்)
ஒடன்றி இல்லான்	(குறிப்பு வினைமுற்று)
ஒடன்றி இல்லாத	(குறிப்புவினைப் பெயர்ச்சம்)
ஒடன்றி இல்லாது	(குறிப்புவினை வினையெச்சம்)
ஒடன்றி இல்லாதவன்	(குறிப்பு வினையால்லையும் பெயர்)
ஒடன்றி இன்மை	(குறிப்புத் தொழிற்பெயர்)

8. வேற்றுமை முடியு

(1) எழுவாய் வேற்றுமை பெரும்பாலும் வினைகொண்டு முடியும் : சிறுபான்மை பெயரையும் வினைவையும் கொண்டு முடியும் :

உ-ம் : மாணுக்கன் கற்கின்றான்	(வினை)
அவன் வனிகன்	(பெயர்)
அவன் யார் ?	(வினா)

(2) இரண்டாம் வேற்றுமை வினைகொண்டு முடியும்.

பொருளை ஈட்டினான்	(தெரிந்திலை வினை)
பொருளை உடையன்	(குறிப்பு வினை)
பொருளை ஈட்டுதல்	(வினைப்பெயர்)

(3) மூன்றாம் வேற்றுமை வினைகொண்டு முடியும்.

உ-ம் : கண்ணுற் பார்க்கிறான்	(தெரிந்திலைவினை)
கண்ணுற் கொடியன்	(குறிப்பு வினை)
கண்ணுற் பார்த்தல்	(வினைப்பெயர்)

- (4) நான்காம் வேற்றுமை வினை கொண்டும் முடியும்; பெயர் கொண்டும் முடியும். பெயர் கொள்ளும் போது அது வினையோடு பொருந்தும் பெயராயிருக்கும்.

உ-ம் : ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தான்
(தெரிந்திலைவினை) எனக்கு நல்லன் (குறிப்பு வினை)
एழைகளுக்குக் கொடுத்தல் (வினைப்பெயர்)
பினிக்கு மருந்து (பெயர்)

(பினிக்கு மருந்து என்பது பினிக்குக் கொடுக்கும் மருந்து என வினைவேண்டி நிற்றல் காண்க.)

- (5) ஐந்தாம் வேற்றுமை எல்லைப் பொருளிற் பெயர் கொண்டு முடியும். ஏனைய இடத்து வினை கொண்டு முடியும்.

உ-ம் : கொழும்பின் வடக்கு (எல்லைப் பொருளிற் பெயர் கொண்டு முடிந்தது)

நோயின் நீங்கினை (தெரிந்திலை வினை)

நோயிற் கொடியன் (குறிப்பு வினை)

நோயின் நியங்குதல் (வினைப் பெயர்)

- (6) ஆரும் வேற்றுமை எப்போதும் பெயர் கொண்டே முடியும் :

உ-ம் : எனது புத்தகம் (பெயர்)

உனது வருகை (வினைப் பெயர்)

- (7) ஏழாம் வேற்றுமை வினை கொண்டும் முடியும் ; பெயர் கொண்டும் முடியும். பெயர் கொள்ளும்போது அது வினையோடு பொருந்து வதாயிருக்கும்.

உ-ம் : அவையில் இருத்தாள் (தெரிந்திலை வினை)

அவையின்கண் உளர் (குறிப்பு வினை)

அவையின்கண் இருத்தல் (வினைப் பெயர்)

மணியின்கண் ஒளி (பெயர்)

(மணியின்கண் ஒளி என்பது மணியின்கண் இருக்கும் ஒளி என வினை வேண்டிநிற்றல் காண்க.)

- (8) எட்டாம் வேற்றுமை ஏவல்வினை கொண்டு முடியும்.
உ-ம் : மகனே, கேள். (ஏவல் வினை)

6. முடிக்குஞ் சொற்கள் நிற்கும் இடம்

ஆரைம் வேற்றுமை ஒழிந்த வேற்றுமையுருபுகளை முடிக்குஞ் சொற்கள் அவற்றுக்குப் பின் வருதலே இயல்பு. செய்ய வில் யாப்பு நோக்கியும், உரைநடையில் யாதேனும் ஒரு விளைவை உண்டாக்கவும் முடிக்குஞ் சொற்கள் முன் வருதலுமுண்டு.

- (1) கூவின பூங்குயில்.
- (2) வளர்த்தான் அறிவை.
- (3) கண்ணேன் கண்களால்.
- (4) அள்ளிக்கொடுத்தான் இரவலர்க்கு.
- (5) விழுந்தான் மரத்திலிருந்து.
- (6) (உதாரணம் இல்லை).
- (7) ஓடினான் தாயிடம்.
- (8) வாருங்கள் நன்பர்களே.

7. உருபும் விளையும் அடுக்கி முடிதல்

(1) உருபுகள் விரிந்தும் மறைந்தும் ஒன்று பல அடுக்கல் :

உ-ம் : (1) தந்தையையும் தாயையும் வணங்கினன்.
(ஐயுருபு விரிந்து நின்றது)

(2) அன்பும் அறனும் உடையன்.
(ஐயுருபு தொக்கு நின்றது)

(2) உருபுகள் விரிந்தும் மறைந்தும் பல அடுக்கல் :

உ-ம் : (1) ஆசிரியர் இலக்கண விதியை உதாரணங்களால் மாணுக்கருக்கு விளக்கினார்.

(எழுவாய் வேற்றுமை — இரண்டாம் வேற்றுமை — மூன்றாம் வேற்றுமை — நான்காம் வேற்றுமை)

(2) அரசன் வாள் கைக்கொண்டான்.
(உருபும் இல் உருபும் தொக்கன)

(3) வினைமுற்று ஒன்று பல அடுக்கல்.

(1) ஆடினன் பாடினன் அனுமன். (தெரிந்திலை வினை முற்று — ஆண்பால்)

(2) இளையள் மெல்லியள் மடந்தை. (குறிப்பு வினை முற்று — பெண்பால்)

(4) பெயரெச்சம் ஒன்று பல அடுக்கல் :

உ-ம் : கற்ற கேட்ட சான்டேர். (தெரிந்திலை வினைப் பெயரெச்சம்)

கரிய நெடிய மனிதன். (குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சம்)

(5) வினையெச்சம் ஒன்று பல அடுக்கல் :

உ-ம் : (1) கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிந்தான். (தெரிந்திலை வினை)

(2) விருப்பின்றி வெறுப்பின்றி இருந்தார் (குறி ப்பு வினை)

யயிற்சி

1. வாக்கியத்தில் இயைபு எனப்படுவது யாது?
2. எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் எத்தகைய இயைபு இருத்தல் வேண்டும்?
3. எழுவாய் பயனிலைகளுக்குள் இயைபு வேண்டாமலும் வாக்கியம் அமைதல் கூடுமா? கூடுமாயின் உதாரணங் காட்டி விளக்குக.
4. என்னுப் பெயர்கள் பெயர் சொல்லுக்கு அடையாக வரும்போது எவ்வாறு நடக்கும்?
5. வினையெச்சங்களுக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாய் வரும் சொற்கள் எவ்வடிவங்களில் அமையும்?
6. வேற்றுமை உருபுகளுக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாக வருபவை எவை?

அவற்றின் இயல்பான இடம் எது? முடிக்குஞ் சொற்களும் முடிக்கப்படுஞ் சொற்களும் முன்பின் ஒக மாறிவருதல் உண்டா? விளக்குக.

7. உருபும் வினையும் அடுக்கி வரும்போது எவ்வாறு முடிவு பெறும்?

இ. எழுத்தாக்கம்

சருக்கம் எழுதுதல்

ஒரு விரிவான உரைப் பகுதியைப் பொருள் கெடாதவாறு வேண்டிய அளவுக்குச் சருக்கிச் சொந்த மொழி நடையில் எழுதுவதே ‘சருக்கம்’ அல்லது ‘பொழிப்பு’ என்று சொல்லப்படும். ஒரு பகுதியை எவ்வளவு வேண்டுமாயினும் சருக்கலாம். ஆனால், அளவுக்கு மிஞ்சிச் சருக்கினால் மூலப் பகுதியின் பொருள் கெட்டு விடவங்கூடும். ஆதலால், பொதுவாக மூன்றிலொரு பங்காகச் சருக்கி எழுதுமாறே பரீட்சை வினாத்தாளில் அறிவுறுத்தல் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம்.

சருக்கம் எழுதும் பயிற்சி, கற்றல் முறையிலே முக்கியமாகின்றது. ஓர் உரைநடைப் பகுதியின் சருக்கத்தை எழுதுவதற்கு, அதனைக் கருத்தான்றி வாசித்தல் இன்றியமையாதது. அன்றியும், வாசித்ததை முற்றுக விளங்கிக்கொள்ளலும், முக்கியமான கருத்துகளை முக்கியமில்லாதவற்றினின்று பிரித்தெடுத்தலும் வேண்டும். பின்னர், அவ்வாறு பிரித்தெடுத்த முக்கியமான கருத்துகளை முறைப்பட ஒழுங்குபடுத்திக் கருத்துத் தொடர்புள்ள பந்தியாக எழுதும்போதே எதிர்பார்க்கப்பட்ட சருக்கம் கிடைக்கும். பரீட்சையில் மாணுக்கர் சருக்கம் எழுதும்போது, சொற்களின் எண்ணிக்கையிலும் கவனங் செலுத்துதல் வேண்டும். அம்மட்டுமா? மூலப் பகுதியின் ஆசிரியர் கையாண்ட மொழி நடையை விட்டு, அவர் கூறிய கருத்துகளை மாணுக்கர் தம்முடைய சொந்த மொழி நடையிலே பெயர்த்துரைத்தலும் வேண்டும். ஆகவே, சருக்கம் எழுதும் ஓவ்வொரு படிமுறையும் ஓவ்வொரு கற்றல் அனுபவமாகின்றது.

சருக்கம் எழுதும் பயிற்சியானது மாணுக்கருக்குப் பாடசாலை வாழ்க்கையிலும் பிற்கால வாழ்க்கையிலும் பல வகையிலே கைதந்து உதவவல்லது. உசாத்துணை நூல்களை வாசிக்கும்போது குறிப்பெழுதுவதற்கும், விரிவுரையாளரும் சொற்பொழிவாளரும் உரை நிகழ்த்தும்போது குறிப்பெடுத்துக்

கொள்வதற்கும், திரைப்படம், நாவல், சிறுகதை போன்ற வற்றின் கதைக் கருவை ஒருவருக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்வதற்கும் இப்பயிற்சி பயன்படுகின்றது. மேலும், பரீட்சைகளிலே கட்டுரை வகை வினாக்களுக்கு விடையெழுதும் போது, மாணுகர் தாம் பாடல்களிற் படித்தவற்றைப் பெரும்பாலும் சுருக்கி எழுதுவது அவசியமாகின்றது.

முந்திய பாடங்களிலே, பந்திகளின் மையக் கருத்தை எழுதுவதிலும், அறிக்கைகள் எழுதும் பொருட்டு நினைவுக் குறிப்பும் சட்டகமும் எழுதுவதிலும் மாணுக்கர் பெற்றுள்ள பயிற்சியின் தொடர்ச்சியாகவும் நிறைவாகவும் இப்பாடம் அமைகின்றது.

1. சுருக்கம் எழுதுவது எவ்வாறு

நல்ல சுருக்கம் எழுதுவதற்குத் தெவிவான சிந்தனையும் சிறந்த வாசிப்புத் திறனும் வேண்டும். நீங்கள் வாசிக்கும்போது கருத்துகளை விளங்கிக்கொள்வதோடு, அவற்றின் சார்பளவான முக்கியத்துவத்தைத் தீர்மானித்தலும் வேண்டும். மூலத்திலுள்ள முக்கியமான கருத்துகளை எடுத்துக் கொண்டு முக்கிய மில்லாதவற்றை விட்டுவிடலாம். ஆனால் மூலத்தில் இல்லாத புதுக் கருத்து எதனையுஞ் சுருக்கத்திற் புகுத்தலாகாது. பரீட்சையிற் சுருக்கம் எழுதும்போது மாணுக்கர் பலர், மூலப் பகுதியிலுள்ள வாக்கியங்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கி யெடுத்துத் தொடுத்துவிடுகின்றனர். இது தவறானது; தவிர்க்கப்பட வேண்டியது.

2. சுருக்கம் எழுதுவதற்கான வழிகாட்டற் குறிப்புகள்

- (1) மூலத்தைக் கவனமாக வாசித்து, முக்கியமான கருத்தை அல்லது கருத்துகளைத் தெரிவுசெய்க.
- (2) ஒவ்வொரு பிரதான கருத்தையும் உமது சொந்த மொழி நடையிற் சுருக்கமாகவுஞ் செப்பமாகவும் பெயர்த்தெழுதுக.
- (3) முக்கியமில்லாத கருத்துகளையும், அவசியமற்ற சொற்கள், சொற்றெழுடர்கள் ஆகியவற்றையும் நீக்கி விடுக.

- (4) இயன்றவரை சுருக்கமாக எழுத முயலுக. இயலுமான இடங்களில் எல்லாம் தொடர்புபட்ட இரண்டு மூன்று வாக்கியங்களில் கருத்தை இணைத்து ஒரு வாக்கியமாக எழுதுக. முழு வாக்கியங்களைச் சில சொற்கள் கொண்ட சொற்றெடுக்களாகவும், உட்டொடர்களாகவுஞ் சுருக்குவதன் மூலம் இதனைச் செய்யலாம்.
- (5) சுருக்கம் முழுவதும் கருத்துக் தொடர்புள்ள ஒரு பந்தியாக அமையுமாறு கவனித்துக்கொள்க.
- (6) மூலப் பகுதியுடன் சுருக்கத்தை ஒப்பிட்டு, அவசியமான எல்லாக் கருத்துகளுஞ் சுருக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ளனவா என்பதையும் அவசியமற்ற கருத்துகள் நீக்கப்பட்டுவிட்டனவா என்பதையும் உறுதிசெய்க.
- (7) சுருக்கத்தில் வேண்டிய அளவு சொற்களுக்கு மிகையாக எதுவும் இடம்பெறவில்லை என்பதை உறுதி செய்க.
- (8) மேற்கூறிய குறிப்புக்களைக் கருத்திற்கொண்டு, முதலிலே பரு மட்டாகச் சுருக்கத்தை எழுதி, செம்மை செய்து அதனை நேர்த்தியாக மீன் எழுதல் வேண்டும்.

3. உதாரணம்

- (i) பின்வரும் உரைப் பகுதியின் மையக் கருத்தைப் பத்துச் சொற்கள் கொண்ட ஒரு வாக்கியத்திற்குறுக.
- (ii) இப்பந்தியின் பொழிப்பை ஏற்றதாழ மூன்றிலொரு பங்காகச் சுருக்கித் தருக.
- (iii) இதற்குப் பொருத்தமான ஒரு தலையங்கம் இடுக.

இனி, இசைக்குரிய பாடல்கள் எம்மொழியில் இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கவனிப்போம். இல்து ஏதுக்கள் இன்றியே எளிதில் உணரத்தக்கதொன்று. மக்களுடைய நாட்டு மொழியில் இருப்பது இன்றியமையாதது. வேற்று மொழியில் அமைந்த பாடல்களைக் கேட்டு எய்தும் இன்பம், இசையின் தனி நிலையில் எய்தும் இன்பத்தினும் சிறந்ததாகாது. வேற்றுமொழிப் பாடல்களும், சாகித்திய சம்பந்தம் இல்லாத இசையும், இசைக்

கருவிகளிலிருந்து கேட்கப்படும் கீதமும், ஒத்த தன்மையனவேயாம். சுவைக் கருத்துக்களைத் தன்மையமாக உணர்ந்து அனுபவிப்பதற்குத் தாய் மொழிப் பாடல்களே ஏற்றனவாம். கேட்கும் மக்களுட் பலர் தமக்குரிய மொழிப் பாடற் கருத்துக்களை உணர்தற்கே தகுதி இல்லாதவராய் இருக்கும் இக்காலத்தில், சிறிதும் பொருள் விளங்காத வேற்றுமொழிப் பாடல்கள் அவர்க்கு எவ்வாறு பயன்படும்? சில இசையரங்குகளில், பொருள் விளக்கம் இல்லாத வேற்றுமொழிப் பாடல்களைக் கேட்டுத் தலையசைக்கும் குழுவைச் காண்கின்றோம். அக்குழுவிற் பலர், இசையின் இயல்பையோ, பாடற் பொருளையோ அறியும் தகுதி யுடையராக இருக்கமாட்டார். ஏதோ இசைக் கலையில் தமக்கு அறிவு உண்டென்று பிறர் மதிக்கவேண்டும் என்னும் குறிக்கோளே, அன்னர் தலைநடுக்கத்திற்குக் காரணமாகும்.

(ஏறத்தாழ 100 சொற்கள்)
கதிரேசுச் செட்டியார்

(i) இவ்வுரைப்பகுதியின் மையக் கருத்து வருமாறு :

இசைப் பாடல்களைப் பொருஞ்ணர்ந்து அனுபவிப்பதற்கு அவை மக்களின் தாய் மொழியிலே இருக்கவேண்டும். (10 சொற்கள்)

(ii) இப்பந்தியின் பொழிப்பு வருமாறு :

இசைப் பாடல்கள் தாய்மொழியில் இருந்தாலே மக்கள் பொருஞ்ணர்ச்சியுடன் இசையை நயத்தல் இயலும். பொருளாறியாத வேற்று மொழிப் பாடல்களும், பாட்டில்லாத இசையும், கருவிகளில் மீட்கப்படும் கீதமும் தம்முன் ஒத்தன. இசையரங்குகளில் வேற்றுமொழிப் பாடல்களைக் கேட்போர் சிலர் தலைசைப்பது வெறும் போலி நடிப்பேயாம்.

(ஏறத்தாழ 30 சொற்கள்)

(iii) இந்த உரைப் பகுதிக்குப் பொருத்தமான தலையங்கம் :

“ இசைப் பாடல்களும் தாய்மொழியும் ” அல்லது அறியா மொழியில் இசைப்பாடல்களை அனுபவித்தல் இயலுமா?

பயிற்சி

i. சருக்கம் பற்றிய பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை தருக :

1. தமிழிலே பெரிய காவியங்கள், நாவல்கள், நாடகங்கள் போன்றனவற்றுக்குச் சுருக்கங்கள் வெளிவந்துள்ளன. உங்கள் ஆசிரியரின் உதவியோடு இத்தகைய சுருக்கங்கள் பற்றிய விவரங்களைத் திரட்டுங்கள். (முதல் நூலின் பெயர், சுருக்கத்தின் பெயர் ; முதல் நூல் ஆசிரியர் பெயர், சுருக்கன் செய்தவர் பெயர் ; சுருக்கங்களின் இயல்பு ஆகிய விவரங்களைத் திரட்டுக் கொடுக்கவேண்டும், பொது நூலகம் ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்துக.)
2. ‘இலக்கணச் சுருக்கம்’ தோன்றிய வரலாற்றை உசாவி அறிக.
3. வாசகரின் பொருட்டுக் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் செய்திகளையும் சுருக்கித் தரும் தமிழ்ச் சஞ்சிகை களின் பெயர்ப் பட்டி ஒன்றைத் தயாரிக்க.
4. நீங்கள் பயன்படுத்தும் பாடநூல்களுள் எவற்றிலே அத்தியாயங்களின் இறுதியிற் பொழிப்புத் தரப்பட்டுள்ளது? அப்பொழிப்பை நீங்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்துவீர்கள்.
5. கம்பராமாயணம் போன்ற பார காவியங்களுக்குச் சுருக்கங்கள் ஏன் தேவைப்படுகின்றன?

ii. பின்வருவனவற்றுள் ஒன்றுக்கு, இப்பாடத்திலே தரப்பட்ட வழிகாட்டற் குறிப்புகளைப் பயன்படுத்தி, ஒரு பந்தி யிலே சுருக்கம் எழுதுக :

1. ஒரு செய்தித்தாளின் ஆசிரியர் தலையங்கக் கட்டுரை
2. வானேனி அல்லது தொலைக்காட்சி உரையாடல் ஒன்று
3. ஒரு சஞ்சிகைக் கட்டுரை
4. பாடசாலைப் பேரவைச் சொற்பொழிவு ஒன்று
5. ஒரு சிறுகதை

iii. பின்வரும் உரைப் பகுதிகளை மூன்றிலொரு பங்காகச் சுருக்கி எழுதுக :

1. பிற மொழியிலிருந்து எடுத்த பதங்களைத் தமிழில் வழங்குமிடத்து அவை தம்மை எவ்வாறு தமிழாக கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைக் குறித்து ஒரு சில குறிப்புக் கூறுவாம். ஒவ்வொரு மொழிக்கும் சிற்கில் சிறப்பியல்புகள் உள். அவைதம்மை மாறு படாது பாதுகாத்தல் ஆன்றேர்க்கியல்பு, யாப்பிய விற் கூறிய காசு, நாள், மலர், பிறப்பு என்னும் நால் வகை வாய்ப்பாடு பற்றி நடப்பன, ஒரெழுத் தொருமொழியும் சரெழுத்தொருமொழியுமாம். இரண்டிறந் திசைப்பனவனைத்தும் தொடர்மொழி யேயாம். அவை தாம் சரசை கொண்டும் மூவசை புணர்ந்தும் சிரியைந்திருவன. சரசை மொழிகளே பெருவரவின. மூவசையின் மிக்க மொழிகள் தமிழிற் பயில்வதில்லை. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் நிற்றற்குரிய எழுத்து இவையாமெனவும் இன்ன இன்ன எழுத்துக்களின் முன்னர் இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் மயங்காவெனவும் இலக்கண நூலாசிரியர் வகுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் ஆராய்ந்த மைத்த விதிகளுக்கு இசைவாகச் சொற்களையாக்கிக் கொள்ளுதல் முறையாகும். உயிருள்ள மொழியானது பிற மொழித் தொடர்பு கொண்டு தனக்குரிய சொற்களாஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். வினையெஞ்சு கிளவி, பெயரெஞ்சு கிளவி, தொகைமொழி, தொடர்மொழி என்றின்ன வற்றிற்கு இலக்கண நூலாசிரியர் கூறிய வரம்பினைக் கடைப் பிடிப்பது எவ்வாற்றனும் இன்றியமையாத தேயாம்.

விபுலாநந்த அடிகள்

2. இன்று செய்யுளிலும் இசைப் பாட்டிலும் எவிமை புகுந்துள்ளது. பொது மக்கள் இலக்கியம் என்பது தமிழில் தொடர்ந்து விளங்கிக் கொண்டே வந்துள்ளது. ஆனால், கற்றேரது இலக்கியமென ஒருவகை எழுத்து பொதுமக்கடகும் சற்றேர்க்கும் இடையே ஒரு பெரிய பிளவினை ஏற்படுத்தியது. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் எழுதிய பாடல்கள் பொது மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தாலும், பழைய இலக்க

கண உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலோர் இவற் றைப் பற்றியதோர் இருட்டடைப்பினை விளைவித்தி ருக்கக் காண்கிறோம். கம்பனும் இந்த இருட்டடைப் புக்கு உட்பட்டே உள்ளான். திருப்புகழையோ, தாழுமானவரையோ பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டக்காணேயும். சிலப்பதிகாரத்தைக் கோவலன் கதையெனவும், இராமாயணத்தை இராமன் கதையெனவும் என்னி நகையாடும் மனப் பான் மையும் அங்குக் காண்கின்றோம். இராமவிங்க அடி களாரின் பாடலும் தான் தோன்றிய நாளிலிருந்து இத்தகைய எதிர்ப்புக்கு இடமாயிற்று. இருந்தாலும், பொது மக்கள் இலக்கியம் இந்த எதிர்ப்பையும் தாண்டி நிலை பெற்றிருப்பதை மேலே எடுத்துக்காட்டிய பெயர்களே விளக்கும். இருபதாவது நூற்றுண்டு, பொது மக்கள் நூற்றுண்டு. எனவே, அவர்களின் இலக்கியம் வளர்வதிலும் அத்தகைய பழைய இலக்கியங்களிற் புதிய எடுபாடு எழுவதனையும் கூற வேண்டா. பழைய நாடகங்கள், கீர்த்தனைகள். பள்ளுகள், குறவுஞ்சிகள், நாடோடிப் பாடல்கள் என்ற இவற்றில் அழிந்து போனவை போக, எஞ்சியவற்றை அச்சிட்டுக் காப்பாற்றும் முயற்சி இந்த நூற்றுண்டின் சிறப்பென்னாம். வள்ளல்களும் புரவலர்களும் தமிழகத்துக்காலம் பழங்காலம். குடியரசில் தமிழப் புரப்பார் குடிமக்களே ஆம். ஆதலின், அவர்கள் விரும்புவதான இலக்கியம் அமைவதே சிறப்பாம். இலக்கியப் படைப்பு முன்போலப் பொழுதுபோக்காகாமல் ஒரு சிலரது பிழைக்கும் வழியாகவும் இன்று ஆய்விட்ட நிலையில் பொது மக்கள் வாங்கக் கூடிய சரக்கையன்றே படைத்துத்தர வேண்டும்? இதனால், கீழான இலக்கியங்கள் வளர்க்கூடுமானாலும், கால வெள்ளத்தையும் தாண்டி நிற்கக் கூடியவை சிலவேயாம். பலர் பலவகையானாலும் அப்பவலகையினரையும் ஒருசேர மகிழ்விக்கும் சிறப்புடைய இலக்கியங்கள் தலையெடுத்து விளங்கும்.

தெ. பொ. மீனுட்சி சந்தரங்கர்.

தமிழ் அடிச்சொல் இயல்பு

உலகின்கண் சொற்பொலிவில் தலைசிறந்த மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. ஒரு பொருளுக்கு ஒரு செயலுக்கு ஒரே ஒரு சொல் மாத்திரமன்று. பலசொற்கொண்டது எந்தமிழ். தனித் தமிழில் ஒரு சொல்லால் எடுத்து விளக்கக்கூடாத உள்ளக்கிடக் கைகள் மிகச் சிலவேயாம். தமிழ்ச் சொற்கணக்கு பல்லாயிர மென்பது எவர்க்குந் தெரிந்ததொன்று. இனி, நாடோடி வழக் கில் உள்ள கொடுந் தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம். பழைய இலக்கியங்களுட் பயிலும் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம், இவை இரண்டு திறத்தனவான தொகுதிகளும், ஒன்றிற்கொன்று எவ்வளவு மாற்றம் உடையவையெனின், இரண்டையும் இரு வேறு பாஸையெனச் சொல்லினும் சொல்லலாம். கொடுந் தமிழ் மட்டும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் தனித்து வழங்குமாயின், அல்லது செந்தமிழ்தான் தனித்து வழங்குமாயின் இரண்டுள் ஒரு தமிழினக் கற்றுக் கொள்ளுதல் எளிதில் அமைவதாகும். தமிழ் நாட்டிலோ அவ்வாறன்று. பேச்சில் எல்லாம் கொடுந் தமிழ் இயன்று வர, எழுத்தில் இதற்கும் இலக்கியத் தமிழிற்கும் இடைநின்ற ஒரு தமிழ் வழங்குகின்றது. இதனால் முன்னைய செந்தமிழ், கொடுந் தமிழ் எனும் பாகுபாட்டோடு, ‘புத்தகத் தமிழ்’ எனவும் ஒரு பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. கொடுந் தமிழை விலக்கிப் புத்தகத் தமிழ் வழங்கும் நூலாசிரியர்களும் தத்தம் அறிவாற்றலுக்கு ஒப்பச் செந்தமிழிலிருந்து சொற்களைத் தொடர்களை ஆங்காங்கு எடுத்து வழங்க ஏவப்படுவோராகின்றனர். செந்தமிழ்ச் செய்யுள்களையும் ஒரோவிடத்து மேற்கோளாக எடுத்தாளுகின்றனர். இதனால் தமிழ் மொழியில் வல்லுநராக விரும்புவோரெல்லாம் முத்திறப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டப்படுகின்றது.

முற்காலம் தமிழ்ச் சொல் கற்போர்க்கு உதவியாக வாய்த் தன பிங்கலந்தை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு முதலிய சொற்றெருகுதிகளாம். இவை செய்யுள் உருவமாய் அமைந்தன. இவற்றைப் பன்னை முயன்று நெட்டுருப் பண்ணிக்

கொள்வோர் தமிழ்ச் சொற் பெரும்பரப்பில் ஓர் பாகத்தை அறிவோராவர். அவ்வொரு பாகத்தினுக்குச் சொற்குச் சொல் லாகப் பொருள் அறிதற்கு இந் நூல்கள் உதவினும் அவ்வச் சொல் வெவ்வேறு நிலையிலும் தொடர்பிலும் கொள்ளுகின்ற புதுப்புதுப் பயன்களை முற்றத் தெரிந்துகொள்ளற்குப் பெரும் பாலும் உதவமாட்டா. இக்குறைபாட்டினை இற்றைக்கு இரண்டு நூற்றுண்டுகளின் முன் தென்னிந்தியாவில் எழுந்தருளியிருந்த கத்தோலிக்கச் சமயாசாரியராகும் வீரமாழுனிவர் எனும்கொன் ஸ்தன்சியு பெஸ்கி அகற்றவுன்னி ஜரோப்பியர் தம்மொழிகளின் நெடுங்கணக்கு வரிசையில் அகராதி வகுக்கும் முறையைத் தமு வித் தமிழுக்குச் சொற்றெருகுதிகள் நான்கு செய்து சதுரகராதி என்னும் பெயரோடு வெளிப்படுத்தினர். வீரமாழுனிவர் வழி காட்ட அவ்வழியைப் பின்பற்றி மானிப்பாய்த் தமிழ்ச் சொல் லகராதி, கதிரவேற்பின்னை தமிழ்ச் சொல்லகராதி ஆதியன ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக திருத்தமாய் வெளிப்பட்டுள்ளன. இன்றைக்குச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் ஆதரவோடு பிரசரிக்கப்பட்டுள்ள பெருந் தமிழ்ச் சொல் அகராதி, அகராதி யாவற்றிலும் அதிக விசேஷம் பெற்றது. நிகண்டுகள் மட்டும் நில விய காலத்திற்போலன்றி அகராதிகள் மனிந்து விளங்கும் இக்காலம் தமிழ்ச் சொல்லுணர்ச்சி மிக்க இலேசாய்ப் பெறப்படா லாமென்பது ஒருதலை. ஆயின், அகராதிகளின் துணையோடே யும் சொற்குச் சொல்லாய் ஒவ்வொரு பயணயும் வாய்ப்பாட மாக்கும் தொல்லை நீங்கிற்றஞ்று. தமிழ்ச் சொற்களைப் பாடம் பண்ணிக்கொள்ளும் முயற்சி ஒருவரது வாழ்நாள் முழுவதும் ஒழுங்குபெற நிகழுமிடத்தும் முற்றுப்பெறுதாகிக் கிடப்பது நாமெல்லாம் பட்டறிந்ததொன்று.

தமிழில் இக்காலம் வழங்கும் அகராதிகளைக் கொண்டு சொற் பயன்களை அரிதிற் பாடமாக்கும் முறையில் யாதேனும் திருத்தத்திற்கு இடமுண்டா? தனித் தனித் தமிழ்ச் சொற் களை மனத்திலே தரித்துக்கொள்ளுதலாகிய பெரு முயற்சியை எளிதாக்கி வைத்தற்கு யாதாவது சூழ்ச்சியான வழியுண்டா? ஆரியம் முதலிய சில பிறமொழிகளை நோக்குவோமாயின் அவற்றிற் சொல்லர்த்தங்களைச் சுலபமாய் மனத்தில் தரித்து நெட்டு ருப்பண்ணிக்கொள்ளற்கு வாய்ப்பான ஒரு உபாயம் இருத்தலைக் காண்போம். அவ்வபாயம் யாதெனில் :—

சொற்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தம்முட் பிறப்பொற் றுமை கொண்டு நிற்றலை ஆராய்ந்தறிந்து ஒவ்வொரு கூட்டச் சொற்களுக்கும் பொதுப் பிறப்பிடமாயுள்ள அடியை அன்றேல் தாதுவைக் கண்டுபிடித்து வைத்தமையாம். இவ்வாறே ஆரிய

மென்னும் வடமொழியின் சொற்களை இயன்ற வரை கூட்டங் கூட்டமாய் வகுத்து ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அடிகளைத் தங்காலத்து அறிவு கொண்டளவில் நிச்சயித்துப் போயினார் நிருக்தம் என்னும் நூலை இயற்றிய யாஸ்கர் என்பவர். தற்காலம் மேனுட்டிலும் பிருண்டும் விளங்குகின்ற சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சியாளர்க்கெல்லாம் தந்தையாகும், இச்சமஸ்கிருத மொழிவல் ஐந்நாள் தொட்டு இந்நாள் வரையில் வடமொழி ஆராய்ச்சி முக்கியமாய் ஜீரோப்பியர்களது தளரா முயற்சியைத் துணைக் கொண்டு மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெற்று வந்தமையினால், தற்காலச் சமஸ்கிருத அகராதிகளில் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு சொல்லினுக்கும் பெரும்பான்மை சரியான தாது குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இத்தாதுக்களை ஒரு தரம் மனத்திற் பதித்துக்கொள்வதுண்டாயின் அவ்வெற்றினின்றும் பிறந்து கிளைத்து வரும் பற்பல சொற்களையும் ஒருங்கே மனம்பண்ணிக் கொண்டதாகும். அடிச்சொல் உணர்ச்சியால் கிளைச் சொற்களைப் பயின்றுகொள்ளும் சௌகரியம் நந்தமிழுக்கே இது காறும் இல்லாததாயிற்று.

வடமொழியிலும் தமிழ் திருத்தங் குறைந்ததா? பொலி விற் குன்றியதா? நியதமான கட்டளைகளுக்கேற்ப ஒழுங்கு படக் கிளைத்த சொற் கூட்டங்கள் இல்லாததா? அல்லவே வில், சமஸ்கிருதத்திற்குப் போலத் தமிழினுக்கும் அடிச்சொற் கள் தெரிக்கப்பட்டிராமைக்குக் காரணம் யாது? தமிழைப் போலும் கொத்துக் கொத்தாய்க் கூடி இயலுஞ் சொற் பரப் பைக் கொண்ட ஒரு பாதை நாம் அறிந்தவற்றுள் வேறின்று. புதியன புகவிடாது பெரும்பான்மை பண்டை உருவங்களையே காத்துக்கொள்ளும் சார்பொன்று தமிழகத்துக் காணப்படுவது. இச்சார்பினால் ஆரியத்தின்கண்ணும் இல்லாத நிரைப்பட்ட சொல்லொற்றுமை தமிழுக்குரியதாகும். ஆயின், தமிழ்ச் சொற்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரு சில அடிகளினின்றும் கிளைத் தெழுந்து நிற்கும் பெற்றி அரிதின்உணரக் கிடத்தல் எங்ஙன மெனில், தமிழ்ச் சொற்பிறப்புக் கட்டளைகளை வரையறுத்து நாட்டிவைக்க யாவரேனும் இது வரையில் வெளிப்படாமை யினாலாம்.

தொல்காப்பியர் தமது உரிச் சொல்லியல் ஆதிய சிலவிடங் களிலும், நச்சினார்க்கிளியர் ஆதியாம் உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கும் ஒரு சில சொற்களுக்குப் பிறப்புக் காட்டிப் போயினார் அன்றே எனின்; அது உண்மையே. ஒரு சில சொற்கள் பிறந்தமை பல நூலாசிரியர்களால் ஆங்காங்கு தனித்தனியே காட்ட

பம்பட்டிருப்பினும், சொற்கள் யாவும் பிறந்து வேற்றுகுப் பட்டு நிற்றற்கு விதிகளாய் அமைந்த கட்டளைகளை ஆராய்ந்து காட்டுவோர் இல்லாதொழிந்தனர்.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள்

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. தமிழ் மொழியில் வல்லுநராவதற்கு ஒருவர் அறிந்திருக்க வேண்டிய முத்திரப்பட்ட சொற்களும் எவை? அவற்றின் இயல்புகள் யாவை? அவற்றிடையுள்ள இயைபு எத்தகையது?
2. முற்காலத்திலே தமிழ் கற்றவர்கள் எவ்வாறு தங்கள் சொல் வளத்தை விருத்தி செய்தனர்? அவர்கள் பின்பற்றிய முறையிலே இக்கட்டுரையாசிரியர்களுங்குறை என்ன?
3. தமிழ்ச் சொற்பொருளை எளிதிலே மனத்தில் நிறுத்தி வைத்தற்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறும் உபாயம் என்ன?
4. அடிச்சொல்லமைப்புப் பற்றி ஆரியத்தோடு தமிழை ஒப்பிட்டுக் கட்டுரையாசிரியர் தெரிவிக்கும் கருத்து என்ன?
5. ஆரிய மொழிக்கு யாஸ்கர் செய்தது போன்ற ஒரு சொற்பிறப்புநால், தமிழிலே தோன்றுமைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறுங்கரணம் யாது?

II. சரியான / பொருத்தமான விடையைத் தெரிவுசெய்க.

1. சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கெல்லாம் தந்தையெனப் படத்தக்கவர்,
 - (1) தொல்காப்பியர்
 - (2) யாஸ்கர்
 - (3) பாணினி
 - (4) வீரமாழுனிவர்
2. தமிழ் அகிராதிகளின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் ஏறுவரிசை,
 - (1) சென்னைப் பேரகராதி, கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி, மாணிப்பாய் அகராதி, சதுரகராதி.

- (2) சதுரகராதி, கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, சென்னைப் பேரகராதி.
- (3) சதுரகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி, சென்னைப் பேரகராதி.
- (4) சதுரகராதி, சென்னைப் பேரகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி.
3. தமிழ்மொழிச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் கொண்டுள்ள கருத்து ;
- (1) ஜோப்பிய அறிஞரின் துணைக்கொண்டு அது செய்யப்படக் கூடியது என்பது.
- (2) தமிழ்மொழி மிகப் பழமையானதொன்றுகையால், சொற்களின் பிறப்பை அறிதல் முடியாது என்பது.
- (3) தொல்காப்பியரின் உரிச்சொல்லியலையும் உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்குக் காட்டியவற்றையுங் கொண்டுகில சொற்களின் பிறப்பை மட்டும் துணிதல் கூடும் என்பது.
- (4) அடிச்சொற்களை ஆராய்ந்து, சொற்பிறப்புக் கட்டலைகளை வரையறுப்பதன் மூலம் இவ்வாராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டியது என்பது.

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல்

வாக்கிய வழக்கங்கள் வழாநிலைகளும் வழுவுமைதிகளும்

1. வழக்கள் ; வாக்கியங்களை ஆக்கும்போது சோம்பல், மற்றுமொற்றம் முதலிய பல காரணங்களால் வழக்கள் தோன்றக்கூடும். இலக்கணகாரர் இவ்வழக்களை ஏழாக வகைப்படுத்திக் கூறுவர்.

அவை வருமாறு :

- (1) தினை வழு : ஒரு தினைச் சொல்லை மற்றெரு தினைப் பொருளிற் சொல்வது.

உ-ம் : அவன் வந்தது.

(2) பால் வழு : ஒருபாற் சொல் ஏனெப்பாற் சொல்லோடு முடிதலாகிய குற்றம்

உ-ம் : அவன் வந்தாள்.

(3) இட வழு : தன்மை முதலிய மூவகை இடங்களைப் பிறழக் கூறுதலாகிய குற்றம்.

உ-ம் : நான் வந்தான்.

(4) கால வழு : ஒருக்காலச் சொல் தன்னேடு இயையாக் காலமொடு புணருங் குற்றம்.

உ-ம் : நாளை வந்தான்.

(5) வினு வழு : வினாவைப் பொருளியையில்லாமல் வழுங்குங் குற்றம் :

உ-ம் : ஒரு விரல் காட்டி, நெடிதோ, குறிதோ என்று கேட்பது.

(6) விடை வழு : வினாவுடன் இயையில்லாமற் கூறப் படும் விடை.

உ-ம் : வட்டுக்கோட்டைக்கு வழியாது? என்று வினாவியோனுக்குத் துட்டுக்கு இரண்டு கோட்டைப் பாக்கு என விடை யிறுப்பது.

(7) மரபு வழு : தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் முறை மைக்கு மாருந்து.

உ-ம் : யானை மேய்ப்பானைப் பாகன் என்பதும், ஆடு மேய்ப்பானை இடையன் என்பதும் மரபு; இதற்கு மாருக யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்பதும், ஆடு மேய்ப்பானைப் பாகன் என்பதும் மரபு வழுவாம்.

இங்கே கூறப்பட்ட ஏழுவகை வழுக்களுள் முதல் நான்கும் வாக்கிய இயைபுடன் தொடர்புபட்டவை. மாணுக்கருடைய கட்டுரைகளிலும் விடைத் தாள்களிலும் பெரும்பாலாகக் காணும் படும் வழுக்களும் இவ்வகையினவேயாம். சிறிய வாக்கியங்களையும் தனிநிலை வாக்கியங்களையும் ஆக்கும்போது இவ்வழுக்கள் பெரும்பாலும் உண்டாவதில்லை. ஆனால், மாணுக்கர் நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதும்போதும், தொடர்ச்சியாகவும் விரைவாக வும் கட்டுரைவகை வினாக்களுக்கு விடையெழுதும்போதும் வழுக்

கள் தோன்றிவிடுகின்றன. எழுதுபவருடைய கவனம் வாக்கிய அமைப்பின்கட்ட செல்லாமல், எடுத்துரைக்கும் கருத்திலே செல்வதாலே இவ்வழக்கள் ஏற்படுகின்றன எனலாம். நல்லதமிழ்நிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இதற்கு மேலே சொன்ன காரணமே விளக்கமாகும்.

‘செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்’ என்பது ஆன்றேர் வாக்கு. மாணுக்கர் இளமையிலேயே வாக்கிய வழக்கள் இவையென அறிந்து, அவற்றை நீக்கி, வழவில்லாத வாக்கியங்களை எழுதிப் பழகுவார்களாயின், அப்பழக்கம் வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கும். இக்காலத்திலே செய்தித்தான், அச்சுப்படுத்தகம், வாடையில், தொலைக்காட்சி போன்ற பொதுத் தொடர்புச் சாதனங்களில் வழவான வாக்கியங்களைக் காண்கின்றோம்; கேட்கின்றோம். செந்தமிழ்ப் பயிற்சியிடையோருக்கு வழவான வாக்கியங்களைக் காண நேரில், அவை கண்ணே உறுத்தும் : கேட்க நேரில், அவை செவியை உறுத்தும். வழவில்லாத வாக்கியங்களை எழுதிப் பழகுவதற்கு மாணுக்கர் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களிற் கருத்துகளை வெளியிட முதலிற் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். மொழியாட்சி கைவந்த பின்னர், வேண்டுமானால், நீண்ட வாக்கியங்களை எழுத முயலலாம்.

2. வழா நிலைகள் : வாக்கியங்கள் இலக்கண விதியினின்றும் விலகாது அமையுமிடத்து, அவை வழா நிலைகள் எனப் படும். எழுவாயும் பயனிலையும் திணை பால் இடங்களில் ஒத்திருத்தல் வேண்டுமென முன்னர்க் கண்டோம். இவ்வாறு இயைபுபடுமிடத்துச் சில பல சந்தர்ப்பங்களிலே முடிக்குஞ் சொல் எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ஐயம் நிகழக் கூடும். அத்தகைய ஐயங்களைப் போக்கு வதற்கு இலக்கணகாரர் விதிகூறியுள்ளனர். முக்கியமான சில முடிபுகளை இங்கே பார்ப்போம்.

(1) ஆண்பாலும் பெண்பாலும் விரவி எழுவாயாக வரின், பயனிலை பலர்பாலில் இருக்கும்.

உ-ம் : கண்ணனும் வாணியும் பாடசாலைக்குச் சென்றனர்.

(2) இரண்டு முதலிய அஃறினைப் படர்க்கைப் பெயர்கள் எழுவாயாக வரின், பயனிலை பல்வின்பாலில் இருக்கும்.
உ-ம் : யானையும் குதிரையும் நிற்கின்றன.

(3) முன்னிலை எழுவாயோடு படர்க்கை எழுவாய் அடுக்கி வரின், பயனிலை முன்னிலைப் பன்மையாய் இருக்கும்.
உ-ம் : நீயும் அவனும் போனீர்கள்.

(4) தன்மைப் பெயரோடு முன்னிலைப் பெயரேனும், படர் க்கைப் பெயரேனும், இரு வகைப் பெயரூமேனும் அடுக்கி எழுவாயாய்வரின், பயனிலை தன்மைப் பன்மையாயிருக்கும்.

உ-ம் : (1) நானும் நீயும் போவோம்.
(2) நானும் அவனும் போவோம்.
(3) நானும் நீயும் அவனும் போவோம்.

(5) திணையில் ஜயந் தோன்றியவிடத்து, ‘உருவு’, ‘வடிவு’ என்பன போன்ற பொதுச் சொற்களாலும்., உயர் திணைப் பாலில் ஜயந் தோன்றியவிடத்து, அத்திணைப் பன்மைச் சொல்லாலும் ; அஃறிணைப் பாலில் ஜயந் தோன்றியவிடத்து, பால்பகாவஃறிணைச் சொல்லாலும் கூறுதல் வேண்டும் : இவ்விதி வினாவுக்கு உரியது.
உ-ம் : (1) மரக் குற்றியோ, மனிதனே அங்கே தோன் ருகிற உரு ?

(தொலைவிலேனும் மங்கலான ஒளியிலேனும் ஒரு பொருளைக் கண்டவிடத்து, அப்பொருள் மரக் குற்றியோ, மனிதனே என்று திணையில் ஜயந் தோன்றியபோது, ‘மரக் குற்றியோ, மனிதனே அங்கே தோன்றுகின்ற உரு ? எனப் பொதுச் சொல்லால் வினாவை வேண்டும். மரக் குற்றிக்கும் மனிதனுக்கும் உரு என்பது பொதுவாதலால், அச்சொல்பொதுச் சொல்லாயிற்று. இவ்வாறு கூறுமல், ‘தோன் ருகின்றது’ என்றேனும் ‘தோன்றுகின்றவன்’ என்றே னும் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறின் திணை வழுவும் வினா வழுவுமாம்.)

உ-ம் ; (2) ஆண்மகனே, பெண் மகளோ அங்கே தோன் ருகின்றவர் ?

(உயர்திணையிற் பால் ஜயந் தோன்றியபோது, ஆண்மகனே பெண்மகளோ அங்கே தோன்றுகின்றவர் எனப் பொதுச் சொல்லால் வினாவுதல் வேண்டும். பலர்பால் ஆண்பாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொது ப்பட நிற்றலால், ‘தோன்றுகின்றவர்’ என்பது

பொதுச் சொல்லாயிற்று. இவ்வாறு கூருமல், ‘தோன்றுகின்றவன்’ என்றேனும் ‘தோன்றுகின்றவன்’ என்றேனுஞ் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறின் பால் வழுவும் வினை வழுவுமாம்.)

உ-ம : (3) ஒன்றே, பலவோ அங்கு வந்த குதிரை? (அஃறினையிற் பால் ஜயந் தோன்றியபோது, ஒன்றே, பலவோ அங்கு வந்த குதிரை எனப் பொதுச் சொல்லால் வினைவுதல் வேண்டும். குதிரை என்பது பால் பகாவஃறினைப் பெயராய் ஒன்றன் பாலுக்கும் பல வின் பாலுக்கும் பொதுவாய் நிற்றலாற் பொதுச் சொல்லாயிற்று. இவ்வாறு கூருமல், ‘வந்தது’ என்றேனும் ‘வந்தன்’ என்றேனும் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறின், பால் வழுவும் வினை வழுவுமாம்.)

(6) இரு திணையில் ஒரு திணை துணிந்தவிடத்தும், இரு பாலில் ஒரு பால் துணிந்தவிடத்தும், மற்றென்று அல்லாத தன்மையைத் துணிந்த பொருண்மேல் வைத்துக் கூறுதல் வேண்டும். இவ்விதி விடைக்கு உரியது.

உ-ம : (1) மரக் குற்றியோ, மனிதனே அங்கே தோன்றுகிற உரு ? என்னும் வினைவுக்கு (மரக் குற்றி என்று துணிந்தவிடத்து) ‘அவ்வரு மனிதன்று ; மரக்குற்றி’ என்றும் ; (மனிதன் என்று துணிந்த விடத்து) ‘அவன் மரக் குற்றியல்லன், மனிதன்’ என்றும் விடை கூறல் வேண்டும்.

உ-ம : (2) ஆண் மகனே, பெண் மகளோ அங்கே தோன்றுகின்றவர் ? என்னும் வினைவுக்கு, ஆண் என்று துணிந்தவிடத்து, ‘அங்கே தோன்றுகின்றவன் பெண் மகள்லன், ஆண்மகன்’ என்றும் ; பெண் என்று துணிந்தவிடத்து ‘அவன் ஆண்மகன்ல்லன், பெண் மகள்’ என்றும் விடை கூறல் வேண்டும்.

உ-ம : (3) ஒன்றே, பலவோ அங்கு வந்த குதிரை? என்னும் வினாவுக்கு, ஒன்றெனத் துணி ந்தவிடத்து ‘குதிரை பலவன்று, ஒன்று’ என்றும்; பலவெனத் துணிந்த விடத்து ‘குதிரை ஒன்றல்ல, பல’ என்றும் விடை கூறல் வேண்டும்.

3. வழுவமைதிகள் : இனி, இலக்கண விதிக்கு அமையா விடினும் ஆன்றேர் வழுக்காதவின் அமைக என்று கொள்ளப்படும் வாக்கியங்கள் வழுவமைதிகள் எனப் படும். இலக்கணகாரர் காட்டும் வழுவமைதிகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன :

(1) உயர்திணை எழுவாயோடு கழுமைப் பொருள்பதத் தொடர்ந்து எழுவாயாக நிற்கும் அஃறிலைப் பொருளும் உயர்திணை வினையால் முடியும்:

உ-ம : (1) நம்பி பொன் பெரியன்.	இங்கே உயர்திணை எழுவாயின் பயனிலையோடு அஃறிலை எழுவாயும் முடிந்து நிற்றல் காணக.
(2) நம்பி நாடு பெரியன்.	
(3) நம்பி வாழ்நாள் பெரியன்.	
(4) நம்பி முக்குக் கூரியன்.	
(5) நம்பி குடிமை நல்லன்.	
(6) நம்பி நடை கடியன்.	

(நம்பி பொன் பெரியன்=நம்பிக்குப் பொன் பெரிது.) ‘நம்பிக்குப் பொன் பெரிது’ எனக் கூறின், அது வழாநிலையாம். பொன் என்னும் அஃறிலை எழுவாய் நம்பி என்னும் உயர்திணை எழுவாயின் பயனிலையா கிய ‘பெரியன்’ என்னும் உயர்திணை வினையைக் கொண்டு முடிதலால், வழுவாகித் தொடர்புண் டாய் இருத்தல் பற்றிச் சார்த்தி முடித்தலால் வழு வமைதியாயிற்று. பிற உதாரணங்களுக்கும் இவ்வாறே விளக்கங் கொள்க.

(2) தன்மைச் சொல்லும் அஃறிலைச் சொல்லும் விரவி வரும்போது, உயர்திணை முடிபு கொள்ளும் :

உ-ம : (1) ‘நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்?’ (திருவாசகம்)

(2) நானும் என் நாயும் திருட்ரைத் தூரத் தினேம்.

(தன்மைப் பெயரும் வினையும் உயர்தினைக்கு உரியவை தொல்காப்பியர் கொள்கை. தன்னை உனர்ந்து ‘நான்’ என்று சொல்லக்கூடிய அறிவு உயர்தினைப் பொருளுக்கே உண்டு. ஆனால், நன்னாலார் தன்மைப் பெயர்யும் வினையையும் இரு தினைக்கும் பொது என்பார்.)

(3) இருதினைப் பெயர்கள் கலந்து ஒரு தொடராக வருமிடத்தும், ஆண், பெண் என்னும் இருபாற் பெயர்கள் கலந்து ஒரு தொடராக வருமிடத்தும், சிறப்பினாலும் மிகுதியினாலும் இழிவினாலும் ஒரு முடியைப் பெறும்.

உ-ம் (1) “ திங்களுஞ் சான்றேரும் ஓப்பர் ”
(சிறப்பினால் உயர்தினை முடிபு) (சான்றேர் திங்கள் போல மறுத்தாங்க மாட்டாமை இங்கே சிறப்பு)

(2) “ பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் விணிப் பட்டார் முத்தோர் குழவியெனு விவர்கள் ” (மிகுதியால் உயர்தினை முடிபு)

(இங்கே குழவி என்னும் ஒரு பெயர் மாத்திரம் அஃறினை முடிபு பெற வேண்டியது ; ஏனைய பெயர்கள் எல்லாம் உயர்தினைக்கு உரியன)

(3) ‘மூர்க்கனும் முதலையுங் கொண்டது விடா’. (இழிவினால் அஃறினைப் பன்மை முடிபு)

(4) ‘கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாது. (இழிவினால் அஃறினை ஒருமை முடிபு)

(5) ‘தானுந் தன் கையலும் தாழ்ச்சை யொன் ஆண்டிலனேல்.

(சிறப்பினால் ஆண்பால் முடிபு)

(4) ஒருமைப் பாலிற் பன்மைச் சொல்லையும் பன்மைப் பாலில் ஒருமைச் சொல்லையும் ஒரோவிடத்துத் தழுவிச் சொல்லுதலும் உண்டு.

உ.-ம் : (1) ‘வெயில் எல்லாம் மறைத்தது வேகம்.’ (இங்கே ‘வெயில்’ என்னும் ஒருமைச் சொல்லும் ‘எல்லாம்’ என்னும் பன்மைச் சொல்லும் இயைபுற்று நிற்பது ஒருமை பன்மை மயக்கமாயி னும் அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.)

(2) ‘இரண்டு கண்ணுஞ்சு சிவந்தது’.

(இங்கே ‘இரண்டு கண்’ என்னும் பன்மைச் சொல் ‘சிவந்தது’ என்னும் ஒருமை வினை கொண்டு முடிதலின், வழுவமைதியாயிற்று.)

(5) சில விசேட முடிபுகள் : (திணை, பால் வழுவமைதி)

மகிழ்ச்சி, உயர்வு, சிறப்பு, கோபம், இழிவு என்னுங் காரணங்களினால் ஒரு திணைப் பொருள் வேறு பொருளாகவும், ஒரு பாற் பொருள் வேறு பாற் பொருளாகவும் சொல்லப்படும்.

பால் : (1) தன் புதல்வனை ‘என்னம்மை வந்தான்’ என்னுமிடத்து, மகிழ்ச்சியினால் ஆண் பால் பெண்பாலாயிற்று,

(2) ஒருவனை ‘அவர் வந்தார்’ என்னுமிடத்து, உயர்வினால் ஒருமை, பன்மைப் பாலாயிற்று.

(3) ‘தேவன் மூவுகிற்குந் தாய்’ என்னுமிடத்து, சிறப்பினால் ஆண் பால் பெண் பாலாயிற்று.

(4) ‘எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் திணைத்துணையுந் தேரான் பிறனில் புகல்’ என்றவிடத்து, கோபத்தினால் பன்மைப் பால் ஒருமைப் பாலாயிற்று.

(5) பெண்வழிச் செல்வானை நோக்கி ‘இவன் பெண்’ என்றவிடத்து, இழிலி னால் ஆண் பால் பெண் பாலாயிற்று.

திணை : (1) ஒரு பக்கவை ‘என்னம்மை வந்தாள்’ என்னுமிடத்து, உவப்பினால் அஃறினை உயர்திணையாகச் சொல்லப்பட்டது.

(2) “ பகங்கிளியார் தூது சென்றூர் ” என்றவிடத்து, உயர்வினால் அஃறி ன உயர்திணையாகச் சொல்லப்பட்டது.

(3) “ நரியனுர் பட்டபாடு நாளொநாம் படு வமன்றே ” என்றவிடத்து, இழிலி னால் அஃறினை உயர்திணையாகச் சொல்லப்பட்டது.

(4) “ தம் பொரு ளென்ப தம்மக்கள் ” என்றவிடத்து, சிறப்பினால் உயர்திணை அஃறினையாகச் சொல்லப்பட்டது.

(5) பயனில் சொற் சொல்லுமொருவனைப் பார்த்து ‘இந்நாய் குரைக்கின்றது’ என்றவிடத்து, கோபத்தினால் உயர்திணை அஃறினையாகச் சொல்லப்பட்டது.

(6) ‘குறிப்பறிய மாட்டாதவன் நன்மரம்’ என்றவிடத்து, இழிலினால் உயர்திணை அஃறினையாகச் சொல்லப்பட்டது.

குறிப்பு : பேசுவோனது உள்ளக் குறிப்போடு வெளி வரும் வாக்கியங்களில், இவ்வாறு திணைபால் வழுக்கள் தோன்றுவது இயல்பு. இத்தகைய வழுக்கள் வழுமைதியாகக் கொள்ளப்படும்.

(6) **இடவழுவமைதி :** ஓரிடத்திற் பிறவிடச் சொல்லை ஒரோவழித் தழுவிச் செல்லுதலுமுண்டு.

உ-ம : (1) ‘பாண்டவரின் தாய் இதுசெய்வேனே?’ என்னுமிடத்து, பாண்டவரின் தாயாகிய யான் என்று சொல்ல வேண்டிய தன்மையிடத்திலே, ‘பாண்டவரின் தாய்’ என்று படர்க்கைச் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

உ-ம் : (2) ‘எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன் என் என்னக் கரிய தென்றுன்.’ என்னுமிடத்து, நின்னையெனச். சொல்லவேண்டிய முன்விலையிடத்திலே ‘எம்பியை’ எனப் படாக்கைச் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது.

உ-ம் : (3) யானே அவனே யார் இது செய்தார் ? நீயோ அவனே யார் இது செய்தார் ? நீயோ நானே யார் இது செய்தார் ? நீயோ அவனே நானே யார் இது செய்தார் ?

என் ஓரிடத்திற் பிறவிடம் விரவி வருதலும் உண்டு.

(7) கால வழுவமைதி : விரைவு, மிகுதி, தெளிவு என்னும் இம்முன்று காரணங்களினாலும், இக்காரணங்கள் இல்லாமலும், ஒரு காலம் வேக்கேருகாலமாகச் சொல்லவும்படும்.

உ-ம் : (1) உண்பதற்கு இருக்குமொருவன், தன்னை உடன் கொண்டுபோக அழைப்பவனுக்கு, ‘உண்டுவிட்டேன். உண்டுவிட்டேன்’ என்று சொல்லுமிடத்து, விரைவுபற்றி எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்டது. உண்ணுகின்றவன் அப்படிச் சொல்லுமிடத்து, நிகழ்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(2) ‘களவு செய்ய நினைப்போன் கையறுப்புண்டான்’ என்றவிடத்து, மிகுதி பற்றி எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்டது. கையறுப்புண்ணல் பெரும்பாக்கையாதலால் மிகுதியெனப்பட்டது.

(3) ‘எறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டையேறின் மழை பெய்தது’ என்றவிடத்து, எறும்பு முட்டையை எடுத்துக்கொண்டு

மேட்டில் ஏறினால் மழை பெய்தல் தெளிவாதலால், எதிர் காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்படது.

- (4) ‘யாம் பண்டு இச்சோலையில் விளையாடு வோம்’ ‘அக்காலத்தில் இக்குளத் திலே குளித்துச் சுழியோடுவோம்.’ இவ்வாக்கியங்களில், முற்சொன்ன காரணங்கள் இல்லாமலே இறந்த காலம் எதிர் காலமாகச் சொல்லப் பட்டது.
- (8) வினைமுதல்லவனவற்றை வினைமுதல் போலச் சொல்லுதல் :
- செயப்படுபொருளையும், கருவியையும், இடத்தையும், செயலையும், காலத்தையும் வினைமுதல் போல வைத்து, அவ்வினை முதல் வினையை அவை கருக்கு ஏற்றிச் சொல்லுதலும் உண்டு.
- உ-ம் : (1) இம்மாடு நான் கொண்டது. (செயப்படுபொருள்) (‘இம்மாடு என்னற் கொள் எப்பட்டது எனச் செயப்பாட்டு வினை வடிவத்தில் இருக்க வேண்டிய வாக்கியம் ‘இம்மாடு நான் கொண்டது’ எனச் செய்வினை வடிவத்திற் சொல்லப்பட்டது. ‘இம்மாடு நான் கொண்ட மாடு’ என்னும் அமைப்பே இம்மாடு நான் கொண்டது எனக் குறுகி நிற்கின்றது. இவ்வாக்கியத்துக்கு ‘இம்மாடு’ எழுவாய் ; ‘நான் கொண்டது’ பயனிலை. வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலுஞ் செயப்பாட்டு வினை வடிவம் மிகுதியாய்ப்பயின்று வரும். தமிழர் செய்வினை வாக்கிய அமைப்பையே பெரிதும் விரும்புவர்.)
- (2) இவ்வெழுத்தாணி நான் எழுதியது— (கருவி) (இவ்வெழுத்தாணி நான் எழுதிய எழுத்தாணி)
- (3) இவ்வீடு நான் இருந்தது — (இடம்) (இவ்வீடு நான் இருந்த வீடு)

(4) இத்தொழில் நான் செய்தது—(செயல்)
(இத்தொழில் நான் செய்த தொழில்)

(5) இந்நாள் நான் பிறந்தது — (காலம்)
(இந்நாள் நான் பிறந்த நாள்)

பயிற்சி

I. செய்தித் தாள்களிலும் அச்சுப் புத்தகங்களிலும் காணப் பட்ட சில வழுவான வாக்கியங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் உள்ள வழுவை எடுத்துக் காட்டிக் காரணங்களிலிருந்து திருத்துக.

1. சகல ஆசிரிய இடமாற்றங்களும் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.
2. இரத்தினபுரி மாவட்ட நகரங்கள் பொலிவுறுகிறது.
3. கலாநிதி ஜேம்ஸ் இரத்தினத்தின் நூல்நிலையமும் அங்குள்ள பெறுதற்கரிய ஆவணங்களும் அறிஞர்களின் ஏகோபித்த கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளது.
4. எமக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேச்சு நடந்தால் அவற்றை மழுங்கடிக்கும் முயற்சிகள் எவையுமே மேற்கொள்ளப்படமாட்டாது.
5. நமது அரசியல்வாதிகளின் பேச்சும் போக்கும் இதன்யே நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறது.
6. அப்போது. . . . , அகதிகளானவர்களை, கோவில், குளம், பாடசாலையிற் கண்டபோது குரல் கரகரக்க அவர் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் காதுகளில் ஒலிக்கின்றது.
7. சமரச முயற்சிகள் அந்தரங்க சுத்தியுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றதா என்ற கேள்விகூட நிதான புத்தியடன் சிந்திப்பவர்களின் மனதை உறுத்துகிறது.
8. இன்னொரு இந்தியக் குழு எவரஸ்டில் ஏறுகிறதென்றால், அன்னைளில் அவர்கள் புரிந்த சாதனைகளே அதைச் சாத்தியமாக்குகிறது.

9. இந்த உயரத்தில் இம்மரங்கள் சிறியதாகவும் மலர்கள் நிறம் மட்டமாகவும் இருந்தன.
10. எங்களில் பலர், மிகச் சிரமமான நிலைமையில் மிகக் கடினமாக உழைத்து ஒய்ந்திருந்தோம்.
- II. சிறந்த தமிழறிஞர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையிலே பின்வரும் வாக்கியம் காணப்பட்டது. இவ்வாக்கியத்தில் ஒரே வழுப் பல இடங்களில் வந்துள்ளது. அவ்வழுவைக் கண்டுபிடித்துக் காரணங் காட்டித் திருத்துக் கண்டெய்திய இம்முடிபுக்கேற்ப, உற்றுணர்வாகிய ஓரறி விற்கே உரியதாய் மெய்ப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள மரங் செடி கொடிவகைகளும், சுவையுணர்வாகிய ஈரறி விற்கேயுரியதாய் நாப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள நந்து முரள் வகைகளும், மோப்புணர்வாகிய மூவறிவிற்கே உரியதாய் மூக்குப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள சிதல் எறும்பு வகைகளும், காட்சியுணர்வாகிய நாலறிவிற் கேயுரியதாய்க் கட்டுலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள நண்டு தும்பி வகைகளும், கேள்வியுணர்வாகிய ஜயறிவிற்கே யுரியதாய்ச் செவிப்புலன் மாட்சிமைப்பட்டுள்ள மா, மக்கள் வகைகளும் என இங்ஙனம் ஜவகைப் புலன்றி வகட்குஞ் சிறப்பினுரிய விலங்கு முதலிய சிற்றுயிர்களோ ஆடையைப் பற்றிய உணர்வு திணுத்தனையும் இல்லாதன வாயிருத்தவின், ‘ஆடை’ என்பது வெறும் புலனுகர்ச்சிக் குரிய பொருளாதல் செல்லாதென்பது காணப்படும்.

இ. எழுத்தாக்கம்

நடைமாற்றி எழுதுதல்

i. முன்னுரை :

ஒரு செய்யுளின் பொருளைத் திரட்டி உரைநடையில் விளக்கி எழுதுவதும் அரிதின் உணரத்தக்க பொருளையுடைய உரைநடைப் பகுதியை விளக்கி எழுதுவதும் நடைமாற்றி எழுதுதலாகும். இது ஒரு வகையில் மொழிபெயர்த்து எழுதுவது போன்றது. ஒரு மொழியினிருந்து மற்றொரு மொழியிற் பெயர்ப்பதே மொழி பெயர்ப்பு எனப்படுவது. ஆனால், நடைமாற்றி எழுதுவதோவெனில், ஒரே மொழி யிலேயே ஒரு நடையினின்று இன்னேரு நடையிற் பெயர்த்து எழுதுதலாகும்.

கவிதையை உரைநடையில் எழுதுவது இயலாத காரியம் என்பர். உரைநடையில் எழுதினால் கவிதையின் அழகு குலைந்துவிடும் என்றும், கவிதையைக் கவிஞரின் சொந்த மொழிநடையிலேயே வைத்துப் படித்துச் சுவைப்பதே சிறந்த முறையென்றும் கவிச் சுவை துய்ப்போர் கூறுவர். அவர் கூறுவது உண்மையேயாயினும், தமிழிலே செய்யுங்கு உரை எழுதும் மரபொன்று தொன்றுதொட்டே இருந்துவருகின்றது. தமிழிலே ஈராயிரம் ஆண்டுக்கால மாக ஈட்டிய செய்யுட் செல்வம் இருக்கின்றது. இக் காலச் செய்யுள் பெரும்பாலும் பழகுதமிழில் இருப்பதால், அதனைப் படித்து நயப்பதற்கு உரையின் உதவி வேண்டிய தில்லை எனலாம். ஆனால், சங்க காலம் முதல் நாயக்கர் காலம் வரையும் தொன்றிய செய்யுள் இலக்கியத்தைப் படித்துப் பயன் பெறுவதற்கு உரையின் துணை ஓரள வேணும் வேண்டுவதே.

ஆதலால், செய்யுட் பொருளை உரைநடையில் விளக்கி எழுதுவதில் மாணுக்கர் பயிற்சி பெறுவது நன்றே. இத்தகைய பயிற்சியினால், மாணுக்கர் செய்யுளைக் கருத்து தூண்றிப் படிப்பர் ; வெளிப்படைப் பொருளை உணர்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், மறைந்துள்ள குறிப்புப் பொருளையும் துருவியாய்ந்து காணமுயல்வர் : செய்யுட் பொருளை முழுமையாக விளங்கிய வழியே அதனை நயக்கும் ஆற்றலையும் பெறுவர் ; முடிவாகத் தாம் விளங்கிக் கொண்டதைச் சொற்களில் வெளியிடுவதனால், சிறந்த மொழியாட்சியும் பெறுவர்.

ii. நடைமாற்றி எழுதும் படிமுறைகள்

1. செய்யுட் பொருளை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்க.

வெளிப்படைப் பொருளையுங் குறிப்புப் பொருளையுந் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளல் இன்றியமையாதது. அணிகள் இருப்பின், அவ்வணிகளை விளங்கிக் கொள்வதோடு, அவ்வணிகள் வாயிலாகப் புலவன் உணர்த்தக் கருதிய உட்கிடைப் பொருளையும் நுனித்துத் தெளிதல் வேண்டும்.

2. சொற் பொருள்களைத் தெளிக.

புலவனின் கருத்துகளைக் காவி நிற்பவை அவன் கையாண்ட சொற்களேயாதவின், சொற்கள் உணர்த்

தும் பொருள்களையெல்லாம் தெளிதல் செய்யுட் பொருளுணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது. நடை மாற்றி எழுதும்போது, செய்யுளில் வந்துள்ள ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒத்த கருத்துள்ள வேறுசொல்வைத்தல் வேண்டும் என்பதில்லை. இயற்சொற்களை அவ்வாறே வைத்துக் கொள்ளலாம் ; அரிதிற் பொருளுணர் வேண்டிய திரிசொற்களையே மாற்றி, எளிதிற் பொருளுணரத் தக்க வேறு சொற்களையுஞ் சொற்றெடுப்பதையும் அவற்றினிடத்தில் வைத்தல் வேண்டும்.

3. மூலப்பொருளைப் பேற்றுக.

செய்யுளின் பொருளை எவ்வகையிலேனும் சிதைத்தலும் மாற்றலும் ஆகாது. புலவன் கருதாதவற்றையுங் கூறுதவற்றையும் வலிந்து புகுத்துதலும் ஆகாது. புலவன் தன் செய்யுள் மூலம் பேசுகிறான். அவன் பேச்சை உள்ளவாறே விளக்கிக் கூறுவதுதான் உரை காண்பவரின் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

4. உரைநடையின் இயல்பைக் கடைப்பிடிக்க.

செய்யுள் செறிவான அமைப்புடையது ; யாப்பு விதி களுக்கு அமைந்து நடப்பது ; எதுகை, மோஜை, இயைபு என்பன போன்ற சொல்லணிகளைக் கொண்டிருப்பது ; யாப்புத் தேவைக்காக அசைநிலை, இசைநிறை போன்ற பொருளில்லாச் சொற்களையுஞ் சிற்சில மரபு வழக்கமான அடைகளையும் மிகையாகவுங் கொண்டிருப்பது. மேலும், பெரும்பாலும் முழுக்கருத்தும் ஒரு தொடராகவே அமைந்திருப்பதுஞ் செய்யுளின் இயல்பு. இதற்கு மாறுக, உரைநடை நெகிழ்ச்சியான அமைப்புடையது ; யாப்பு விதிக்கு அமையாதது ; எதுகை மோஜை இயைபு போன்ற சொல்லணிகளும் உரைநடைக்கு வேண்டுவதில்லை. ஆதலால், உரைநடையிலே அசைநிலை, இசைநிறை போன்ற வேண்டாச் சொற்கள் நீக்கப்படலாம். கருத்துச் சிதையாத வகையிலே பொருளைப் பல வாக்கியங்களாகப் பிரித்தும் எழுதலாம்.

5. சேர்க்கத் தக்கனவும் நீக்கத் தக்கனவும்.

செய்யுளின் செறிவான கருத்தை விரித்து விளக்கி ஏழுதுகையில் விளக்கத்துக்கு வேண்டிய சில சொற்களையுஞ் சொற்றெடுத்துக்களையும் அளவாகச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

உ-ம் : “ பீவிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் ”

இத்தொடரை உரைநடையில் விளக்குகையில் ‘பீவி’ (மயிலின் தோகை) என்னும் சொல்லுக்கு முன் ‘யிக நொய்ய’ அல்லது ‘இலேசான’ என்பது போன்ற ஒரு பெயரெச்சச் சொற்றெடுத்தரைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். அவ்வாறே, கில மரபு முறையான அடைகளை நீக்கியும்விடலாம்.

உ-ம் : “ பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன ” என்னும் செய்யுளாடியில் ‘பழம்படு’ என்னும் அடையை விட்டுவிடலாம்.

iii. நடைமாற்றிய உரைப் பகுதியின் இயல்பு

அது தன்னளவில் நிறைவுடையதாயும், மூலத்தின் துணை சிறிதுமின்றியே விளங்கக்கூடியதாகவும், மூலத்தை அறியாதவர் அதனை ஒரு தனி இலக்கியப் பகுதியாகக் கொள்ளுமாறு, இனிய நடையில் அமைந்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

iv. சில மாதிரிகள்

(1)

(செய்யுள்)

மருதம் கொலுசிருத்தல்

தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவி னேங்கக் குவளொகண் விழித்து
நோக்கத்
தெண்டிரை யெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக ஸினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.
(கம்பர் : இராமாயணம்)

(உரைநடை)

தண்ணீய சோலைகளிலே மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடுகின்றன. தாமரைகள் விளக்குகளை ஏந்துகின்றன. முகில்கள் முழவம் ஓலிக்கின்றன. குவளைகள் கண்களை விழித்து அக்காட்சிகளை நோக்குகின்றன. தெள்ளிய நீர்த் திரை காட்சிகளை மாற்றி மாற்றித் திரையிடுகின்றது. வண்டுகள் தேவிசை பிழித்து மகர யாழ் செய்கின்றன. இந்த வைபவங்களுக்கு நடுநாயகமாக மருதம் என்கின்ற இளவரசி கொலுவீற்றிருக்கின்றார்.

(2)

(செய்யுள்)

கதிரவன் ஒரு கண்ணுடி

நிலையான வயலீரரும் தேவராய் நின்ற நிலைகண்டுவெண்கலையால் நிரம்புஞ் செழுந்திங்க ஓகைக் கடைக் கங்குல் வாய் அலையாழி முழுநீல உறைநின்றும் மாணிக்க மணியாடி போல் உலையாத ஒளிகொண்ட கதிராயிரத் தோனும் உதயஞ் செய்தான்.

(வில்லிபுத்தூராழ்வார் : பாரதம்)

(உரைநடை)

சவர்க்கத்துக்கு வரும் விருந்தினரை வரவேற்று உபசரிப்பது சந்திரனின் கடமை. நிகழ்ந்த போரில் நிலையான வெற்றி வீரர் எல்லாம் உயிர்நீத்துத் தேவராக வீரசவர்க்கம் வந்துவிட்டனர். அவர்களைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு அமுதம் அளிக்க வேண்டிக் கலைகள் நிரம்பப்பெற்ற திங்கட்செல்வன் ஏகிவிட்டான். இரவின் கடைப் பகுதியாகிய விடியற் காலத்தில், அலைகளையடைய கடவினின்று கதிரவன் ஆயிரங் கதிர்களையும் விரித்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல எழுந்து உதயஞ் செய்தான். நீல நிறமான உறையிலிருந்து மாணிக்க மயமான ஒரு கண்ணுடியை உருவியெடுத்தது போல இருந்தது அக்காட்சி.

(3)

(செய்யுள்)

பெண்மை அரசு

நாற்குணமும் நாற்படையா ஜம்புலனும் நல்லமைச்சா
 ஆர்க்குஞ் சிலம்பே அணிமுரசா — வேற்படையும்
 வாஞுமே கண்ணு வதன மதிக்குடைக்கீழ்
 ஆஞுமே பெண்மை அரசு.

(புகழேந்திப் புலவர் : நளவெண்பா)
 (உரைநடை)

நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்கு
 குணங்களையே தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்னும்
 நான்கு வகைச் சேணிகளாகக் கொண்டும் மெய், வீவாய்,
 கண், முக்குச், செவி என்னும் ஜம்பொறிகளின் வழிச்
 செல்கின்ற அறிவையே நல்ல அமைச்சர்களாகக் கொண்
 டும், காவில் அணிந்துள்ள ஒலிக்குஞ் சிலம்பே அழகிய
 பேரிகையாய் விளங்கவும், கண்கள் இரண்டுமே வேற்ப
 டையும் வாட்படையுமாய் விளங்கவும், தமயந்தியான
 வள் தனது முகமாகிய சந்திரவட்டத்துக் குடையின் கீழி
 ருந்த பெண்மையாகிய அரசை ஆட்சி புரிகின்றார்கள்.

(4)

(செய்யுள்)

மக்கட்பேறு

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
 உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
 குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
 இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
 நெய்யுடை யடிசின் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
 மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
 பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.

(புறநானூறு 188)

(உரை நடை)

மனிதர் பல வகையான செல்வப்பேறுகள் பெற்ற வராய் இருக்கலாம் ; சுற்றத்தாரும் நண்பருமாகப் பல ரோடு இருந்து, அறுசவை உணவை அருந்துபவராகவும் இருக்கலாம். இவையெல்லாம் இருந்தும் என்ன ? தாம் உண்ணும்போது, இடையிலே குறு நடை நடந்து வந்து, சிறிய கையை நீட்டி, அவ்வணவுப் பொருளை எடுத்துக் கலத்தில் இட்டும், தொட்டும், வாயிற் கவ்வியும், துழாவியும், நெய்யளாவிய சோந்றை மேலிலே சிந்தியும் தம்மை இன்பத்தால் மயக்குகின்ற பிள்ளைகளை இல்லாதவர்க்கு வாழ்க்கையின் பயன் நிறைவேறுவது இல்லை.

(5)

(அரிதுணர் உரைநடை)

இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்தமிலின்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன. அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்து ஆகவின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவது அல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்.

(பரிமேலழகர் : திருக்குறள் உரைப்பாயிரம், நடை மாற்றி எழுதியது)

மக்கள் தம்மிலும் உயர்ந்தவரான இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் பதவிகளையும் முடிவில்லாத இன்பத்தைத் தருவதும் அழிவில்லாததுமான மோட்ச பதவியையும் எய்தும் வழியை அறிந்து எய்துதற்கு உரியர். அம்மக்களுக்கு உறுதி பயப்பவை என உயர்ந்தோரால் எடுத்துக் கூறப்பட்டவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்குமாம். அவற்றுள் வீடு என்று சொல்லப்படுவது மனத்தையும் சொல்லையுங் கடந்தது. ஆதலால், வீடு இத்தன்மையானது என்ற இலக்கண வகையாற் கூறப்படாது, வீட்டுக்கு நிமித்தமாகிய துறவற வகையாலே கூறப்படும். நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை அறமும் பொருளும் இன் பழுமாகிய மூன்றேயாம்.

பயிற்சி

I. பின்வரும் செய்யுள்களின் பொருளை உரைநடையிலே விளக்கமாக எழுதுக.

1. பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும் மற் (று) என்னுடைய ரேனும் உடையரோ — இன்னடிசில் புக்களையும் தாமரைக் கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய் மக்களையிங் கில்லா தவர்.

நளவெண்டா

2. கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச் செல்வப் புதல்வனே தீங்கவியாச் — சொல்வளம் மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ் செல்வமு முண்டு சிலர்க்கு.

நீதிநெறி விளக்கம்

(மல்லல் வெறுக்கை — நிறைந்த செல்வம் ; மண்ணுறுத்தும் — அழுபடுத்தும்)

3. தெள்ளிய வாலின் சிறுபழத் தொருவிதை தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும் நூண்ணிதே யாயினு மண்ணல் யானை அணிதேர் புரவி யாட்பெரும் படையொடு மண்ணர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே.

நறுந்தோக

4. உற்ற விடத்தி லுயிர் வழங்குந் தன்மையோர் பற்றலரைக் கண்டாற் பணிவரோ — கற்றூண் பிளந்திறுவ தல்லாற் பெரும்பாரந் தாங்கிற் றளர்ந்து வளையுமோ தான்.

வாக்குண்டாம்

5. பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறன்றிந் தேதிலா ரிற்கட் குருடனுய்த் தீய புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பானேல் யாது மறங்கூற வேண்டா வவற்கு.

நாலடியார்

6. மாநிலங்கா வலனுவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத் தானதனுக் கிடையறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால் ஊனமிகு பகைத் திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால் ஆனபயம் ஜந்துந் தீர்த் தறங்காப்பான் அல்லனே.

பெரிய புராணம்

7. தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமல மன்ன தாள் கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைக்கண் டாரு மஃதே வாள் கொண்ட கண்ணூர் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார் ஊழ் கொண்ட சமயத் தன்னு னுருவுகண் டாரை யொத்தார்.

கம்பராமாயணம்

II. பின்வரும் உரைப் பகுதியை இலகுவான நடையிற் பெயர்த் தெழுதுக : இனி, இனோய புலவர் பெருகமக்க ளெல்லாரும் உலகுக்கு ஆற்றிவரும் புலனெறி வழக்கங்களால் உலக வழக்குகள் மேன்மேலுங் கவர்ச்சியுந் திருத்தமும் உயிர்ப்பு மேவி வாழ்க்கைக்குப் பெரிதுபயன்பட்டு வருதலுஞ் செய்யுள் வழக்கின் மற்றெற்று பெரிய மாட்சிமை யாகுமென்க. அஃதென்னையோ வெனின், வழக்கென்பது உயர்ந்தோராற் கிழுந்து உயர்ந்தோரான் வழங்கப்படுவதேயாயினும் அஃது ஏனைப் பொது மக்கள் மாட்டும் நெறிப்பட்டு வழங்கு தலுடைமையின், அவரான் அவ்வழக்குக்கு நேரும் மாசினை நீக்கிச் சுவை பயப்பனவெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த் துக் கவர்ச்சியுந் திருத்தமுந் தோன்றச் செய்யுள் செய்து, அங்ஙனஞ் செய்யுமுகத்தால் மேலும் மேலும் அவ்வழகுக்கு உயிர்ப்பூட்டி வருதலேயாகும்.

இளவழகனூர்

சிவகாமி சரிதை

காலமோ நன்னிருள், இடம் நடுக் காடு. காலை மாலை நிழல்போல் நாமும் நடக்கத் தானும் நடக்கிற காடு அந்தக் காடு ; கரை துறை திக்குத் திசையாது தெரியாத காடு. எல்லாம் இருள் மயம். இடையிடையே சிறிய சிறிய ஒளிகள். பாம்புகளின் வாயிலிருந்தும், ஆணைகளின் தந்தங்களிலிருந்தும், புலி களின் கண்களிலிருந்தும் வருகிற ஒளிகள் அந்த ஒளிகள். இந்த ஒளிகளுக்கும், ஆகாயத்திலே கண் சிமிட்டுகின்ற தாரகைகளுக்குஞ் சந்து பேசி அங்கும் இங்கும் பந்தம் பிடிக்கின்றன மின்மினிகள். எங்கும் மொனம். ஏகாந்தப் பெருங்ககளம். அங்கே ‘மனிதன்’ என்ற வார்த்தைக்கு இடமே யில்லை. உலகம் வேறு. இந்தக் காடு வேறு.

முற்றத் துறந்த முனிவர்கள் — உலகம் தானே விட்டு விலகியவர்கள் — இந்த மொன வனத்திலே தபச செய்வார்களோ என்னவோ ! எங்கோ இருந்து ஒரு குரல், அந்த அந்த காரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு மொனத்தைக் குலையாமலே எழுகின்றது. “ஓ, மகா முனிவர் திலகமே ! மொன சிகரமே ! தங்கள் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். தங்கள் திருவடிகள் வாழ்க. சற்றே மனம் இளகவேண்டும். கிருபை பாலிக்கவேண்டும். தேவரீருடைய திருவாயிலிருந்து ஒரு திருவார்த்தை வெளிவருமாயின், அந்தத் திவ்விய அமிர்தம் மகாபாவியாகிய ஒருவன் உய்தற்கு வழி செய்யும். இந்தப் பாவி, பாழான அடவியிலே பாதை தப்பி அலைகிறுன் ; அங்கும் இங்கும் உலைகிறுன் ; கறங்கு போலச் சூழல்கிறுன். தேவரீருக்குப் பெரிய புண்ணியம் உண்டாகும். சிறியேனுக்கு ஒரு திருவார்த்தை அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்.”

ஓர் உருவம் எழுகின்றது. “ ஏ, மைந்தா ! இந்த இடம் உலகம் பாழ்போன வெளி. இதுதான் எனது வீடு. பந்தங்கள் பாழ்போனவர்களுக்குத்தான் இங்கே சம்பந்தமுண்டு. நீ எப்படி இந்த இருளில் இங்கு வந்து சேர்ந்தாய் ? இந்த

இருள் விடியும் வரை நீ என்னைத் தொடர்ந்து வரவில்லை யானால் — அதிவீரன் ஆனால் — என் பிறகே வா. இருள் விடியும். உன் வேதனைகள், மெய்ச்சலிப்புக்கள் அத்தனையும் உன் ஜீவிட்டு அகலும். விடிந்த பிறகு நீ சேரவேண்டிய இடத்துக்குச் சென்று சேர ; வா.”

மெளனம். முனிவர் நடக்கிறார்.

குழந்தை முனிவனுக்கு உரோமஞ் சிலிர்க்கின்றது. கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. கருவி கரணங்கள் ஸ்தம்பித்து விட்டன. பழைய இருதயம் இறந்தது. அவனை ஏதோ இழுக்கின்றது. பெரிய முனிக்குப் பிறகே சிறிய முனி நடக்கின்றார். ஊசியைத் தொடரும் நால்போலக் குழந்தை முனிவன் தொடர் கின்றார். மலைகளில் ஏறுகின்றார் ; குழிகளிற் குதிக்கின்றார் ; நதிகளில் நீந்துகின்றார் ; அடவிகளில் நுழைகின்றார். அந்த முனிவனின் அடிகளையன்றி அயலில் வேரென்றையும் அந்த இளம் முனிவன் அறியான்.

தூரத்திலே ஒரு நெருப்புச் சுடர். அது தலை வணைத்து அழைக்கின்றது. அது ஒரு தனி இடம். முனிவர் அனுகுகின்றார். நீர்மலமான வீறகுகளை அடுக்கி இன்னும் நெருப்பை எழுப்புகின்றார். நெருப்புச் சுவாலித்து மேல் எழுகின்றது. குழந்தை முனி, நாணிக் கூசி ஒதுங்கி ஒரு பக்கத்திற் குந்தியிருக்கின்றார். அவன் தன்னுடைய தாமரை மலர் போன்ற ஒரு கையினாலே அழகிய தனது திருவதனத்தை ஓர் அளவுக்கு மறைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றார். அந்தச் சிறிய முனிவன் திடீரென்று பெரிய மெளன் முனியாய்விட்டான் ; ஒன்றும் பேசுகின்றவில்லை ; சுவரில் எழுதிய சித்திரம் போல ஆடாமல் அசையாமற் பேசாமலிருக்கின்றார். பனி (மழை) பொழுகின்றது. அவன் நெருப்பை அனுகாமலிருக்கின்றார்.

“ மகனே என்ன கூச்சம் ? இனி நாம் இருவேழும் ஒரு வேம். நம்மில் யார் பெரியர் ? யார் சிறியர் ? இருமைக்கு இடம் இல்லை. கிட்ட வா. நெருப்புத் தன்னைச் சேர்ந்தவர் கஞக்குக் களிப்புச் செய்யும் ; சேராதவருக்குப் பணிப்புச் செய்யும். ஏன் பணியில் நடுங்குகின்றாய். அருகில் வா.”

குழந்தை முனிவன் செவியில் இவை ஒன்றும் ஏறவில்லை. ஒருமுறை சொல்லி, இருமுறை சொல்லி மூன்றும் முறையும் ஆனது. அவன் இருந்தபடி இருந்தான் ; பெரிய முனிவன் மேலும் நெருப்பை எழுப்பிக் குழந்தை முனிவனை உற்று நோக்கினான்.

“ வேஷ இரகசியங்களைல்லாம் வெட்ட வெளியாயின்.”

குழந்தை முனி எழுந்தான். ‘ஆன்’ விருதி ‘ஆள்’ விருதி யாயிற்று. வேஷம் கலைந்தது. கொலைக் குற்றங்கு செய்தவனுடைய இருதயம் போலக் கொல்லனது உலைமுகத்துத் துருத்தி போல அவனுடைய நெஞ்சு படபடக்கின்றது. விம்மிப் பொருமி மூச்சுத் தினருகின்றது. ஆண் கோலத்தை அந்தப் பொருமலும் மூச்சும் அப்படியே விழுங்கிவிட்டன. அதைக் கண்டு பெரிய சுவாமி சுவரில் எழுதிய சுவாமியானது. ஆயினும், கண்கள் கூர்ந்து நோக்குகின்றன.

அவனுடைய முகத்திற் பூரண சந்திரன் பிரகாசிக்கின் றது. குற்கொண்ட மேகம் போலச் சடைக்கட்டு அவிழ்ந்து சரிந்து தாழ்கின்றது. கண்களாகிய கயல்கள் ஒன்றே போன்று உறழ்ந்து பிறழ்கின்றன. பவள வாயிலே கொவ்வையிதழ் துடிக்கின்றது. இடையிலே மின்னல் துவள்கின்றது. கண்களில் முத்தம் துளிக்கின்றது. கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்புகின்றன.

“ பொறுத்தருளால் வேண்டும். பரிசுத்தமான இந்த ஆசிரமத்தை அசுத்தஞ்சு செய்த இந்த மகா பாதகியைப் பொறுத்தருளால் வேண்டும்.” என்று ஒரு தமுதமுத்த குரல் வருகின்றது. அது ஒவியம் போலிருந்த முனிவன் செவியில் நுழைகின்றது. அவன் செவிக்கு உயிர் வருகின்றது. அவள் வாயிலிருந்து கதை சரக்கின்றது.

“காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வணிகன் ஒருவன் இருந்தான் அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் ; பெண்கள் இருவர் : ஆண் ஒரு வன். அவ்வாண் மகனுக்கு ஒரு பிள்ளை ; ஆண் பிள்ளை : ஒரே ஒரு பிள்ளை. இருவர் பெண்களுள் ஒருத்தி முழு மலடி. மற்ற வஞ்சுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை — பெண் பிள்ளை — இந்தப் பாதகி.

“ பெண்ணுக்கு நான் ஒருத்தி; ஆணுக்கு அவர் ஒருவர்.”

“ ஐயோ !” அவரும் நானும் தேனும் பாலும் ; ஒன்றூய்ப்பழகினேம் ; ஒன்றூய் வாழ்ந்தோம். இருவரும் ஒருவர். பச்சைக் குழந்தைகள்.

“ அந்த மலடி பெரிய பணக்காரி. கோடிக் கணக்கில் எனக்கு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். எனக்கோ தலைகால் தெரியவில்லை. அந்தப் பாவியின் பணம் என் கண்ணைக் கெடுத்தது; அவருடைய அருமையை மறைத்தது. அவர் என் அதிபர் என்பதை நான் மறந்தேன். அவர் குறிப்பாக உணர்த்தி

ஞர். நான் கொள்ளவில்லை. , வெம்புவாள் விழுவாள் போய்யே' என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார். அவர் போய் விட்டார். வருவார் என்று நம்பினேன் ; அவர் வர வில்லை ; போய்விட்டார் ?

“ ஒரு வாரம், ஒரு மாதம், ஒரு வருடமும் ஆகிவிட்டது ! ஜேயோ, அவரைக் கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் எவரையுமே காணேம். நான் இனி எங்கே தரிக்க ! எங்கே இருக்க ! எங்கே உறங்க ! உலகமெல்லாம் எனக்குச் சுடுகாடே !”

மௌன முனிவனுக்குக் கண்ணீர் கொப்பளிக்கின்றது ; சர்ரம் பதறுகின்றது ; அடக்க முடியவில்லை. மெல்ல எழுந்து சிறிது நடந்து ஏதோ எடுக்கச் சென்று, மறந்தவன் போலத் திரும்பி வந்து பழையபடி இருக்கின்றன. நிறுத்த நின்ற கதை தொடர்கின்றது.

“ சவாமி, பொறுத்தருள்ள வேண்டும். அவர் தந்த அறிவு கொண்டு, ‘அவர் உண்டு’ ‘எங்கும் உளர்’ என்று நம்பி, இந்த உடலில் உயிரை வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தேன் ; அவரைக் காணவில்லை. அவரோ நல்லவர் ; அருஞ்சையவர் ; கிருபா சமுத்திரம். நானே நன்றி கெட்டவன் ; குடி கேடி !

“ அவர் உயிருக்குயிர் ; பரமாத்துமா. அவருடைய அந்த கவியாண கோலங்களில் ஏதோ சிற்சாயை — சவாமி, தங்களிடம் இருப்பது கண்டு, என் குறைகளை முறையிட்டு மனத் துயரம் சற்றே ஆறினேன். இனி இந்த உடல் எனக்குச் சுடுகாடு. இந்த அக்கினியே கதி! தேவரே சாட்சி ! ”

கதை இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. அஃது அவ்வள விருக்க, மௌன தவ முனிவனை அந்தக் கோலத்திற் காண வில்லை. ஆனால், அதே இடத்தில் அவனே எழுந்தான் !

“ சிவகாமி ! யான் உனது சிதம்பரனே ” என்றான்.

அவ்வளவுதான் ; ‘இருவரும் மற்றேருருவம் ஆனார்.’

‘எவர் தாம் முன் அணைந்தவரென்றிதுகாறும் அறியோம் ; இருவரு மொன்றியின ரென்றேஅறையுஞ் சருதி.’

“ தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்
கூடலைநீ ஏகமெனக் கொள்.”

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
“ இலக்கிய வழி ”

கடினமான சொற்களின் பொருள்

சந்து — தூது ; ககனம் — ஆகாயம் ; அந்தகாரம் —
இருள் ; அடவி — வனம் ; கறங்கு — காற்றுடி.

இக்கதை பற்றிய விளக்கம்

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றிய ‘மனேன்மணியம்’,
என்னும் நாடகத்தில் வரும் ஒரு கதைப் பாடலைத் தழுவிச்
சிறுகதை உருவத்தில் எழுதப்பட்டது இது.

கதை நிகழ்ச்சிகளை அவை நிகழ்ந்த ஒழுங்கிலே விவரிப்பது
வரலாற்றுக் கட்டுரை. ஆனால், சிறுகதை இலக்கியமோ அவ்
வாறு விவரிக்காமல், இடையிலே முக்கியமான ஒரு கட்டத்தில்
ஆரம்பித்து, கதாபாத்திரங்களை வாசகருக்கு அறிமுகங்களையும்
முடிவை நோக்கி நிகழ்ச்சிகளைக் கூறிச்செல்லும் ; முடிவுக்கு
முன்னே தகுந்த ஒரு சுந்தரப்பத்தை உண்டாக்கி, முன்னிகழ்ச்
சியை விவரித்து, வாசகருக்கு முழுமை உணர்வை உண்டாக்கும்.
வாசகர் கவனத்தை ஈர்த்து முடிவு வரை பினித்து வைப்
பதற்குச் சிறுகதை எழுத்தாளர் கையாளும் உத்திகளில் இது
சிறப்பானது. மூலக் கதைப் பாடலும் இவ்வகையிலே அமைந்துள்ளது.
அங்கு கூறியுள்ளதை இங்கு சுற்று நோக்கலாம்.

காட்டி 1

காட்டிலே நள்ளிருளில் பெரிய முனிவர் ஒருவரை இளைய
முனிவன் ஒருவன் சந்தித்து, தான் காடு நாடெல்லாம் அலைந்து
இளைத்துவிட்டதாகக் கூறி, ஆறுவதற்கு வீடு உள்தோ என்று
இரக்கின்றன.

பெரிய முனிவர் இளைய முனிவனை அழைத்துக்கொண்டு
நடுக் காட்டிலே தமது உறைவிடம் நோக்கி நடக்கின்றார் ;
காட்டின் தனிமையையுந் தவ வாழ்க்கையின் கடுமையையுந்
சொல்லிக் கொண்டே போய்த் தமது உறைவிடத்தை அடை
கிறார்.

ஏதோ இந்திரசால வித்தை நடக்கப்போகின்றது என்று அறிவிப்பவேபோல, வெளவால்கள் அங்குமிங்கும் பறந்து தீரி கின்றன ; மின்மினிப் பூச்சிகள் விளக்கேந்திப் பின்செல்கின் றன. வானத்தில் விண்மீன்கள் கண் சிமிட்டித் தமக்குள் இரக்கியம் பேசுகின்றன.

காட்சி 2

வெட்ட வெளியிலே விறகினுலே தீழுட்டி ஏரிக்கப்பட்டுள்ள இடத்தை இருவரும் அடைகின்றனர். நூரும் நிலையில் இருந்த தீயில் விறகுகளை இட்டுத் தியைச் சுடர்விட்டெரியச் செய்த பெரிய முனிவர், அதற்கு அண்மையில் அமர்கின்றார் ; இளைய முனியை அருகே வந்து பனிக் குளிரைப் போக்குமாறு கேட்கிறார். இளைய முனிவனே ஒன்றும் பேசாமல், சுற்று எட்ட இருந்து, தன் முகத்தைக் கையினால் ஓரளவு மறைத்துக்கொண்டு கவலையில் மூழ்கிக் காணப்படுகிறான். தீயின் ஒளியில் தனது மாறுவேட இரகசியம் வெளியாகிவிடுமோ என்ற அச்சம் அவனுக்கு இருந்தது.

பெரிய முனிவர் இளைய முனிவனது கவலைக்குக் காரணம் என்ன என்று விசாரிக்கிறார். காதலில் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டதா என்று கேட்டு, ‘பெண்களின் காதல் என்பது முயற்கொம்பே’ என்று தமது உள்ளத்தில் இருந்த எரிவையுஞ் சுற்றுக் காட்டி விடுகிறார். இந்த வார்த்தைகள் இளைய முனிவனின் உள்ளத்தில் அம்பு போலத் தைக்கின்றன.

இளைய முனிவன் குழப்பமடைகின்றான் ; கண்களில் நீர் பனிக்கின்றது ; மார்பகம் எழுந்து தாழ்ந்து பெண்மையின் உண்மையை வெளிவிடுகிறது. பெரிய முனிவரின் கூரிய பார்வையில் அவளது வேறு இரகசியம் வெளியாகிவிடுகிறது. இப்போது, இளைய முனி பெண்ணே என்பது விளங்கிவிடுகிறது.

அவள் எழுந்து பெரிய முனிவரின் அடியில் விழுந்து தன் பிழையைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறான். முனிவரின் தவசுக்குழலை மாசுபடுத்திவிட்டதாக அவள் எண்ணி, தன் சோகக்கதையை அவிழ்த்து விடுகிறான் ;

காட்சி 3

(சிவகாமி முன்பு நிகழ்ந்ததைக் கூறுகிறார்)

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் செல்வம் மிகுந்த வணைகப் பெண் ஒருத்திக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஒருவர்

ஆண் ; இருவர் பெண்கள். அந்த ஆணுக்கு ஒரு புதல்வன். சிதம்பரன் என்பது அவன் பெயர். அழகன் ; ஆண்மையும் அருளும் உடையவன். பெண்களிருவருள் ஒருத்தி மலடி ; மற் றவளுக்குப் பிறந்த பெண்ணே சிவகாமி. குழந்தைப் பரு வத்தில் சிவகாமியுஞ் சிதம்பரனும் ஒருமிக்க விளையாடி ஒன்றூய்ப் பழகியவர்கள்.

சிவகாமி இப்போது மங்கைப் பருவம் அடைந்துவிட்டாள். மலடியாகிய சிற்றன்னை தன் செல்வம் முழுவதையும் பேதைப் பெண்ணென்று சிவகாமிக்கே விட்டுச்சென்றாள். செல்வச் செருக்காற் சிவகாமி சிதம்பரனை ஊதாசீனம் செய்யலானாள். சிதம்பரன் குறிப்பாக உணர்த்தியும் அவள் உணரவில்லை. சிதம்பரன் மனம் வெறுத்து வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான்.

காலஞ் செல்லச் செல்லச் சிவகாமிக்குத் தன் பேதைமை தெரிய வந்தது. சிதம்பரனே தன் தலைவன் என்பதைத் திடமாக உணர்ந்தாள். தன் தவற்றுக்காக வருந்தினாள். சிதம்பரன் திரும்பி வருவானென்று ஓராண்டுக் காலமாக எதிர்பார்த்தாள். அவனே திரும்பவில்லை.

சிவகாமிக்கு இப்போது பொறுக்க முடியவில்லை. தானே அவனைத் தேடி அடைய வேண்டுமென்று முடிவுசெய்தாள். வீட்டார் ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் அவள் ஆண் முனிவன் போல மாறுவேடம் பூண்டு, தன் தலைவனைத் தேடி அலையலானாள். இறுதியிலே இந்தக் காட்டில் வந்து ‘இனிப் போக இடமில்லை’ என்று முடிவுசெய்தாள்.

காட்சி 4

சிவகாமி தனது கதையைச் சொல்லிக்கொண்டு வரவே பெரிய முனிவருக்கு உள்ளம் உருகியது. தமது தவக் கோலத் த்தை இனியும் வைத்திருக்க முடியவில்லை. அந்த நிலையிலே அவர், “ சிவகாமி, நானே உன் சிதம்பரன் ” என்று உண்மையை வெளிவிடுகிறார். இருவரும் அன்பு மேலீட்டினால் ஒரு வரரயொருவர் தழுவி, ஒன்றுகிவிடுகின்றனர். ‘யார் முன்னே அணைந்தார் ?’ என்ற கேள்விக்கு இடமே இல்லை.

உள்ளுறை உவமை விளக்கம்

சிவகாமி ஆன்மா ; சிதம்பரன் பமரான்மா. பரமான்மா ஆன்மாவைப் பிரிந்திருப்பதில்லை. பந்த நிலையில் ஆன்மா இதனை அறியாமல், தன் வழியிற் சென்று தடுமாறும். தவப்

பயனால் பக்குவம் எய்தும் காலத்தில், பரமான்மாவாகிய தலைவனே தன்னைப் பிரியாதிருந்து நடத்துபவன் என்பதை ஆன்மா உணரும். உணர்ந்த அக்கணமே ஆன்மா தன்னை இழந்து, தன்மைங் கெட்டுத் தலைவன் மயமாகும். இந்த நிலையில் ‘எவர் தாம் முன் அணைந்தார்?’ என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

அ. விளக்கப் பயிற்சி

1. வரலாற்றுக் கதைக்கும் சிறுகதைக்குமுள்ள வேறு பாட்டைத் தெளிவு படுத்துக.
2. சிறுகதை எழுத்தாளர் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் வெளிப் படையாகக் கூறுமல், சில கதைத் தொடர்புகளை வாசகரே உய்த்தறியுமாறு விடுவதுண்டு. சிவகாமி சரிதையில் இதற்கு உதாரணம் இருந்தால் எடுத்துக் காட்டுக.
3. நிகழ்ச்சிகளையும் காட்சிகளையும் வாசகர் மனக்கண் ஞைற் கண்டு இரசிப்பதற்கு ஏற்றவாறு சொற்களால் அவற்றைத் தீட்டிக் காட்டுவது ‘சொல்லோவியம்’ எனப்படும். சிவகாமி சரிதையில் இத்தகைய சொல்லோவியங்கள் உண்டா? உண்டாயின் எடுத்துக் காட்டுக.
4. பிந்திய நிகழ்ச்சியிலிருந்து முந்திய நிகழ்ச்சிக்குக் காட்சியை மாற்றுவது சினிமாக் கலைஞர் கையானும் ஓர் உத்தியாகும். இக்கதையின் ஆசிரியர் இந்த, உத்தியைத் தமது கதையில் எவ்வாறு புகுத்தியுள்ளார் என்பதை விளக்குக.
5. கதையோட்டத்துக்கு ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள மொழிநடை எவ்வாறு பொருத்தமானது? விளக்குக.
6. இச்சிறுகதை ஒரு நாடகப் பாங்கில் அமைந்துள்ள விதத்தை விளக்குக. வாசகரின் விளைவறிவேட்கையை (அதாவது, கதையின் முடிவு எவ்வாறிருக்கும் என்பதை அறிவதற்கு வாசகர் உள்ளத்தில் எழும் ஆவலை) எவ்வாறெல்லாம் எழுத்தாளர் தூண்டு கின்றார்?

7. இச்சிறுக்கதையில் உயிருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது. இதனைக் கதையைத் தழுவி விளக்குக.

ஆ. இலக்கணம்

தொடரியல்

9. வாக்கியங்களை அணிபெற அமைத்தல்

1. அணிகள்

அணி என்பது அஸங்காரம். அழகு செய்வதே அணியாகும். மொழியிலே, எடுத்த ஒரு பொருளைப் பற்றி அழகாகவும் பொருள் வலிமையோடும் உரைப்பதும் எழுதுவதும் அணி எனப்படும். அது சொல்லனி, பொருளனி என இருவகைப்படும்.

சொல்லனி, எழுத்துஞ் சொல்லும் பற்றி வருவது, அது மோனை எதுகை, பின்வருநிலை, மடக்கு, சிலேடை எனப் பலவகைப்படும். செவிக்கு இன்பந் தருவதாலும், எளிதாக நினைவில் இருத்துவதற்கு உதவுவதாலும் செய்யுள் இயற்றும் புலவர்கள் இவற்றைக் கையாளுவர். உரைநடை எழுதுவோர் சிலரும் மேடைப் பேச்சாளர் சிலரும் இவ்வணிகளைக் கையாண்டுவருகின்றனர். பொருத்தமாகவும் அளவாகவும் அமையும்போது. சொல்லனி யானது உரை நடைக்கும் ஒருவகை ஆற்றலை அளிக்க வல்லதாகும்.

பொருளனி, பொருள்பற்றி வருவது, அது உவமை உருவகம், தன்மை நலிற்சி, உயர்வு நலிற்சி, தற்குறிப் பேற்றும் வேற்றுமை, சுவை, வஞ்சப் புகழ்ச்சி, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, முறண் முதலியனவாகப் பலவகைப் படும். இலக்கியப் புலவர்கள் சொல்லனியைக் காட்டி இலம்பொருளனியையே சிறப்பாக மதிக்கின்றனர். இவ்வணிகள் பொருத்தமாகவும் புதுமையாகவும் அமையும் போது, வாசகரின் சிந்தனைக்கு விருந்தாக இருக்கும். இலக்கியப் புலவர்கள் தாம் கருதிய பொருளை வாசகர் மனத்திற் பதிப்பதற்கு இத்தகைய பொருளனிகளைத் திறம்படக் கையாளுவர். மரபுமுறையாக வரும் அணிகளை அப்படியே ஆனுவதைக் காட்டினும், புதுப் புது அணிகளைப்

புனைவதாலே வாசகர்க்கு இலக்கியச் சுவையை மிகுவிக்க லாம் என்பதைச் சிறந்த எழுத்தாளர் உணர்ந்து இலக்கி யஞ் செய்வர்.

அணிகள், செய்யுளும் உரையுமாயுள்ள இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி சாதாரணமாக பேச்சு வழக்கிலும் பயின்று வருவதைக் காணலாம். கிராமிய மக்கள் தமது இயற்கைச் சூழலுடன் இணைந்த அணிகளைப் புதிது புதி தாகப் படைத்துத் தமது அன்றைப் பேச்சுமொழியில் வழங்கி வருகின்றனர்.

மாணுக்கர் தமது கட்டுரைகளில் இவ்வணிகளைப் பொருத்த மாகவும் அளவாகவும் ஆளுதல் விரும்பத்தக்கது. வழி வழியாக வந்த உவமைகளையும் உருவகங்களையும் விட்டுப் புதியனவாகப் புனைந்து எழுதுவது சாலவும் விரும்பத்தக்கது.

2. சொல்லணிகள் :

(1) மோனை : செய்யுளிலே சீர்களின் முதலெழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பதும், உரைநடையிலே வாக்கியச் சொற்களின் முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பதும் மோனை அணியாகும்.

உ.-ம் : காங்கத்துக் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்ட
பாதகளைப் பார்க்கப் படா தென்றே
(செய்யுள்)

திருநாவுக்கரசு திங்கட்கிழமை திரும்பிவந் தார். (உரைநடை)

(2) எதுகை : செய்யட் சீர்களின் அல்லது வாக்கியச் சொற்களின் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது எதுகை அணியாகும்.

உ.-ம் : சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும். (செய்யுள்)
புடம் இட்டுச் சுடச் சுட ஓளிவிடுகின்ற
பொன்னைப் போல், தவஞ் செய்கின்றவரைத்
துன்பம் வருத்த, வருத்த மெய்யுணர்வு
மிகும். (உரைநடை)

(3) பின்வருநிலை : முன்வந்துள்ள சொல்லும் பொருளும் தனித்தனியாயேனும் கூடியேனும் பலவிடத்தும் பின் வருவது பின்வருநிலை அணியாகும்.

உ-ம் ; துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாயதூ உமழை. (செய்யுள்)

அவர் அறிவார் அறிவார் ?

அறிவார் அறிவார்

(உரைநடை)

(இதன் கருத்து : அவரது அறிவை யார் அறிவார் ? அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்)

(4) மடக்கு : சொல்லேனும் சிரேனும் பொருள் வேறு பட்டு மீண்டும் மீண்டும் வருவது மடக்கு அணியாகும். உ-ம் : அரவம் அரவம் அறியும். (அரவம் — பாம்பு; (அரவம்—ஒலி)

இனியார் இனியார் எமக்கு ? (இனியார் — இனிய வர் ; இனி ஆர் — வேறு யார் ?)

(5) சிலேடை : ஒரு சொல்லோ, சொற்றெட்டரோ பல பொருள்பட வருவது சிலேடை அணியாகும்.

உ-ம் : அவன் புத்தியில் 1. புத்தியில் சூரியனைப் பாதவன்.

2. புத்தி இல்லாத மடையன்

என் தலைவிதிவசம். 1. என் மனைவியின் திவசம் ;

2. எனது ஊழ்வினைப் பயன்

3. பொருள்ணிகள் :

(1) உவமை : இரு வேறு பொருள்கட்கு ஏதேனும் ஒரு வகையில் ஒப்புமை கூறுவது உவமை அணியாகும். அறிந்த பொருளைக் கொண்டு அறியாததை விளக்குவதற்கு இவ்வணி பயன்படும். உவமிக்கப்படும் பொருள் உவமேயம் என்றும், ஒப்பாக்க கூறப்படும் பொருள் உவமானம் என்றும், இரண்டுக்குமூன்று ஒப்புமை பொதுத் தன்மை என்றும், சொல்லப்படும்.

உவமையைக் குறிப்பதற்குப் போல, ஒப்ப, புரைய, அன்ன, நேர, நிகர முதலிய உவம உருபுகள் வரும். உ-ம் : கல்வி கடல் போலப் பரந்தது.

இவ்வதாரணத்தில் ‘கடல்’ உவமானம் ; ‘கல்வி’ உவ மேயம், ‘பரந்திருத்தல்’ பொதுத்தன்மை, ‘போல’ உவமையுருபு.

பண்பு பற்றியும் தொழில் பற்றியும் பயன் பற்றியும் ஒரு பொருளிற்கும் மற்றென்றிற்கும் ஒப்புமை உண்டாகலாம். ஆகவே, உவமை அணி பண்புவமை அணி என்றும், தொழிலுவமை அணி என்றும், பயனுவமை அணி என்றும் முத்திறப்படும்.

உ-ம் : (1) மதி போன்ற முகம்(பண்பு உவமை அணி)

(2) பார்த்தனை ஒத்த வீரன் (தொழில் உவமை அணி)

(3) தேன் போலும் மொழியாள் (பயன் உவமை அணி)

குறிப்பு : உவமை அணியில் உவமானம் முன்னும் உவ மேயம் பின்னும் வரும். உவமை அணியே ஏனைய பொருளாணிகளுக்குத் தாய் என்பர். உவமை அணியிலிருந்தே ஏனையவை தோன்றின.

(2) உருவகம் : உவமைக் குறிப்பை உட்கொண்டு, ஒரு பொருளை மற்றென்றாகக் கூறுவது உருவக அணியாம். ‘அது போன்றது இது’ என்பது உவமை ; ‘அதுவே இது’ என்பது உருவகம். ஆதலால் இதனைச் செதிந்த உவமை எனச் சொல்லலாம்.

உ-ம் : கல்விக் கடலிற் பயணஞ் செய்யும் மாணவப் படகுகள். இவ்வதாரணத்திற் கல்வி, கடலாக உருவகிக்கப்பட்டது ; மாணவர் படகு களாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

குறிப்பு ; உருவக அணியிலே உவமேயம் முன்னும் உவமானம் பின்னும் வரும். உவமை உருபு வராது. ‘கடல் போன்ற கல்வி’ என்பது உவமத் தொடர். ‘கல்விக்கடல் என்பது உருவகத் தொடர்.

தமிழ் மொழியிலே பல சொற்களுஞ் சொற் க்ரூடர்களும் உவமை, உருவகம் என்பவற்றின் அடிப்படையிலே தோன்றி வழங்குவதை ஊன்றி நோக்கிக் காண்க. சில உதாரணங்கள் : உயிர் போன்ற எழுத்துகள் ‘உயிர் எழுத்துகள்’ என்றும், மெய் போன்ற எழுத்துகள் ‘மெய் எழுத்துகள்’ என்றும், உயிரோடு சேர்ந்த மெய் போன்ற எழுத்துகள் ‘உயிர் மெய்’ எழுத்துகள் என்றும் வழங்குதல். திருவாய் மலர் தல் (பேசதல், சொல்லுதல்) என்னும் விளைச் சொல்லுமலர்தலை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றது.

- (3) தன்மை நவிற்சி : ஒரு பொருளை இயற்கையில் உள்ள வாரே அழுகு படக் கூறுவது தன்மை நவிற்சி அணியாகும்.

உ-ம் : காலையில் இளஞ்சுரியன் கதிர்களைப் பரப்பிப் பொன்னெனி வீசிக்கொண்டு உதயமானது. இருளில் மூழ்கியிருந்த உலகம், இருட்போர் வையை நீக்கிப் பொலிவற்று விளங்கியது. பறவைகள் பண்ணையில் மிழற்றின ; மரஞ் செடி கொடிகள் நறுமணமலர்களாற் சூரியனை வழிபட்டன. உழவர்கள் கலப் பையைத் தோன்களிலே காவிக்கொண்டு, காளைகளுடன் வயலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

- (4) உயர்வு நவிற்சி : ஒரு பொருள்பற்றிக் கேட்போரை மகிழ்விக்குமாறு உயர்த்திக் கூறுவது : உயர்வுநவிற்சி அணியாகும்.

உ-ம் : 1. திருக்குறளிலே இல்லாத பொருள் வேறெங்கும் இல்லை.
2. வானை அளாவும் மாடிக் கட்டடங்கள் அந்த நகரை அழுகுசெய்தன.

- (5) தற்குறிப்பேற்றம் : இயற்கையாய் நிகழும் நிகழ்ச்சி க்கு எழுத்தாளன் ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக் கூறுவது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

உ-ம் : 1. காலைக் கதிரவனை வரவேற்கக் கானப் பறவைகள் இசை மிழற்றின.

2. காலையிலே, சேவல்கள், ‘மக்களே, பொழுது புலர்ந்துவிட்டது; துயிலி னின்றும் எழுந்து தம் முயற்சிகளில் ஈடுபடுங்கள், என்று கூப்பிடுவது போலக் கூவின.

(6) வேற்றுமை : ஒப்பீட்டு முறையிலே இரு பொருள் களை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது வேற்றுமை அணியாகும்.

உ-ம் : 1. தீயினாற் சுட்ட டுண் உள்ளாறும் ; ஆரூபேதே நாவினாற் சுட்ட வடு.

2. பெரியோர் பிறர் குணங்களை எடுத்துப் போற்றுவர் ; சிறியோர் பிறர் குற்றங்களை எடுத்துத் தூற்றுவர்.

(7) சுவை : ஒரு பொருளைப் பற்றி நகை, அழுகை, இளி வரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை போன்ற சுவை தோன்றக் கூறுவது சுவை அணியாகும்.

உ-ம் : மே தினக் கூட்டத்திலே பிரபல தொழிற்சங்க வாதியொருவர், முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளை எடுத்துக் கூறியபோது பேச்சாளருக்குக் கண் சிவந்தது ; மீசை துடித்தது ; மயிர் சிவிர்த்தது ; மெய் நடுங்கியது. அவர் உதட்டைக் கடித்து “ முதலாளி வர்க்கம் ஓழிக : பாட்டாளி வர்க்கம் ஓங்குக ” என்று மேடை அதிர முழங்கினார்.

(8) வஞ்சப் புகழ்ச்சி : ஒரு பொருளைப் பழிப்பது போலப் புகழ்வதும், புகழ்வது போலப் பழிப்பதும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணியாகும்.

உ-ம் : 1. கயவர்கள் தேவரைப் போன்றவர்கள். ஏனெனில், அவர்கள் தாங்கள் விரும் பிய எதனையும் செய்யலாம் (புகழ்வது போலப் பழித்தல்)

2. “ நான் ஒருவாய்க்குக் கஞ்சியில்லா மல் இரக்க, தானன் எனக்கு மேலும் ஒரு நால்வாயைக் கொடுத்து என்னைக் கெடுத்துவிட்டான்.”

(அந்தகக் கவி வீரராகவர் பாடலைத் தழுவியது. இங்கே ‘நால்வாய்’ என்பது யானையைக் குறிக்கும். இது பழிப்பது போலப்படக்கூடியதல்).

(9) வேற்றுப் பொருள் வைப்பு : சிறப்புப் பொருளைச் சாதிப்பதற்குப் பொதுப் பொருளையும், பொதுப் பொருளைச் சாதிப்பதற்குச் சிறப்புப் பொருளையும் அமைத்துக்கூறுவது வேற்றுப்பொருள் வைப்பு அணியாம்.

உ-ம் : 1. இந்தியாவிலே, காந்தியடிகள் தீண்டா மைப் பேயை ஒழித்துக்கட்டிவிட்டார். பெரியவர்களால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுண்டா?

2. ஜாரின் சாக்கடை நீர் கடலைச் சார்ந்தால், பெயரும் கடல்நீர் என்று வேறு கித் தீர்த்த நீராகும்; கீழோரும் மேலோரைச் சார்ந்தால் மேலோரேயா வர்.

(10) முரண் : சொல்லேனும் பொருளேனும் முரண்படக்கூறுவது முரண் அணியாகும்.

உ-ம் : 1. அவன் ஆண்டில் இளையவன், அறிவில் முதியவன்.

2. அவள் ஆண்மையுள்ள பெண்.

3. இது வெளிப்படைக் களவு.

கவனிக்க : தமிழிலே அணியிலக்கணம் மிக விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. விசாகப் பெருமாளையர் இயற்றிய அணியிலக்கணமும், தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரமும் தமிழ்கற்கும் மாணுக்கரின் கைந்தநால்களாக விளங்குகின்றன. வீரசோழியத்திலும். தொன்னால் விளக்கத்திலும், குவலயாநந்தத்திலும் வேறுபல அணிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், பத்தாம் பதினேராம் ஆண்டுகளிற் கற்கும் மாணுக்கர் தாம்

கற்கும் இலக்கியங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கும், எழுதுங் கட்டுரைகளில் ஏற்ற அணிகளை ஆளுவதற்கும் மேலே கூறப்பட்ட சொல்லனி ஜந்தும், பொருளாணி பத்தும் போதுமானவை.

பயிற்சி

I. பின்வருவனவற்றில் உள்ள சொல்லனிகளை எடுத்துக்காட்டி விளக்குக.

1. ஆறிலுஞ் சாவு நாறிலுஞ் சாவு.
 2. உப்பிட்டவரை உள்ளாவும் நினை.
 3. கலைகள் பல சேர்ந்த மதியை மருட்டும் அம்மாதின் முகம்.
 4. குளத்திலுங் காட்டிலுந் தாமரைகள் இருக்கின்றன.
 5. இரவியும் புரவலனும் தமது செங்கரங்களால் இரவு தீர்ப்பர்.
 6. குறிஞ்சிக் குறத்தியரும் வானுலக அரம்பையரும் கரும் பாம்பாட்டினர்.
 7. உள்ள மிளகாயா ஒரு பேச் சரைக்காயா ?
 8. பக்கமெங்கும் பக்கமை நிறமும் பறவையின் ஓலியும் பழத்தின் மணமும், நிறைந்திருப்பினும் பசியின் கொடுமையைப் பொறுக்கலாற்றாது. வருந்தினான் பாங்கன்.
 9. கல்லூரிகளில் நல்லாசிரியர்கள் எல்லோரும் தமிழில் வல்லோராயிருப்பர்.
 10. செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்.
- II. பின்வருவனவற்றில் உள்ள பொருளாணிகளை எடுத்துக் காட்டி விளக்குக.
1. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் இறைவன் அடிசேர்ந்தார்.

2. மன்னர் விழித்தா மரைழுத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காள் —
மின்னிறத்துச்
செய்யதாள் வெள்ளோச் சிறையன்னஞ் செங்கமலப்
பொய்கைவாய்ப் போவதே போன்று.
3. பால் நிறக் குதிரையொன்று முன்காற் குளம்பினால்
நிலத்தைக் கிளரி, மோந்து, தரையில் விழுந்து புழுதி
உடலிற் படியப் புரண் தெழுந்து, பின் உடலை உதறி,
கழுத்தை நேராக நிறுத்தி நின்று,
வாய்கைசத்து நீரைப் பருகியது.
4. தையல் துயர்க்குத் தரியாது தஞ்சிறகாம்
கையால் வயிற்லைத்துக் காரிருள்வாய் — வெய்யோனை
வாவுபரித் தேரேறி வாவென் றழைப்பனபோற்
கூவினவே கோழிக் குலம்.
5. கடப்பா ரெவரே கடுவினையை வீமன்
மடப்பாவை தன்னுடனே மன்னன் — நடப்பான்
வனத்தே செலப்பணித்து மாயத்தாற் சூழ்ந்த
தனைத்தே விதியின் வளி.
6. உன்னத நிலையினாலும் அசைவிலாத் தன்மையாலும்
குன்றுபோல்வர் சான்றேர். குன்று இறுகிய
தன்மையது. சான் ரேரோ இளகிய தன்மையர்.
7. தெரிவன நூல் என்றுந் தெரியா தனவும்
வரிவளையார் தங்கள் மருங்கே.
8. நாற்குணமும் நாற்படையா ஜம்புலனும் நல்லமைச்சா
ஆர்க்குஞ் சிலம்பே அணிமுரசா — வேற்படையும்
வானுமே கண்ண வதன மதிக்குடைக்கீழ்
ஆனுமே பெண்மை யரசு.
9. பாகீரதியே (கங்கையே), கொலை முதலான பெரும்
பாதகச் செயல்களோச் செய்கின்றவர்களையும் பாவும்
சேர்க்கின்றாய். நின்னறிவை போக்கி, வானுலகிற்கு
என்னென்பேன் யான்.
10. உரனெரிந்து விழுவென்னை யுதைத்துருட்டி முக்கரிந்த
நரனிருந்து தோள்பார்க்க நானிருந்து புலம்புவதோ
கரனிருந்த வனமன்றே விவைபடவுங் கடவேவனே
அரனிருந்த மலையெடுத்த வண்ணுவோ வண்ணுவோ.

இ. எழுத்தாக்கம்

உரை நடை வகைகள்

1. முன்னுரை

கட்டுரை எழுதுவோரும் நூல் இயற்றுவோரும் தம் கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவதையே நோக்கமாகக் கொள்வர். இவ்வாறு எழுதுவோர் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும், தமது நோக்கத்துக்கும், தாம் எழுதியதை வாசிப்போரின் மொழியறிவுத் தரத்துக்கும் ஏற்றவாறு மொழி நடையை அமைத்துக்கொள்வர். ஒருவரே வெல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறு நடைகளைக் கையாளுவதுமுண்டு, எனினும், பொதுவாக ஒருவரின் மொழி நடை, அவரது ஆளுமையின் பிரதிபலிப்பாகவே அமையும். அது அவருடைய தன்மையையும் மனப்பான்மையையும் எடுத்துக்காட்டும். எழுதுவதன் நோக்கம், வாசகரின் உள்ளத்தைக் கவர்வதேயாகும். இந்நோக்கம் இல்லையானால் எழுதுவது பயனற்றதாகும்.

மொழி நடை எப்படி இருக்க வேண்டும்? எவ்விதமான சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்? என்ன இலக்கணம் அமைந்ததாக இருக்க வேண்டும்? இக்கேள்விகள் மொழி நடையைக் குறித்து எழுகின்றன. பலர் பல்வேறு கருத்து களைத் தெரிவித்துள்ளனர். ‘தமிழ் மொழிநடை, பேச்சு நடையில் அமைந்திருக்க வேண்டும்’ என்கின்றார் ராஜாஜி. பேச்சு நடை என்றால் கொச்சை மொழியையும் ஆங்கிலம் போன்ற வேற்று மொழிச் சொற்களையும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கலந்து எழுதுவது என்று பொருள்படாது. நயத்தக்க நாகரிகமாகப் பேசவல்லவர் எவ்வாறு பேசவாரோ, அவ்வாறு எழுதுவதே பேச்சு நடையாகும். அத்தகைய பேச்சு நடையே அழகும் ஆற்றலும் வலியும் வாடாப் புதுமையும் கொண்டு விளங்கும்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே, இறையனார் களவியலுரை எழுதப்பட்ட கால முதல், இன்றைய மறுமலர்ச்சி எழுத்துக் காலம் வரை எத்தனை எத்தனையோ நடைகளை நாம் காணலாம். புலமை படைத்தவர் சிலர், செய்யுளுக்குரிய எதுகை மோளை களை அமைத்து, உரைசெய்யுளாக எழுதியுள்ளனர். கற்றவர் சிலர், மற்றவர்க்கு எளிதில் விளங்காதத் திரி சொற்களை மிகுதி யாகப் புகுத்திச் சொற்களையெல்லாம் புனர்த்தி எழுதியுள்ளனர். தருக்க நூற் பயிற்சியுள்ளவர் சிலர், தருக்க நடையிலே வினாவும் விடையுமாகத் தமது உரையை எழுதியுள்ளனர். வட-

மொழிப் பயிற்சியுடையவர் சிலர், தமிழ்ச் சொற்களையும் வட சொற்களையும் செம்பாகமாகக் கலந்து, ‘மணிப்பிரவாள’ நடையிலே எழுதியுள்ளனர். ஆடம்பரத்தை விரும்பியோர் சிலர், அடுக்குமொழி நடையிலே அணிகளை மிகுதியாகப் புகுத்தி எழுதி யுள்ளனர். இக்காலத்தில் ஆங்கிலங் கற்ற சிலர், அளவுக்கு மின்சி ஆங்கிலச் சொற்களைக் கலந்து. புதியதோர் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதுகின்றனர். இந்த நடைகள் எல்லாம், ஒருவகையில், இயல்புக்கு மாறுன “செயற்கை” நடைகள் என்றே சொல்லத்தக்கன.

பயனைக் கருதி, நாட்டிலே மக்களுக்கு அறிவைப் பரப்ப வேண்டுமானால், இன்றைக்கு எழுத்தாளர் கைக்கொள்ள வேண்டியது எளிய தெளிவு நடை என்பதை எவரும் ஒப்புக்கொள்வர். எளிமையும் நேர்மையுமே மொழிநடைக்கு இனிய அணியாகும். கருத்தைத் தெளிவாக உள்ளத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று கூறுத நேர்மையுடன் எழுதப் பழகினால், அதுவே அழகிய தெளிவு நடையாய் அமையும்.

வசனநடை பற்றித் தமிழ்த் தாத்தா எனப்படும் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் கூறிய கருத்து உள்கொள்த்தக்கது :

“ . . . தமிழ் வசன நடையை ஒருவகைப்படுத்த விரும்பும் அன்பர்கள் எழுதும் மொழி வேறாக இருக்கிறதே என்று என்னுவதிற் பயனில்லை. பிழையின்றி இயன்ற வரையில் யாவருக்கும் விளங்கும் வார்த்தைகளையே எழுதும் பழக்கத்தை மேற்கொள்வது நல்ல முறையாகும். வழக்கற்ற சொற்களையும் திரிசொற்களையும் வசனநடையிற் கூடிய வரையில் விலக்குதல் நன்று. தம் கருத்தை மற்றவர்கள் எளிதில் அறிந்து பயனுற வேண்டும் என்பதை எழுதுபவர்கள் மனத்திற்கொண்டு எழுதுவதுதான் பயனையளிக்கும். பேசினாலும் எழுதினாலும், கருத்தை அறிவிக்கும் நோக்கத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டுமே யன்றிக் கடுமையான நடையைக் கைக்கொள்ளுதல் கூடாது; கொண்டால், ‘தமிழே கடினமானது’ என்னும் எண்ணம் தமிழ் மக்களுக்கு உண்டாகிவிடும்.”

தமிழ்நபர் மாநாட்டுத் தலைமையுரை

உரைநடையிலே எளிமையும் தெளிவும் வேண்டப்படுவன வாயினும், எல்லா எழுத்தும் ஒரே வகையான வெள்ளை நடையில் எழுதப்பட்டால், அவை வாசகருக்குச் சோர்வை உண்டாக்கி விடும் ஆதலால், நடையிலே விகற்பங்கள் இருத்தல் வேண

டும். ஆறுமுக நாவலர் குமாரசுவாமிப் புலவர், மறைமலையடி கள், சாமிநாதையர், கவியாண்சுந்தர முதலியார். விபுலாநந்த அடிகள், பண்டிதமணி கதிரேசுச் செட்டியார், ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, இளவழகனூர், வேங்கடசாமிநாட்டார், சோமசுந்தர பாரதியார், வையாபுரிப்பிள்ளை, மு. வரதராசனூர் போன்ற எழுத்தாளர்கள் செவ்விய இலக்கண நடையிலே எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் நடையிலே உள்ள விகற்பங்களை மாணுக்கர், இவர்களின் உரைநடை நூல்களைப் பயில்வதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். கட்டுரை எழுதப் பயிலும் மாணுக்கர், தமக்கென ஒரு நடையை வகுத்துக்கொள்வதற்கும் இப்பயிற்சி துணை புரியும். இவற்றேடு மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களெனக் கருதப்படும் சுப்பிரமணிய பாரதியார், கல்கி, ராஜாஜி, இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பி. மு'. ஆச்சார்யா, ஜெயகாந்தன், அகிலன் போன்றேருடைய உரைநடை நூல்களைப் பயில்வதால் ஆக்க இலக்கியத்துக்கு ஏற்ற மறுமலர்ச்சி நடைகளையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமக்கே உரிய தனிச்சிறப்பான ஒரு நடையைக் கையாண்டுள்ளார். அதிலே புதுமையும் பழமையும் கைகோத்து உலாவும் பண்பைக் காணலாம்.

2. மாணுக்கர் பயிலத்தக்க சில நடைவகைகள் :

(1) வெள்ளை நடை : இஃது எல்லார்க்கும் எளிதாய்ப் பொருள் விளங்குவது ; இயற்சொற்களாலே எழுதப் படுவது ; அணி அலங்காரங்கள் பெரும்பாலும் இல்லாதது.

உ-ம் : சிறிது நேரம் கழிந்ததும், அல்லியும் அழக னும் வீட்டை நோக்கி வந்தார்கள். அல்லியின் கையில் அவரிப்பூக்கள் இருந்தன. “எதற் காக அம்மா இந்தப் பூக்கள் ?” என்றார் நண்பர். “வினோயாட்” என்றார் அல்லி.. அழகன் ஓடிவந்து நண்பர்மேல் விழுந்தான்.

மு. வரதராசன்

(2) ஆற்றெழுமுக்கு நடை : கருத்துகள் ஆற்றெழுமுக்குப் போலத் தட்டுத் தடங்கவின்றித் தொடர்ந்து செல்வது ; இயற் சொற்களோடு இலக்கியச் சொற்களும் கலந்து, செவிக்கு இனிமையாய் நடப்பது.

உ-ம் : சர்ர சுகத்துக்கு ஏதுவாகிய அன்னவஸ்திர முதலியவற்றையும் ஆன்ம சுகத்துக்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தையும் கொடுப்பது வித்தி யேயாதவின், எல்லாத் தானங்களிலும் வித்தியா தானமே சிறந்தது. ஒருவருக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்தால், அவை அவருக்கு மாத்திரமே பயன்படும். பயன் படுவதும் சிறிது பொழுது மாத்திரமே. ஒரு விளக்கேற்றுதல், அவ்வொரு விளக்கிலே பல விளக்கும், அப்பல விளக்குகளுள்ளும் ஒவ்வொரு விளக்கிலே பற்பல விளக்குமாக, எண்ணில் லாத விளக்கு ஏற்றப்படுவதற்கு ஏதுவாதல் போல, ஒருவருக்குக் கல்வி கற்பித்தல், அவ்வொருவரிடத்திலே பலரும், அப்பலருள்ளும் ஒவ்வொருவரிடத்திலே பற்பலருமாக, எண்ணில்லாதவர் கல்வி கற்றுக்கொள்வதற்கு ஏதுவாகும். அவர் கற்ற கல்வியோ அப்பிறப்பினன்றி, மற்றைப் பிறப்புகளினும் சென்று சென்று உதவும். ஆதவின் வித்தியா தானத்துக்குச் சமமாகிய தருமம் யாதொன்றுமில்லை. தாங் கற்ற கல்வியை நன்மாணக்கர்களுக்குக் கருணையோடு கற்பியாதவர் காட்டிலே நச்ச மாமரமாவர்.

ஆறுமுக நாவலர்

(3) தனித்தமிழ் நடை : அயன்மொழிச் சொல் கலவாமல், தனித் தமிழிலே, இலக்கண வழுவின்றி, இழுமென ஒழுகுமிசையுடன் எழுதுவது ; இயற்சொற்களோடு செந்தமிழிலக்கியச் சொற்களும் விரவிநடப்பது :

உ-ம் : பலகாலுங் காற்றினால் அலைக்கப்படாத எத்தகைய மரமும் வலுவாய் உறுதியாய் நிலைப் பதில்லை ; ஆனால், அடுத்தடுத்துக் காற்றினால் அசைக்கப்படும் மரமோ உரம் ஏறப் பெற்று நிலத்திலே அழுத்தமாக வேர் ஊன்றுகின்றது. நாற்புறமும் அடைப்பாக உள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் வளரும் மரங்கள் எளிதிலே முறிந்து விடும். இயல்பின. ஆகவே, அச்சத்துக்கு

ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளின் நடுவே உயிர்வாழப் பெறுவதே நல்லோன் ஒருவனுக்கு நன்மையை அளிக்கின்றது ; ஏனென்றால், அவற்றின் நடுவிலிருந்து பழகப் பழக அவன் அஞ்சா நெஞ்சினன் ஆகின்றார். மேலும், எந்தத் துண்பத்தையும் துண்பமாகக் கருதா மையிலிருந்து, எத்தகைய இடர்வரினும் அதனைப் பொறுக்கவுங் கற்றுக்கொள்கின்றார்.

மறைமலையடிகள்

- (4) செந்தமிழ் நடை : பெரும்பாலும் பிறமொழிச் சொற் கலவாது, இனிய இலக்கணத் தமிழில் எடுப்பாக எழுதுவது :

உ-ம் : “இத்தமிழ் நாட்டவராகிய நாம், பலப்பல சாதியினராய்ப் பலப்பல சமயத்தவராய்ப் பிரிந்து பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறோம் ; ஒரு மைப்பாட்டுக்கு வழியும் உண்டோ ?” என்று சிலர் வினவலாம் ; சிலர் கருதலாம். சாதி சமய வேறுபாடுகளைக் கடந்து நின்று நம்மனைவரையும் ஒருமைப்படுத்தி நிற்பது ஒன்றுள்ளது. அதன்மீது நாம் கவலை செலுத்துவமேல், அது வேறுபாடுகளை வீழ்த்தி, ஒரு மைப்பாட்டை உண்டுபண்ணும். அஃது எது ? அதுவே நமது அருமைத் தமிழ்.

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் (திரு. வி. க.)

- (5) எதுகை நடை : செய்யுள் நடை போல எதுகைத் தொடர்களையும் மோனைத் தொடர்களையும் எடுத்துத் தொடுத்துச் செவிக்கினிமை பயக்கச் செந்தமிழில் எழுதுவது :

உ-ம் : கதிர்காமத்தை நினைத்துக் கசிந்துருகும் அடியார்கள் கருவினை அறுவர்; முருகனருள் பெறுவர். காட்டுவழிச் சென்றாலும் அவர்க்குக் கள்வர் பயமில்லை ; இருளிலே நடந்தாலும் மிருக பயமில்லை. விலங்குகளும் வெம்மையடங்கிச் செம்மையற்று வாழும் அம்மலை

யில் அரியும் கரியும் அளவளாவித் திரியும் ; மானும் புசியும் மருவி விளையாடும் ; கரடியும் மரையும் கலந்து களிக்கும் ; மயிலும் பாம்பும் மகிழ்ந்து விருந்தருந்தும்.

டாக்டர். ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

(6) புலமை நடை : கற்ஞோர்க்கு மட்டும் விளங்குமாறு, உயர்ந்த இலக்கியச் சொற்களும் சொற்றெடுர்களும் : பயின்று வர, விழுமிய பொருள்பற்றி எழுதுவது:

இயற்கை என்னும் பெண்ணணங்கு தலைவியாக, அத்தலைவியினது பேரழகிலே ஈடுபட்ட கவிஞர் காதலனுகின்றன. இயற்கை யணங்கும் புஜைவன புஜைந்தும், பூண்பன பூண்டும் அழகு விளங்க நிற்பது, தனது காதலனுகிய கவிஞரைக் கருதியேயென அறிதல் வேண்டும். கவியுணர்ச்சியில்லாத ஏனைய மாந்தர் இயற்கை யணங்கின் அழகைக் காண்பதுமில்லை ; காதலிப்பதுமில்லை. இங்ஙனம் நோக்கு மிடத்து, இயற்கைக்கும் புலவனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு கைக்கிளைத் திணையின்பாற் படுவதென அறிகின்றோம்.

விபுலாநந்த அடிகள்

(7) தருக்க நடை : இருவர் தருக்கிப்பது போலக் கடாவும் விடையுமாக உயர் நடையில் எழுதுவது :

உ-ம் : ஈண்டு வினாவுவதும்: அட்டிலிற் புகையுந்தீயும் ஒருங்குடன் கண்டான் மற்ஞோரட்டி லிற் புகை கண்டவழித் தீயுண்டென்ற் துணீதல் கூடும். மலைமேற் புகை கண்டவழி, ஆண்டுத் தீயுண்டென அட்டிலிற் புகையை எடுத்துக்காட்டித் துணிதல் கூடாதாதல் வேண்டும் ; என்னை ? சிறிதாகிய அட்டிற் புகைக்குப் பெரிதாகிய மலையிற் புகை வேறு பாடுடையையின் ஆண்டுத் துணிபு நிகழ்ந்த வாறு என்னையென்பது. ஆண்டுத் துணிபு நிகழாதென்பையாயின், நீ அநுமானங்

கொண்டவன்லை. வேறுபாடுடைத்தாயி னும் புகையென்னுஞ் சாதிசாமானியம் பற்றித் துணிந்தேன் என்பையாயின், ஈண்டு அல்லது ஒக்கும்.

சிவஞான முனிவர்

(8) மறுமலர்ச்சி நடை : பழைய இலக்கணக் கட்டுக் கோப்பைத் தளர்த்தி, பேச்சுமொழி போலப் பழகு தமிழில் எழுதுவது; புதிய புதிய அணிகளும் புதிய புதிய சொற்றெடுர்களும் இந்த நடையின் சிறப்பி யல்புகளாம்.

உ-ம் : 1. எதிரே கடல் சந்திர கிரணங்களால் ஜோதி யுயிர் கொடுக்கப் பெற்ற அலைகள். வெள்ளை மலர்கள் புனைந்து, புஷ்பக் குன்றுகள் கிடப் பது போலத் தோன்றிய கப்பல்கள். தூரத் திலே அன்னங்கள் மிதப்பது போல மிதந்த இன்பப் படகுகள். மேலே சந்திரன்; வெள்ளி மேகங்கள். இம் மேகங்களிலே சில வலைகள் பரப்பியிருப்பது போலத் தோன்றும்; சில அலைகளடிப்பது போவிருக்கும் ஒன்று பூச் சிதறியது போலத் தோன்றும். கீழே மிதக்கும் படகுகளுக்கு வானக் கண்ணுடியிலே தோன்றும் சாயைகள் போலச் சில மிதந்து செல்லும். இனி நட்சத்திரங்கள்! வானக்கடலிலே வெடித்தெழுந்த வயிரங்கள்! சிதறுண்ட இனபங்கள்! வானப் பொய்கையிலே மனமென்னும் சிறிய வண்டு போய் ஓளித்தேன் குடிப்பதற்கமைந்த எண்ணில்லாத மலர்கள். திசையென்ற அநந்த வஸ்துவுடன், ஈசன்றிவு அநந்த வஸ்து தாக்கிய போது தெறித்தெழுந்த சுடர்ப்பொறி கள்!

சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

உ-ம் : (2) உலகிலேயே செவிக்கினிய குரல் எந்தப் பிராணியினுடையது என்று என்னைக் கேட்டால், கழுதையினுடைய குரல்தான் என்று சொல்வேன். நீங்கள் நகைக்கலாம்! ஆனால்

கழுதையின் கத்தலைப் போல் சிறந்த சகுனம் வேறில்லையென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? வாழ்நாளில் காரியசித்தி பெறுவதற்குக் கார ணமாயிருக்கும் கழுதையின் குரல் இனியதி னும் இனிய சங்கிதமாய் ஏன் இருக்காது? கர்த்தபசரத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு இதுவேயாகும் : வாழ்க்கையில் அடிக்கடி தோல்வியடைந்து கஷ்டப்படுவோர் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். கழுதைகள் நிறைய வளர்க்கும் வண்ணூர் வீட்டுக்குப் பக் கத்தில் சென்று குடியிருங்கள் ; நீங்கள் காரியசித்தி பெறுவது தின்னம்.

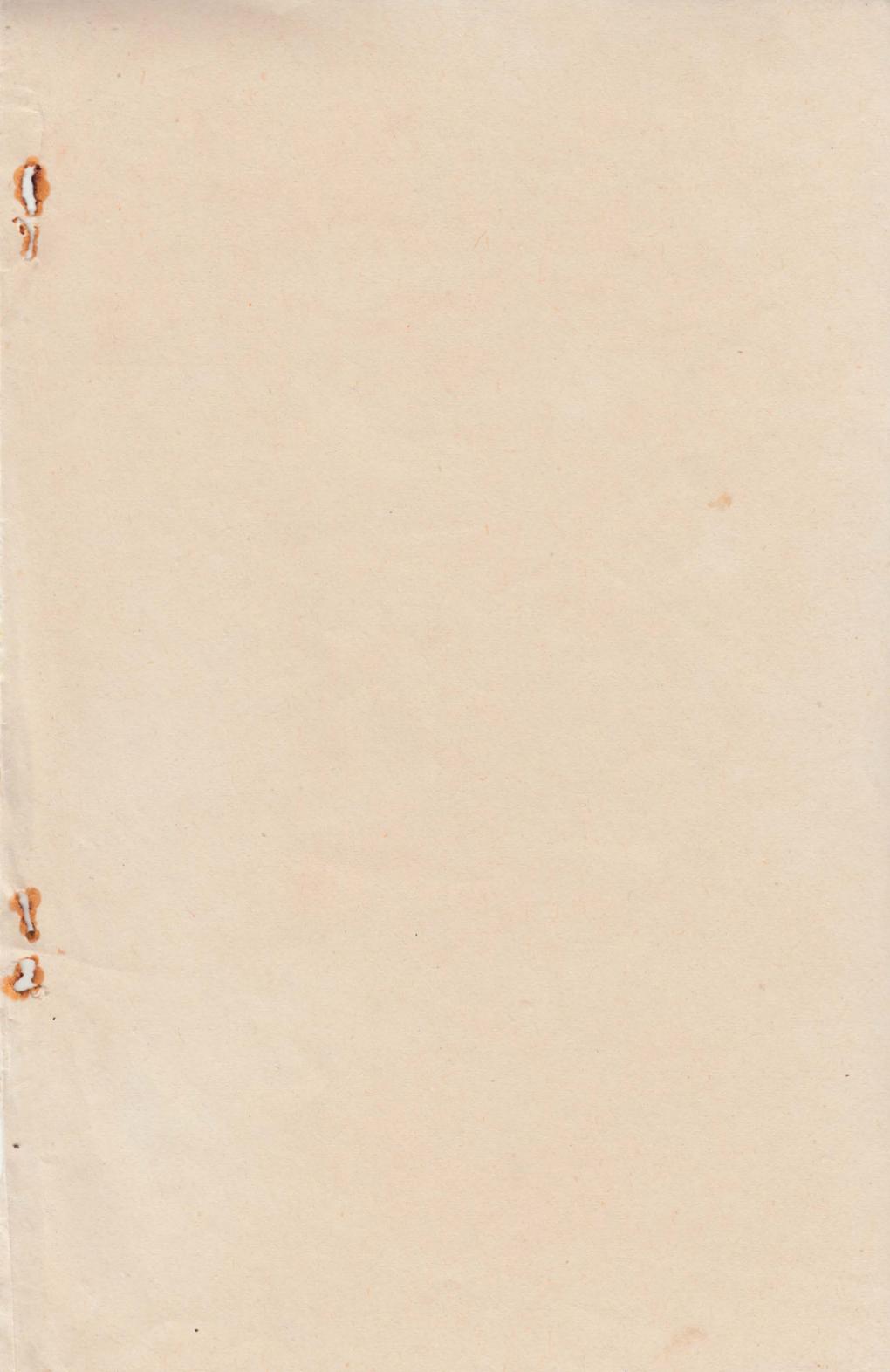
ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி)

உ-ம் : (3) கவிதைகள் புத்தக வடிவத்திலும் பத் திரிகைகளிலும் நாளுக்கு நாள் பெருகிவரு கின்றன ; கவிதை விமரிசனங்களும் நடக்கின் றன. மேலைத் தேசத்திலே ஒருவர் ஒன்று செய்தால் அதற்கு நூறு விமரிசனம் வந்து விடுமென்றும், இங்கே அவ்வளவு தூரம் அந்தத் துறை விரிய வில்லையென்றும் ஒரு விமரி சகர் அழுகின்றார் ; பாவம் ! அவர் இனிக் கண்ணீர் வடிக்கவேண்டா. தினசரிப் பத்திரிகைகளிற்கூட ஒரு பகுதி, கவிதை விமரிசனத் துக்கென்றே ஒதுக்கப்படுகிறது. விமரிசனம் இதோ பெருகிவிடும். பயம் வேண்டா. ஆனால் உண்மைக் கவிதை ஏனைய வரிசையிலிருந்து உயிர் தப்புமோ என்றுதான் அச்சம் வருகின்றது. கவிதைப் பெருக்கும் விமரிசனப் போக்கும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னையும் காக்காய்ப் பொன்னையும் ஒன்றுசெய்து விடுமோ என்றுதான் எச்சரிக்கை எடுக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

பயிற்சி

1. (I) இப்பாடநூலில் விளக்கப் பயிற்சிக்காகத் தரப்பட்ட உள்ள கட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றினதும் நடையை நுணுகி நோக்கி, வேறுபடுத்திக் காட்டுக.
- (II) ஒவ்வொரு கட்டுரையினதும் நடைபற்றி விளக்கக் குறிப்புரை எழுதுக.

ଦେଶ - ପତ୍ର 10